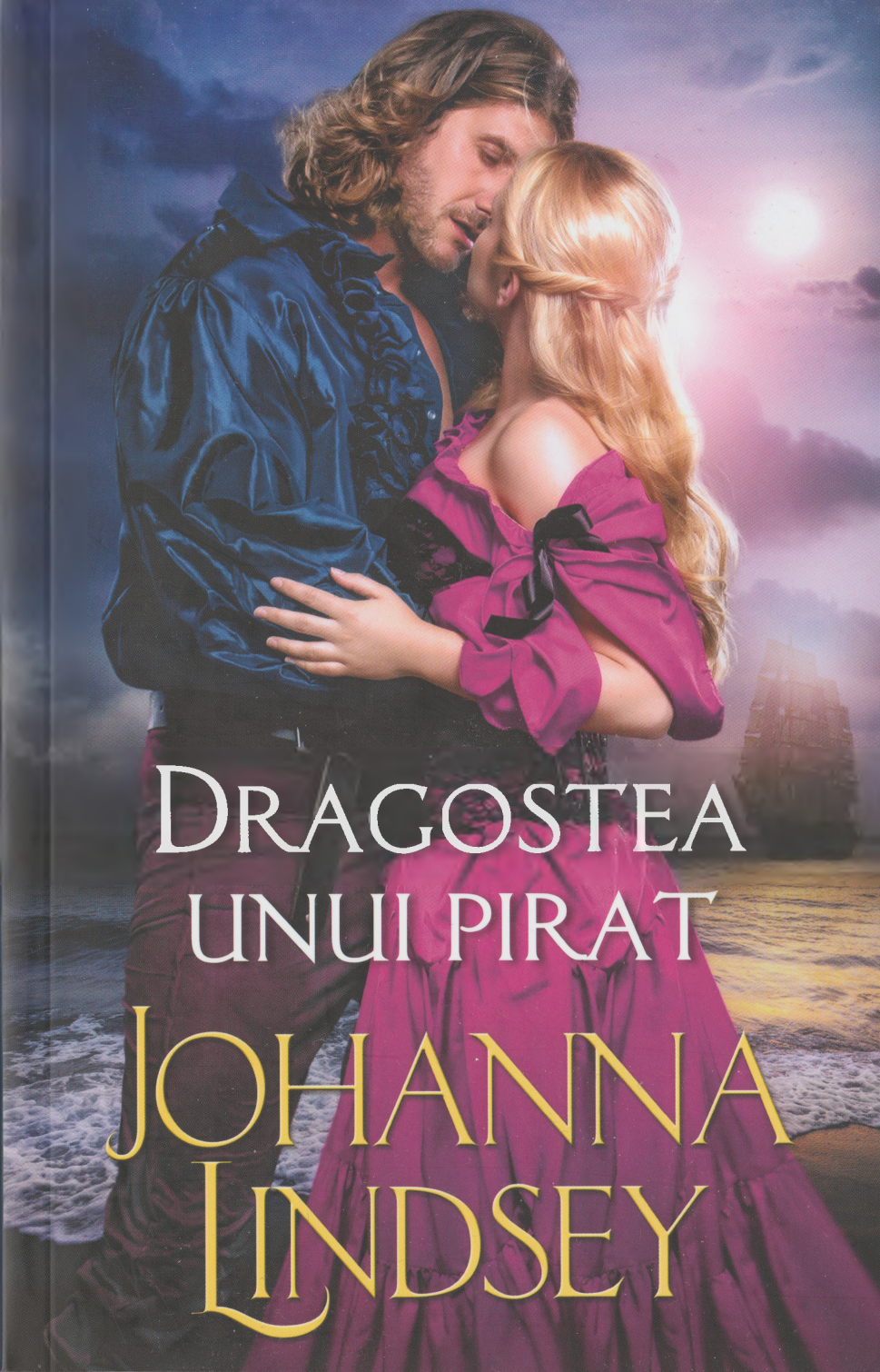
DRAGOSTEA
UNUI PIRAT
JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bettina Verlaine se află la bordul unei corăbii care o va duce spre locurile tropicale unde urmează să îndeplinească o promisiune pe care ea nu a făcut-o niciodată: căsătoria cu un conte pe care nu l-a întâlnit în viața ei și despre care nu știe nimic – totul, la insistențele tatălui ei.

Situația ia însă o întorsătură neașteptată când vasul pe care se află pierde confruntarea cu o corabie de pirați al cărei căpitan este un tânăr impunător, îndrăznet și de-a dreptul fermecător, dar care ascunde dureri și traume ce i-au împietrit inima – și care e mânat de o sete de răzbunare ce îl poartă de ani întregi pe mări, în căutarea marelui său dușman.

Tristan o răpește cu gândul la răscumpărare, dar reușește să o prindă, fără voia ei, în mrejele pasiunii lui nestăvilite. Însă vor trece multe zile zbuciumate, cu confruntări între două firi puternice și înverșunate – și multe nopți fierbinți –, până când obsesia lui pentru ea va lăsa loc dragostei adevărate și până când ura Bettinei împotriva lui va fi înlocuită de iubirea care s-a înfiripat în inima ei.

„Johanna Lindsey se dovedește încă o dată
o povestitoare desăvârșită!"
Romantic Times

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6366-5
9 786063 363665

Alma®

JOHANNA LINDSEY

Dragostea unui pirat

A Pirate's Love
Johanna Lindsey
Copyright © 1978 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dragostea unui pirat
Johanna Lindsey

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Dragostea unui pirat / Johanna Lindsey
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6366-5

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

JOHANNA LINDSEY

Dragostea unui pirat

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București
2020

Capitolul 1

Bettina Verlaine avea un presentiment ciudat în dimineața însorită în care intra în salon pentru a se întâlni cu mama și tatăl ei. Nu se întâmpla des ca André Verlaine să o cheme atât de devreme și niciodată până acum nu o avertizase să vină cu o zi înainte. Știa că avea, probabil, să-i spună ceva foarte important, ceva care urma să-i schimbe viața. Toată noaptea se gândise numai la asta, dar în sinea ei știa deja despre ce era vorba. Avea 19 ani și era numai bună de măritat.

Se așteptase la căsătorie încă de acum trei ani când se întorsese de la școala de măicuțe. Majoritatea fetelor care proveneau din familii bogate erau promise din copilărie și apoi măritate la vârsta fragedă de 14 sau 15 ani, așa cum se întâmplase și cu mama Bettinei. Foarte mulți pețitori veniseră să o ceară de la tatăl Bettinei, deși ea nu avusese voie să-i vadă. Dar tatăl ei nu îl luase în seamă pe nici unul dintre tinerii care îi ceruseră mâna pentru că nici unul nu era suficient de bogat pentru gusturile lui. Bettina era sigură acum că viitorul ei fusese decis. În curând, avea să afle numele bărbatului cu care urma să se căsătorească.

André Verlaine era așezat la biroul lui și nici nu se sinchisi să ridice privirea când Bettina intră în încăpere. Oare tatăl ei amâna intenționat să-i spună ce decizie luase? Poate că se simțea un pic vinovat. Dar oare asta să fie? Era același bărbat care o trimisese la mănăstire, spunând că devenise prea greu de suportat. Își petrecuse cei mai mulți ani departe de casă și acum urma să fie trimisă departe din nou, de data aceasta pentru totdeauna.

Jossel Verlaine se uita neliniștită către fiica ei. Încercase cu disperare să-i schimbe părerea lui André în privința alegerii unui soț pentru Bettina și crezuse că și reușise, până noaptea trecută, când André îi spusese nonșalant decizia lui. Bettina nu era precum majoritatea fetelor; ea era mult prea plină de energie și mult prea frumoasă pentru a fi pur și simplu dăruită. Ea ar fi putut să-și aleagă

un soț singură dacă André ar fi fost mai rezonabil. Dar nu, André trebuia să caute un soț bogat și cu titlu pentru fata lui – și nu-i păsa dacă Bettina îl găsea dezgustător sau nu.

Jossel stătea înaintea ușilor deschise care dădeau spre terasă, așa cum obișnuia să facă în fiecare dimineață, dar în acea zi nu era în stare să se atingă de broderia din fața ei. Nu se putea gândi la altceva în afară de soarta care o aștepta pe fiica ei.

– Bettina, nu va dura mult, zise dintr-odată André Verlaine.

Dar asta nu o neliniști pe Bettina. Tatăl ei nu fusese genul de persoană care să manifeste afecțiune sau iubire față de ea sau mama ei. Le trata pe amândouă așa cum își trata servitorii. André Verlaine era un om rece, obsedat doar să-și mărească averea. Iar asta îi consuma aproape tot timpul și toate gândurile, lăsând prea puțin pentru familia lui.

– Ia loc, *ma chérie*, îi zise Jossel cu afecțiune, înainte ca soțul ei să apuce să continue.

Bettina știa că mama ei o iubea. Însă refuză să se așeze, căci nu voia să pară relaxată și nici să facă totul mai ușor pentru tatăl ei. Bettina se simțea rebelă și știa că nu avea acest drept, întrucât așa mergeau lucrurile în anul 1667. Era așa de secole bune, și cel mai probabil nimic nu avea să se schimbe. Își dorea doar ca mama ei să nu-i fi vorbit atât de mult despre cum avea să se îndrăgostească și să-și aleagă soțul singură.

Fetele existau pentru a încheia căsătorii avantajoase – sau cel puțin fiicele părinților bogați. În plus, nu erau bărbați eligibili în micul lor oraș din Argentan, doar țărani și mici negustori. Dacă Bettina ar fi avut ocazia să se îndrăgostească, tatăl ei nu ar fi fost de acord, și, oricum, fusese izolată de tinerii din clasa ei socială.

– Ți-am aranjat căsătoria cu Pierre de Lambert, continuă André. O să aibă loc la începutul anului viitor.

Bettina îi aruncă o privire nervoasă, ochii ei de un verde-închis fiind singura armă pe care o putea folosi pentru a-i arăta ce credea despre crudul lui aranjament; apoi, făcu supusă o plecăciune, așa cum se cădea din partea oricărei fiice bune și ascultătoare.

– Da, tati, zise Bettina încet, uimită de propria stăpânire de sine.

– O să pleci într-o lună. Nu o să ai mult timp să-ți faci zestrea, așa că o să angajez o croitoreasă să te ajute. Contele de Lambert locuiește în Saint Martin, o insulă din Caraibe, așa că o să călătorești cu o corabie. Din păcate, va fi o călătorie lungă și obositoare.

Madeleine, doica ta de când erai mică, va merge cu tine în calitate de însoțitoare și companioană.

– De ce trebuie să plec atât de departe? explodă Bettina. Cu siguranță, trebuie să fie cineva în Franța cu care să mă pot mărita.

– În numele Fecioarei Binecuvântate! strigă André, înroșindu-se puternic. Se ridică și privi către soția lui. Am trimis-o la mănăstire să învețe să fie ascultătoare! Dar văd că toți acei ani au fost irosiți. Încă îmi pune la îndoială autoritatea.

– Dacă ai putea să-i iei în considerație dorințele, André. Chiar e atât de greu? se aventură Jossel.

– Dorințele ei nu contează, doamnă, zise André. Și nu am de gând să mai permit vreo împotrivire. Logodna a fost aranjată și nimic nu mai poate fi schimbat. Bettina o să se căsătorească cu Pierre de Lambert. Mă rog la Dumnezeu să-i stăvilească sfidarea și să reușească acolo unde eu nu am putut!

Bettina fierbea. De ce trebuia tatăl ei să vorbească despre ea ca și cum nici măcar nu era prezentă, ca și cum nu conta deloc? Își iubea tatăl, dar de multe ori – de fapt, mereu – o scotea din minți atât de tare, încât îi venea să țipe.

– Pot să plec acum, tati? întrebă ea.

– Da, da, îi răspunse el iritat. Ți s-a spus tot ce trebuie să știi.

Bettina se grăbi să iasă din salon, îi venea să râdă, căci nu aflase mare lucru. Știa numele bărbatului, unde locuia și că avea să se căsătorească cu el după Anul Nou, dar atât. Cel puțin, tatăl ei nu o măritase imediat ce ieșise de la mănăstire. Nu, avusese nevoie de trei ani să-i găsească un soț, un bărbat care urma să-i mărească averea. Bettina încerca tot soiul de sentimente contradictorii în timp ce urca grăbită scările. Era supărată pe tatăl ei pentru că o trimitea la un bărbat care locuia atât de departe. Avea să ajungă într-o țară nouă, un tărâm plin de străini, iar asta o îngrozea. De fapt, nu era furioasă pe el din cauza căsătoriei aranjate, căci nu se așteptase la altceva și, cumva, se simțea ușurată că în final se petrecuse și asta. Se simțea profund tristă pentru că avea să o părăsească pe mama ei. Dar, în același timp, simțea și un soi de bucurie – bucuria că nu avea să fie singură în această călătorie. Madeleine urma să fie cu ea, draga Maddy, pe care o iubea la fel de mult ca pe mama ei. Înainte să meargă în camera ei, Bettina se opri la ușa de alături și ciocăni ușor. Auzind vocea lui Madeleine, Bettina intră în camera ce era ceva mai mică decât a ei. Traversă încăperea către fereastră, unde

stătea Madeleine, și se așeză pe scaunul de lângă ea. Observând că Bettina nu scotea nici un sunet, ci pur și simplu se uita îngândurată către strada goală din fața casei, Madeleine zâmbi și lăsă deoparte acul și ața de brodat.

– Ți-a zis tatăl tău, nu? întrebă ea domol.

Bettina se întoarse încet către femeia care o îngrijise din copilărie și care avusese grijă și de mama ei din ziua în care ea se născuse. Madeleine avea 55 de ani, era ușor mai plinuță acum, dar încă agilă. Părul ei castaniu era presărat cu fire gri, un gri metalic ce se potrivea cu ochii ei blânzi.

– Deci știi, zise Bettina resemnată. De ce nu m-ai avertizat, Maddy?

– Și tu știai, draga mea. Te aștepți la asta de trei ani.

– Da, dar nu știam că aveam să fiu trimisă peste ocean. Nu vreau să plec din Franța, zise Bettina, simțindu-se înfuriată din nou. O să fug!

– Nu o să faci așa ceva, tânără domnișoară! o certă Madeleine, făcând semn cu degetul ei mic și îndesat către ea. O să accepți asta și o să faci tot ce poți, așa cum ai făcut și atunci când ai aflat că urma să fii trimisă la școală. Ar trebui să te bucuri că vei avea un soț bun. El o să-ți dea mulți copii, și, cu voia Domnului, eu o să fiu acolo să-i văd cum cresc.

Bettina zâmbi și se sprijini cu spatele de spătarul scaunului. Madeleine avea dreptate. Ea trebuia să accepte această căsătorie, căci nu avea de ales. Trecuse de mult de vârsta la care mai putea să facă prostioare doar pentru a obține ce voia. Măicuțele o învățaseră să accepte și să facă tot ce putea în orice situație.

Bettina fusese un copil mereu vesel – până când începuse să-și pună întrebări cu privire la tatăl ei și la motivele pentru care el nu o iubea. Asta o împovărase foarte mult în adolescență, și încercase cu disperare să câștige iubirea și aprobarea tatălui.

Când nici acea strategie nu dăduse roade și el continuase să o ignore, ea începuse să aibă un comportament problematic, doar pentru a-i atrage atenția. Nu îi ajungea afecțiunea pe care o primea din partea mamei sau a lui Madeleine. Trebuia să aibă și dragostea tatălui. La acea vârstă fragedă, nu putea să înțeleagă de ce tatăl ei nu o plăcea; nu știa că el își dorise un fiu. Și că urma să aibă doar o fiică, pentru că Jossel nu mai putea face copii. Așa că Bettina avea probleme în a-și ține cumpătul. Începuse să facă totul felul de crize,

să fie sfidătoare și nerespectuoasă. Îl detestase pe tatăl ei când o trimisese departe, la școală, și continuase să fie la fel de rebelă și la mănăstire. Însă, după câțiva ani, învățase să-și accepte soarta. Înțelesese că doar din vina ei fusese trimisă departe. Măicuțele o învățaseră să-și controleze temperamentul. O învățaseră ce înseamnă obediența și răbdarea. Când se reîntoarse acasă, nu-și mai detesta tatăl. Nimic nu se schimbase. Tatăl ei era în continuare un străin pentru ea, dar Bettina acceptase și asta. Încetase să-și mai plângă de milă și renunțase la ideea de a-i obține aprobarea. Avea dragostea mamei și o avea pe Maddy. Învățase să fie recunoscătoare pentru ceea ce avea. Dar, câteodată, Bettina nu se putea opri să nu se întrebe cât de diferită ar fi fost dacă tatăl ei ar fi fost un om iubitor. Poate că nu ar fi avut temperamentul iute pe care trebuia să se chinuiască să-l țină în control. Dar ce mai conta? Doar tatăl ei o putea scoate din minți, și ea avea să-l părăsească în curând pe acest bărbat rece și insensibil.

Capitolul 2

Pe seară, devreme, Jossel Verlaine veni în dormitorul Bettinei pentru a discuta cu ea în privat. Ea era supărată încă.

– Am încercat, *ma chérie*. Am încercat din răsputeri, dar în van, să-l conving pe tatăl tău să nu te trimită la acel... bărbat.

Jossel era agitată și își tot freca mâinile – avea acest obicei când era neliniștită.

– E în regulă, mamă. Am fost supărată la început, însă doar pentru că trebuie să mă duc atât de departe. Mă așteptam să am o căsătorie aranjată, așa că logodna nu este o surpriză.

– Păi, a fost o surpriză pentru mine! André a aranjat-o de luni bune, însă doar ieri-noapte s-a gândit să-mi spună și mie. Odată ce a făcut alegerea, a lucrat la ea. Nu a luat deloc în considerație că te trimite la un bărbat pe care nu l-ai cunoscut și că te obligă să faci față în același timp unei noi țări și unui climat diferit.

Jossel obișnuia să spună ce gândea, cel puțin Bettinei, dar brusc începu să traverseze camera dintr-o parte în alta, părând a nu-și găsi cuvintele.

– Vrei să-mi spui ceva, mamă? o întrebă Bettina.

– Da, da, răspunse Jossel cu un puternic accent englezesc.

Tatăl și mama ei iubeau să vorbească în engleză, mai ales că mulți dintre asociații tatălui ei erau domni englezi. Și, cum Bettina învățase acea limbă aspră la mănăstire, tatăl insista ca engleza să fie folosită mereu.

Jossel încă ezita, așa că Bettina încercă să rupă tăcerea:

– O să-mi fie foarte dor de tine când o să plec luna următoare, mamă. O să te mai văd vreodată? întrebă ea plină de speranță.

– Bineînțeles că da, Bettina. Dacă noul tău – făcu o pauză, detestând să rostească acel cuvânt – soț nu te aduce aici pentru o vizită, atunci o să-l conving pe André să mergem la Saint Martin.

În ochii de un verde-închis ai lui Jossel se citea îngrijorarea pentru fiica ei.

– Oh, micuța mea Bettina, îmi pare atât de rău că tatăl tău a insistat cu această logodnă cu contele de Lambert. Eu am vrut ca tu să-ți alegi soțul. Dacă André mi-ar fi permis să te duc la Paris, ai fi putut să-ți găsești un bărbat pe care să-l iubești, un bărbat demn, cu care André să fi fost de acord. Sunt atât de mulți din care să alegi la Paris.

– Contele de Lambert e un bărbat demn, nu? întrebă Bettina.

– Da, e, dar nu l-ai cunoscut, Bettina. Nu știi dacă o să-l iubești sau nu. Nu știi dacă o să fii fericită sau nu. Și asta e tot ce-ți doresc, să fii fericită.

– Dar tati l-a ales pe contele de Lambert și vrea ca eu să fiu soția lui. El m-a văzut, nu?

– Da, acum un an. Tu erai în grădină când contele l-a abordat pe André. Dar, Bettina, tu ești un copil minunat, atât de minunat, încât pari ireală. Tu ai fi fost curtată de mulți pețitori și ai fi găsit un bărbat cu care să vrei să-ți petreci viața. Dar tatăl tău ține prea mult la tradiție. Așa că ți-a ales el soțul. Lui nu-i pasă dacă tu ești fericită sau nu.

– Dar așa e legea lucrurilor, mamă. Nu m-am așteptat să fie altfel, îi răspunse Bettina, deși se întreba de ce nu putea fi și altfel.

– Ești o fiică atât de bună și ai atâta încredere, și mă întristează gândul că s-ar putea să-ți petreci viața cu un bărbat pe care nu-l iubești. De aceea am venit aici să-ți spun ceva, deși nu ar trebui.

– Ce e, mamă?

– Știi că André a fost ales pentru mine de tatăl meu când aveam doar 14 ani. Eram, la fel ca tine, pregătită să-mi iubesc soțul ales și să fiu o soție bună. Dar numai după un an de căsnicie am știut că asta nu are să se întâmple. După încă un an, situația s-a înrăutățit, pentru că André voia un fiu și eu nu rămăsesem încă însărcinată. Eram disperată, și o aveam doar pe Madeleine care să-mi arate încredere și iubire. Dar ea nu mă putea proteja de ieșirile nervoase ale lui André. Așa că am început să fac plimbări lungi și călătorii în oraș doar pentru a căuta liniște. Într-una dintre plimbările mele, am întâlnit un marinar, un irlandez cu părul de foc și cu ochi verzi îmbietori. Corabia lui era ancorată pe coastă pentru reparații și el își luase permisie pentru a-și vizita părinții care plecaseră din Irlanda și care atunci trăiau la țară, în apropiere de Mortagne. Soarta a făcut să-l întâlnesc când el trecea prin Argentan. A stat acolo

în loc să meargă la Mortagne, și eu l-am văzut și tot văzut până când am devenit... iubiți.

– Oh, mamă, sună așa romantic!

Jossel zâmbi, ușurată că fiica ei nu era șocată de confesiunea ei.

– Da, a fost foarte romantic. Ryan a rămas în Argentan timp de trei luni, și eu îl vedeam regulat. Acelea au fost cele mai fericite luni din viața mea, și mereu o să prețuiesc acele amintiri. L-am iubit cu toată inima, și el trăiește prin tine, Bettina, pentru că tu ești rodul acelei iubiri pe care am avut-o cu Ryan. El este tatăl tău adevărat.

– Și atunci, tati... el este tatăl meu vitreg?

– Da, *ma chérie,* doar tatăl tău vitreg. Am vrut ca tu să știi despre fericirea pe care am putut să o fur cu atât de mulți ani în urmă, singura dragoste pe care am avut-o. Am vrut să știi, în caz că nu îl vei iubi pe contele de Lambert. Mă rog să îl iubești, dar, dacă nu se va întâmpla asta, atunci mă rog să găsești pe cineva pe care să iubești, fie și pentru o perioadă. Vreau să fii fericită, Bettina, și, dacă o să te găsești într-o căsnicie lipsită de iubire, nu vreau să te simți vinovată dacă găsești iubirea în altă parte. Nu spun să te apuci să o cauți în altă parte, dar, dacă iubirea vine către tine, așa cum mi s-a întâmplat mie, atunci accept-o și fii fericită. Vreau doar să fii fericită.

Jossel începu să plângă, și Bettina se grăbi să o îmbrățișeze cu afecțiune.

– Mulțumesc, mamă. Mulțumesc că mi-ai spus. Acum, nu îmi mai este frică să plec la Saint Martin. O să încerc să am o căsnicie bună și o să încerc să-l iubesc pe contele de Lambert. Cine știe, poate o să vină natural.

– Oh, mă rog să fie așa, *ma chérie.*

Bettina se îndepărtă ușor și îi zâmbi cu căldură mamei sale.

– Deci, sunt pe jumătate irlandeză. Tati... André știe? De asta nu m-a iubit?

– Tu trebuie să înțelegi, Bettina, că André nu este un bărbat care să arate afecțiune. El crede că tu ești fata lui, însă el și-a dorit foarte mult un fiu. Și doctorii au zis că nu mai pot avea copii pentru că au fost probleme la nașterea ta. Poate că a fost nemulțumit pentru că nu ai fost fiul mult dorit, dar în felul lui te iubește. E mare păcat că nu îți arată asta, și știu că te-a făcut nefericită.

– Mi-am petrecut toată viața încercând să obțin aprobarea lui André, și el nici măcar nu e tatăl meu adevărat. Am căutat dragostea bărbatului greșit.

– Îmi pare rău, Bettina. Cred că ar fi trebuit să-ți spun adevărul când erai mai mică, dar nu am putut. Nu e un lucru ușor de mărturisit. Însă trebuie să continui să-l numești pe André tati. La momentul respectiv, m-am temut teribil de tare că aveai să moștenești părul de foc al lui Ryan, însă, din fericire, ai părul meu blond-cenușiu și ochii schimbători ai tatălui meu. Bineînțeles că acei ochi pot fi și un dezavantaj pentru tine. Nu-ți poți ascunde sentimentele cu ochii aceștia senini. Acum, nuanța lor albastră îmi dă de înțeles că ești fericită.

– Mă necăjești!

– Nu, *ma chérie*. Chiar acum, ochii tăi devin de un verde-închis. Jossel râse. Știu că probabil este destul de neliniștitor să afli că nu-ți poți ascunde sentimentele, căci ochii tăi spun mereu adevărul.

– Dar cum de eu nu am observat asta niciodată? Am crezut mereu că ochii mei sunt albaștri.

– Pentru că, atunci când ești supărată sau nervoasă, nu ai obiceiul de a te uita în oglindă. Faci așa cum obișnuia tatăl tău adevărat. Te plimbi dintr-o parte în alta a camerei și nu poți sta locului. Ai moștenit multe lucruri de la Ryan.

– Mereu m-am întrebat cum de sunt mai înaltă decât tine și André. Ryan era un bărbat înalt?

– Da, foarte înalt. Era un bărbat tare frumos! Dar avea un temperament vulcanic și era de o încăpățânare teribilă specifică irlandezilor, la fel ca tine. Dar nu te îngrijora din cauza ochilor tăi, *ma chérie*. Prea puțini oameni observă asemenea lucruri, și poți să spui că ochii tăi se schimbă în funcție de lumină, așa cum se întâmplă cu pietricelele de opal.

– De ce nu ai plecat cu el, mamă? De ce ai rămas și ai renunțat la fericirea ta?

– Ryan a trebuit să se întoarcă la corabia lui, și eu nu am putut merge cu el, mai ales că știam că sunt însărcinată cu tine. Ryan era doar un marinar, deși asta nu a contat pentru mine, și el voia să se îmbogățească înainte să mă ia cu el. Mi-a promis că avea să se întoarcă, iar eu am așteptat mulți ani înainte să renunț complet la speranțele mele. Nu îmi place să mă gândesc la motivele pentru care

nu s-a mai întors. Prefer să cred că a găsit o altă iubire pe undeva decât să mă gândesc că s-ar putea să fie mort.

Bettina se simțea tristă gândindu-se că, cel mai probabil, mama ei nu avea să afle niciodată motivul adevărat.

– El a știut despre mine?

– Da. Mi-aș fi dorit să fi văzut ce copil frumos a făcut.

Mai târziu, după ce Jossel plecă la culcare, Bettina se privi în oglindă. Se întrebă de ce contele de Lambert o alesese pe ea de soție. Presupunea că era drăguță, dar nu credea că era atât de frumoasă precum o descria mama ei cu atâta afecțiune. Avea nasul ușor cârn, fața ovală, dar i se părea că nu avea fruntea suficient de înaltă. Pielea ei albă era netedă, fără cusur, dar avea părul des și drept, nu creț, așa cum era la modă, iar ea îl detesta. Ieșea în evidență față de fetele de la școală, care o necăjiseră pentru aspectul ei diferit. La aproape un metru și șaptezeci de centimetri, era cu mult peste fetele minione din Franța. Și, în loc să aibă sâni mari și moi și forme generoase, ea era foarte slabă. Sânii ei aveau formă frumoasă și nu erau foarte mici, așa că era relativ mulțumită de asta. Își blestema însă șoldurile. Erau înguste – prea înguste, de fapt –, iar picioarele ei lungi nu ajutau deloc la asta. Mijlocul ei mic îi oferea un aspect ușor curbat la spate, dar o irita că trebuia să-și umfle mereu rochia cu ceva în acea zonă. Îi plăcea când mama ei îi spunea că este frumoasă, chiar dacă știa că nu era adevărat. Doar prin ochii mamei era frumoasă, pentru că mama o iubea. Avea să-i fie dor de ea. Mărturisirile mamei nu o speriaseră pe Bettina. Într-un fel, i se părea că scăpase de o mare povară. Ea era – îi auzise pe servitori folosind cuvântul, așa că știa ce înseamnă – un bastard. Dar ce conta? Nimeni nu știa despre asta, cu excepția mamei. Bettina și-ar fi dorit ca Ryan să se fi întors după mama ei. Acum, și ea se întreba ce se întâmplase cu el. Oare naufragiase sau fusese omorât? Sau poate călătorea în continuare pe mare în căutarea unei averi pe care să o aducă mamei sale? Ultima variantă îi plăcea cel mai mult. Încă se putea întoarce după ea, chiar și după atâția ani, și ei puteau să vină să locuiască împreună cu ea în Saint Martin.

– Oh, Bettina, visezi prea mult, șopti ea cu voce tare. Trebuie să accept realitatea. O să plec la un străin, o să trăiesc cu el și o să fiu soția lui ascultătoare. Bine, poate nu atât de ascultătoare. Râse. Dar o să fiu soția lui, și eu... nici măcar nu știu cum arată. Poate să fie gras sau scund ori bătrân. Trebuie să-mi amintesc să o întreb

pe mama cum arată. Poate că o să fie frumos și tânăr. Da, și m-a vrut. Trebuie să-mi aduc aminte asta. Căscă și apoi se privi în oglindă și văzu cum ochii ei albaștri se întunecă precum safirele. Mama cu siguranță mă necăjea. Cum se poate schimba culoarea ochilor?

Bettina se ridică și porni către patul mare cu baldachin. Se vârî sub cuvertură și își aruncă părul lung și desfăcut peste marginea patului, făcându-l să se reverse spre podea. Cu atâtea lucruri care nu-i dădeau pace, trecu destul timp până când reuși în cele din urmă să adoarmă.

Capitolul 3

– Trezește-te! Trezește-te, Betina!

La auzul vocii mamei sale, Bettina deschise repede ochii, dar apoi își aminti ce zi era. Astăzi, urma să plece din casa ei pentru totdeauna.

– Le-am spus acelor cameriste prostuțe să te trezească devreme în această dimineață, continuă Jossel. Dar ar fi trebuit să știu că nu aveau să mă bage în seamă. Toată casa a fost întoarsă cu susul în jos în această ultimă lună, pregătind călătoria ta. E o minune că treburile reușesc să fie făcute. Servitorii sunt atât de încântați de parcă ar pleca și ei cu tine. Și, oh, cât o invidiază pe Madeleine. O să-mi fie dor de femeia asta autoritară. A fost mai degrabă ca o mamă pentru mine, cu mult mai mult decât propria mamă, dar tu ai mai multă nevoie de ea decât mine. Făcu o pauză și o privi pe fiica ei. O podideau lacrimile. Oh, Bettina, luna asta a trecut prea repede. În cele din urmă, mă părăsești pentru a-ți începe viața.

– Dar ai spus că nu va fi pentru totdeauna, mamă, ripostă Bettina, trăgându-și picioarele lungi peste marginea patului.

– Da, dar asta nu mă ajută când mă gândesc că astăzi pleci.

– Eu și Maddy trebuie să mergem la Saint-Malo, unde e corabia, iar tu și tati o să ne însoțiți până acolo. Știai că această zi avea să vină, mamă.

– Oh, oare de ce a trebuit André să aleagă un om care trăiește atât de departe? întrebă Jossel, frângându-și mâinile. Apoi, scuturând din cap resemnată. Asta e. Acum, trebuie să te pregătești, pentru că plecăm în două ore. Oh, unde sunt cameristele alea?

Bettina râse.

– Probabil sunt la bucătărie discutând despre călătoria mea. Se pare că ele cred că Saint Martin este un loc incitant în care să trăiești. Și, oricum, mă pot îmbrăca singură. Uiți că m-am descurcat fără servitori atâția ani la școală.

Cameristele apărură în cele din urmă și, după ce primiră o mustruluială serioasă de la Jossel, dădură navală în dormitorul spațios și începură să înșire hainele pe care Bettina avea să le poarte pentru călătoria către Saint-Malo. Una dintre cameriste ieși din cameră pentru a aduce apă pentru baia Bettinei, și pentru următoarele două ore toată lumea trebălui care încotro, ocupându-se de ultimele detalii.

Destul de repede, Bettina și Madeleine erau gata de plecare și purtau haine de călătorie călduroase, căci era octombrie și vremea era destul de rece în această dimineață. Mama li se alătură la intrare, și, în mod surprinzător, André ajunse ultimul. Trăsura pe care André o cumpărase special pentru călătoria la Saint-Malo era cu adevărat impresionantă. Era trasă de șase cai negri ca smoala și suficient de mare pentru a căra toate cuferele deasupra, chiar și pe cel mic care conținea zestrea în aur a Bettinei.

Bettina se lăsă moale pe bancheta cu catifea, cu mama ei alături, și închise ochii. Luna care tocmai trecuse fusese haotică, ea și majoritatea oamenilor din gospodărie lucraseră zi și noapte pentru zestrea ei. Rochia ei de mireasă fusese cel mai greu de făcut, bineînțeles, dar era superbă, o capodoperă, și toți cei care munciseră la ea erau mândri de rezultat. Rochia era de un crem asemănător cu părul Bettinei, acoperită cu dantelă făcută manual, cu excepția mânecilor, care erau foarte strânse. Mâneci din dantelă le continuau elegant pe cele strălucitoare din satin. Era o rochie minunată, strânsă la mijloc, cu un decolteu cu formă pătrată și cu partea de jos bufantă, dantela fiind despicată în față pentru a dezvălui satinul de dedesubt. Bettina avea să poarte conduri albi din satin și perlele albe pe care André i le făcuse cadou la aniversarea de 19 ani. Vălul ei, metri de dantelă albă, fusese purtat de mama sa în ziua nunții ei. Madeleine se ocupase personal de supravegherea împachetării rochiei într-un cufăr separat, ca să nu facă prea multe cute. Simțea că retrăiește trecutul, căci în urmă cu douăzeci și doi de ani făcuse aceleași pregătiri și pentru căsătoria lui Jossel.

Vasul micuț cu trei catarge stătuse ancorat timp de multe zile, așteptând pasagerii care aveau să călătorească către Saint Martin. Jacques Marivaux, căpitanul de pe *Windsong*, era pe puntea principală, avea chipul bronzat, fața ridată și privea încruntat către port. Era neliniștit.

Contele de Lambert îl angajase pe Jacques să meargă în Franța, să le ia pe viitoarea lui soție și pe servitoarea ei și să le aducă în Saint Martin. Când Lambert îl abordase prima dată, Jacques fusese dispus să-și dea demisia din serviciul contelui decât să accepte să transporte femei. Dar Lambert îi făcuse o ofertă mult prea tentantă. Tânăra femeie probabil însemna foarte mult pentru conte. Cu toate acestea, era o sarcină foarte dificilă. Jacques trebuia să le izoleze pe femei de personalul lui brutal și gălăgios. În plus, se spunea că poartă ghinion să aduci femei la bordul unei nave, și cei mai superstițioși aveau să dea vina pe ele pentru orice greșeală. Femeile aveau să se aștepte să fie răsfățate cu mâncăruri bune și camere confortabile. Jacques știa că această călătorie avea să fie cea mai dificilă din cei peste douăzeci de ani petrecuți pe mare. Din fericire, stătuseră în Saint-Malo o săptămână, și personalul lui se dezlănțuise în oraș de când ancoraseră. Cu siguranță, se distraseră cu suficiente femei încât să-și fi potolit poftele pentru o perioadă. Însă, în timpul ultimei luni pe mare, el avea să înceapă să se îngrijoreze cu privire la posibile răzvrătiri. Apoi, Jacques văzu o trăsură cotind pe o stradă lăturalnică și oprind zgomotos pe chei. Trebuia să fie mireasa și familia ei, bănui el, văzând numărul mare de cufere aranjate deasupra. Trebuia să-și adune personalul în seara asta și a doua zi să pornească pe mare – dacă vântul avea să fie de partea lor.

„Mon Dieu!" De ce acceptase această sarcină?

Bettina privi prin fereastra micuță a trăsurii și văzu multe nave ancorate în port. Erau atât de multe, de diferite mărimi, încât se întrebă care putea să fie *Windsong*. André îi spusese că era o corabie micuță cu trei rânduri de vele, dar erau atât de multe care se potriveau cu acea descriere. Va trebui să învețe mai multe despre corăbii, mai ales că viitorul ei soț deținea multe vase, *Windsong* fiind unul dintre ele. Trăsura se opri, și André ieși și întrebă un marinar care trecea prin zonă unde era ancorată *Windsong*. Întâmplarea făcea că opriseră fix în fața navei. André urcă pe pasarelă și vorbi cu un bărbat masiv care stătea pe punte. După câteva minute, se întoarse și intră din nou în trăsură.

– Căpitanul trebuie să-și adune echipajul, așa că o să ne căutăm cazare pentru această noapte. Cuferele o să fie încărcate la bordul corabiei acum, prin urmare o să stăm un pic aici.

André era generos, întrucât de obicei nu-și pierdea timpul explicând ceva, orice, familiei.

Hanul la care poposiră era destul de decent. Bettina avea o cameră micuță doar pentru ea și se bucură în acea noapte de o ultimă baie. Jossel îi spusese că, din păcate, nu avea să mai poată face o baie adevărată pe durata călătoriei. Așa că Bettina se bucurase de apă și de spumă pentru mai bine de două ore.

În dimineața următoare, înainte ca soarele să se fi ridicat pe cer, căpitanul corabiei *Windsong* venise personal să discute cu Bettina. André i-l prezentă rapid pe căpitanul Jacques Marivaux fiicei sale și apoi plecară în grabă către corabie.

Bettina plânse, așa cum știuse că avea să facă, și la fel făcuseră și Madeleine și Jossel când își luară rămas-bun. Bettina îl sărută pe André pe obraz, deși el păru ușor rușinat. El era, până la urmă, singurul tată pe care ea îl cunoscuse, și îl iubea în ciuda firii lui foarte stricte. Ar fi fost drăguț dacă, măcar de această dată, André i-ar fi zis că o iubește. Așa că își luase rămas-bun de la André Verlaine, un bărbat micuț care nu avea să-i mai dea dureri de cap vreodată. Însă nu o lăsa inima să o părăsească pe mama ei, și abia după ce interveni nerăbdătorul căpitan Marivaux reuși să le despartă. Bărbatul le zori, căci corabia trebuia să iasă din port cât mai repede pentru a prinde vântul de dimineață care avea să-i ducă înspre mare. După ce privi înlăcrimată încă o dată către mama ei și către Franța pe care o iubea atât de mult, Bettina se întoarse și păși cu atenție pe pasarelă. Toți ochii de pe navă erau ațintiți asupra ei. Nu avusese timp în această dimineață pentru a-și prinde părul, așa că era legat la spate cu fundițe. Șuvițele de un blond-cenușiu care alunecau pe spatele ei erau o priveliște de neuitat, mai ales că lumina soarelui se reflecta în părul ei făcându-l să strălucească orbitor. Căpitanul Marivaux se simți teribil de neliniștit în timp ce echipajul lui se holba hipnotizat la Bettina. Nu se așteptase ca viitoarea soție a contelui de Lambert să fie o asemenea frumusețe.

Mon Dieu, contele era un om teribil de norocos. Căpitanul Marivaux începu să arunce cu ordine în stânga și în dreapta, și personalul se conformă fără tragere de inimă. Cu toate acestea, mulți încă se holbau la femei, motiv pentru care căpitanul le conduse repede către cabina lui și le lăsă acolo.

Renunța la cabina lui pentru restul călătoriei pentru că era cea mai spațioasă de pe toată nava, iar contele de Lambert insistase

ca mireasa lui să stea confortabil. Aranjamentul nu era deloc satisfăcător, însă nu aveau de ales. Pe lângă femei, mai transporta și o avere în aur, zestrea domnișoarei Verlaine. De ce crezuse domnul Verlaine că trebuie să trimită atât de mult aur era ceva ce Jacques nu putea pricepe. Frumoasa domnișoară era singurul premiu pe care un bărbat și-l putea dori. Nu avea nevoie de o avere care să o însoțească.

Aurul pe care Jacques Marivaux îl căra era suficient pentru a transforma orice bărbat în pirat. Iar domnișoara era o adevărată tentație. Dar căpitanul își dăduse cuvântul, și era o chestiune de onoare. Avea să se asigure că domnișoara urma să ajungă în siguranță la contele de Lambert sau avea să moară încercând.

Capitolul 4

După o săptămână pe mare, Bettinei îi era dor de băile pe care obișnuia să le facă. Micul bol de apă pe care-l primea zilnic nu era suficient, și înțelese destul de repede că părul ei avea să fie cea mai mare problemă. Însă, după două săptămâni, putuse să-l spele, căci *Windsong* trecuse prin prima furtună pe mare din această călătorie. Fusese nevoită să meargă pe punte, ceea ce nu-i plăcuse deloc căpitanului, și să lase apa care se prinsese în velele istovite să o scalde. Asta însemnase să se ude leoarcă și să trebuiască să meargă pe puntea alunecoasă și primejdioasă, dar meritase. Căpitanul dăduse ordine ca toți bărbații să coboare sub punte, pentru că preferase să nu riște. Cu Jacques Marivaux și ofițerii lui de pază și cu Madeleine lângă ea, Bettina se simțise în siguranță. Căpitanul servise cina cu Bettina de câteva ori și de fiecare dată insistase că ea trebuia să se ferească de oamenii lui. Avea voie pe punte doar noaptea târziu, după ce majoritatea membrilor echipajului erau deja dedesubt, dar numai dacă era însoțită de căpitan sau de unul dintre ofițerii lui. Bettina nu înțelegea de ce, iar căpitanul se simțea prea rușinat să-i explice. Într-un final, Bettina o întrebă pe Madeleine de ce nu avea libertatea de a explora corabia.

– Nu e treaba ta să te preocupi de asta, *ma chérie,* îi zise Madeleine. Tu doar fă așa cum te-a sfătuit căpitanul.

– Dar tu știi motivul, nu-i așa, Maddy? insistă Bettina.

– Da, presupun că da.

– Atunci, de ce eziți să-mi spui? Nu mai sunt un copil.

Madeleine scutură din cap.

– Ești inocentă la jocurile vieții și în multe feluri încă un copil. Nu știi nimic despre bărbați, și, cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

– Nu mă poți proteja la infinit, Maddy. O să am un soț în curând. Trebuie să fiu chiar complet nepregătită?

– Nu, nu, presupun că ai dreptate. Dar să nu te aștepți ca această femeie bătrână să-ți spună tot ce vrei să știi.

– Prea bine, atunci, spune-mi doar de ce nu am libertate pe corabie, replică Bettina.

– Pentru că nu trebuie să tentezi echipajul cu frumusețea ta, scumpa mea. Bărbații au dorințe puternice, care îi fac să vrea să facă dragoste cu o femeie, în special cu una atât de drăguță ca tine.

– Oh! suspină Bettina. Dar cu siguranță știu că nu au voie.

– Da, însă, dacă echipajul te-ar vedea în fiecare zi, atunci ar începe să te dorească. Această dorință poate deveni copleșitoare pentru un bărbat, într-atât de mult încât își poate risca viața doar pentru a face dragoste cu o femeie.

– De unde știi toate astea, Maddy? întrebă Bettina, zâmbind.

– Poate că nu am fost căsătorită niciodată, dar știu cum sunt bărbații. Când eram tânără, nu am fost ocrotită de ei așa cum ai fost tu, Bettina.

– Vrei să spui că ai făcut dragoste cu un bărbat?

– Curiozitatea te-a dus acum prea departe, domniță. Las-o pe această femeie bătrână în pace.

– Oh, Maddy.

Bettina suspină, pentru că știa că Madeleine nu avea să-i mai spună altceva, și erau atât de multe lucruri pe care voia să le știe. Poate că, după ce avea să se căsătorească, avea să găsească răspuns la toate întrebările ei. Însă nu putea să nu se întrebe cum era să faci dragoste. Trebuia să fie o plăcere deosebită dacă bărbații și-ar fi riscat viața pentru asta. Dar trebuia să aștepte până când era măritată; atunci, avea să afle totul despre asta.

După trei săptămâni pe mare, avu loc un incident neplăcut. Bettina era singură în cabina ei, căci Madeleine plecase să spele câteva dintre rufele lor. Când ușa se deschise, Bettina nici nu ridică privirea, gândindu-se că era Madeleine, care se întorsese. Începu să țipe când două mâini o prinseră de umeri și o rotiră. Bărbatul nu părea să o fi auzit. Pur și simplu, o ținea în loc, cercetându-i trupul atent cu privirea, însă nu încercă să-i facă și altceva.

– Puneți mâna pe el! strigă căpitanul.

Bettina tresări, și apoi doi bărbați intrară grăbiți în cabină și îl apucară pe intrus. Ea îi urmări confuză, privind cum bărbatul era târât de-a lungul punții, în ciuda modului frenetic în care se lupta.

Îl legară apoi de vela principal, și primul ofițer îi rupse fioros tunica. Căpitanul Marivaux își făcu apariția lângă Bettina, turbat de furie.

– Este foarte trist că s-a întâmplat asta, *mademoiselle*. Contele de Lambert va fi mânios când va afla că aproape ați fost violată.

Bettina nu-l privi pe căpitan, căci rămăsese cu privirea la sărmanul bărbat care își aștepta pedeapsa. Primul ofițer era în spatele bărbatului, ținând în mână un bici scurt. Biciul era făcut din piele răsucită, lung de aproape un metru și înnodat în multe locuri. Căpitanul se adresă cu fermitate echipajului său, însă Bettina era prea îngrozită de ceea ce urma să se întâmple ca să-l mai asculte. Apoi, căpitanul Marivaux dădu semnalul, și primul ofițer lovi cu biciul în aer, o dată, de două ori, după care îl îndreptă cu forță spre spatele bărbatului. Șiroaie subțiri de sânge curgeau pe spatele înroșit și tremurând al bărbatului. Apoi, apăru un alt șiroi când biciul lovi încă o dată.

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu! Opriți asta! strigă Bettina.

– Trebuie făcut, *mademoiselle* Verlaine. Echipajul a fost avertizat, așa că nu este vina dumneavoastră.

Biciul lovi iar și iar spatele bărbatului, împroșcând sânge pe punte și peste îmbrăcămintea celor din apropiere.

Bettina nici nu conștientiză când alergă către balustradă. Poate că fusese exact atunci când bărbatul începuse să țipe, dar nici asta nu dură foarte mult. Când, în cele din urmă, se opri din vomitat, încă putea auzi sunetul oribil al biciului sfâșiind carnea bărbatului și doar asta, căci nu se auzea altceva.

Într-un final, biciul se opri. Treizeci de lovituri fuseseră aplicate, așa i se spuse mai târziu, și bărbatul abia supraviețuise. În mintea Bettinei, bărbatul doar o speriase, și pentru asta se zvârcolea de durere și avea să fie nefolositor pentru restul călătoriei. Bettina plânse în acea noapte și i se mai făcu rău de încă trei ori, de fiecare dată când se gândea la acea scenă oribilă. Un bărbat mai că fusese ucis pentru că aproape o violase. Violase.

– Ce a vrut să spună căpitanul, Maddy, când a zis că bărbatul aproape că m-a violat? întrebă Bettina târziu, în aceeași noapte. Tot ce a făcut a fost să se uite la mine, și pentru asta a trecut printr-un chin.

Madeleine, care stătea întinsă pe micul ei pat, privea îngândurată către tavanul cabinei. Era la fel de șocată precum Bettina

din cauza celor întâmplate în acea zi, dar îngrijorarea ei era pentru Bettina ei. Privi către aceasta, vădit neliniștită.

– El ți-ar fi făcut mai multe dacă căpitanul nu ar fi ajuns la timp. E vina mea, Bettina. Nu ar fi trebuit să te las singură.

– Dar bărbatul nu a făcut nimic, și acum e marcat pe viață din cauza mea!

– A încălcat ordinele căpitanului și pentru asta a fost biciuit. Echipajul a fost avertizat să nu se apropie de tine, Bettina, dar acest bărbat nu a ascultat avertismentul. Ar fi făcut dragoste cu tine dacă nu te-ar fi auzit nimeni țipând, zise Madeleine încet.

– Atunci, de ce nu a zis căpitanul asta în loc să spună că aproape m-a violat?

– Tu ai vrut ca acel bărbat să te atingă?

– Bineînțeles că nu, răspunse Bettina.

– Păi, el nu ar fi ținut cont de dorințele tale. El te-ar fi luat cu forța, împotriva voinței tale, și asta se cheamă viol.

Bettina se așeză înapoi în patul ei, complet uluită. Așadar, asta însemna viol – să faci dragoste cu o femeie care nu voia să facă asta. Cât de îngrozitor! Dar tot nu știa ce înseamnă să faci dragoste. Oh, era așa proastă! Când avea să învețe? Când avea să afle cum era să faci dragoste? Când avea să fie căsătorită, își reaminti ea, și asta avea să se întâmple destul de curând.

Capitolul 5

Windsong înainta rapid către ape mai calde, dar mai era mult până să ajungă la Saint Martin. Vremea se schimbase considerabil și vântul nu mai era atât de rece.

Bettina aștepta nerăbdătoare vremea caldă de pe micuța insula din Saint Martin. Căpitanul Marivaux îi răspunsese la mai multe întrebări când luase cina cu ea. Așa află că viitorul ei soț deținea o plantație mare pe insulă și că făcuse avere prin exportul de bumbac.

După incidentul oribil cu marinarul care fusese biciuit cu cruzime, nu mai avură loc astfel de evenimente. Membrii echipajului aveau grijă să stea departe de Bettina când i se permitea să meargă pe punte. După o lună pe mare, întâlniră o altă furtună, care se dovedi destul de blândă la început, așa că Bettina reuși să-și spele din nou părul. Abia terminase când furtuna se înteți și fu obligată să se întoarcă, pentru siguranța ei, în cabină. Turna cu găleata, ca și cum cerul voia să se răzbune pe corabia lor. Furtuna dură toată noaptea, iar legănatul violent al corabiei o ținu trează pe Bettina. Încercă să se calmeze plimbându-se prin cabină, dar destul de repede se trezi îmbrâncită dintr-o parte în alta. Din fericire, toate lucrurile erau prinse temeinic, așa că Bettina se repezi către patul fixat în perete pentru a se simți în siguranță. În mod surprinzător, Madeleine adormise destul de repede, ceea ce o irita pe Bettina, care era foarte înspăimântată. Era sigură că *Windsong* avea să se cufunde în mare și că toți aveau să se înece. Dar, la un moment dat în timpul nopții, încă ținându-se strâns cu mâinile de o parte și de cealaltă a patului și cu părul atârnându-i peste margine, Bettina adormi.

În dimineața următoare, când Bettina se trezi, marea era calmă. Râse de ea însăși pentru că se speriase atât de tare noaptea trecută, fiind acum convinsă că furtuna nu fusese chiar atât de rea. Madeleine era trează și îmbrăcată deja și turna puțina apă rece

pe care o primiseră într-un bol micuț, ca Bettina să-și facă siesta de dimineață.

– Ai dormit bine, draga mea? întrebă ea veselă.

– Nu, mormăi Bettina și își trase picioarele lungi peste marginea patului. Părul umed îi căzu pe umeri și ea se strâmbă. Maddy, te rog fii drăguță și du-te să-l întrebi pe căpitan dacă îmi pot usca părul pe punte.

– Nu o să fac așa ceva. Nu ai voie să ieși acolo dimineața, îi răspunse cu hotărâre Madeleine.

– Dacă îmi permite căpitanul, atunci o să fie în regulă. Doar știi cât a durat să mi se usuce părul data trecută. Aproape că am răcit.

– Pe punte te pot aștepta lucruri mai rele, îi răspunse Madeleine.

– Te rog, Maddy, fă cum îți cer.

– Bine, dar nu o să-mi placă.

Madeleine ieși bombănind din cabină și închise ușa în urma ei. Bettina se îmbrăcă în grabă într-o rochie de catifea violet-închis, care contrasta puternic cu nuanța părului ei. Când Madeleine se întoarse, o conduse pe Bettina către partea din spate a punții.

– Tot nu-mi place asta, domnișoară, așa că grăbește-te, îi zise ferm Madeleine.

Bettina râse.

– Nu pot să grăbesc vântul și să-l fac să bată mai repede, Maddy. Dar nu o să stau mult.

Se îndreptă cu fața către mare, permițând vântului să treacă prin părul ei, uscându-l repede. După câteva minute, vorbi din nou:

– Unde este căpitanul?

– E la timonă, mă mir că te-a lăsat pe punte, mai ales după tentativa acelui sărman marinar.

Bettina se întoarse și îl văzu pe căpitan certându-se cu unul dintre membrii echipajului.

– Privește, Bettina, o corabie! strigă Madeleine.

Bettina se întoarse și văzu în depărtare velele unei alte corăbii.

– Doamnelor, trebuie să vă întoarceți în cabină repede. Bettina tresări când se trezi cu căpitanul în spatele ei. Dacă acel vulpoi de mare și-ar fi făcut treaba în loc să vă urmărească pe voi, atunci ar fi văzut acea corabie la timp. Acum însă, se îndreaptă direct către noi.

– Avem motive de îngrijorare, căpitane? întrebă Bettina încruntându-se neliniștită.

– Corabia nu navighează cu steagul de identificare. S-ar putea să fie o navă de pirați.

Bettina suspină uimită.

– Dar cu siguranță nu vor ataca *Windsong!*

– E puțin probabil să facă asta, dar nu se știe niciodată cu acești nemernici. O să încercăm să ne îndepărtăm de ei, dar vă rog să încuiați ușa de la cabină. Să nu o deschideți până când pericolul nu a trecut. Și să nu vă îngrijorați. Am ieșit și cu alte ocazii învingători din luptele cu pirați.

Bettina simțea că i se face rău. Să nu se îngrijoreze, spusese căpitanul! Cum putea să nu se îngrijoreze? Auzise atât de multe povești sordide despre pirați de la celelalte fete de la mănăstire. Piraților erau bărbați oribili, oribili! Erau nelegiuiții mărilor, servitorii Satanei, care jefuiau, ucideau și violau. *Mon Dieu,* nu se putea una ca asta!

– Maddy, mi-e teamă, strigă Bettina, aproape copleșită de lacrimi.

– Nu ne vom îngrijora. E o corabie strașnică, draga mea. Piraților nu au nici o șansă să pună piciorul pe ea. Și, în plus, poate că oamenii de pe cealaltă corabie nu au intenții rele. Nu trebuie să te temi, Bettina. Căpitanul o să te protejeze – și la fel o să fac și eu.

Cuvintele lui Madeleine erau liniștitoare, dar Bettina încă se simțea zbuciumată, iar, când auziră zgomot de tun, toate emoțiile se amplificară. Madeleine se holbă cu ochii ei cenușii către Bettina, care se albise brusc la față.

Se auzi ecoul unei explozii în cabina mică, apoi lemnul pocnind și o bufnitură zgomotoasă. Înțeleseră că unul dintre catargele de pe *Windsong* căzuse. Apoi, simțiră o zdruncinătură, ca și cum navele se ciocniră. Se auzeau țipete, împușcături și strigătele disperate ale bărbaților care își întâlneau moartea. Madeleine se așeză în genunchi și începu să se roage, iar Bettina i se alătură. După un timp, împușcăturile încetară, și auziră râsete pline de voioșie. Poate că echipajul de pe *Windsong* câștigase. Oare să îndrăznească să spere că erau în siguranță acum? Dar apoi auziră cuvinte englezești printre râsete. Echipajul de pe *Windsong* era în întregime francuzesc și vorbea doar franceza. Piraților câștigaseră!

Capitolul 6

– Căpitane! Târfa despre care ți-am zis cu siguranță se ascunde în coca sau într-una dintre cabine.

– La naiba, omule, nu avem toată ziua la dispoziție! Cercetează toată corabia, dar fă-o repede!

Bettina începu să transpire de frică, dorindu-și să moară.

– De ce, oare de ce, nu ne-a dat căpitanul o armă? șopti Bettina, împreunându-și mâinile pentru a se opri din tremurat.

– Nu s-a așteptat să piardă lupta, îi răspunse Madeleine repede. Dar nu te teme, Bettina. O să îi spun conducătorului lor că poate câștiga o avere dacă te duce în siguranță la contele de Lambert. Contele va plăti orice preț. Este francez și un om de onoare.

– Dar acei bărbați sunt pirați, Maddy! strigă Bettina. O să ne omoare!

– Nu, draga mea. Nu o să ne omoare fără motiv. Nu trebuie să te temi și nu trebuie să pari înspăimântată când o să ne găsească. Prefă-te că nu vorbești engleză. O să vorbesc eu pentru tine. Și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ți pierzi cumpătul în fața acestor bărbați, o avertiză Madeleine. Dacă o să faci asta, nu o să mai creadă că ești o doamnă bine-crescută, dintr-o familie nobilă și bogată.

– Mi-e prea teamă ca să-mi pierd cumpătul.

– Bun. Acum, trebuie să ne rugăm ca lăcomia liderului lor să fie mai mare decât poftele trupești.

– Nu înțeleg, Maddy.

– Nu contează, *ma chérie,* îi răspunse Madeleine pe un ton îngrijorat. Doar nu uita că nu trebuie să spui nimic.

Râsetele și zgomotul deveniră mai puternice pe măsură ce bărbații se mișcau prin fața cabinei lor.

– Nu era în coca, și celelalte cabine sunt goale.

– Dărâmați ultima ușă, răspunse o voce groasă din apropierea cabinei, și loviturile începură imediat.

– Dumnezeule!

– Taci, îi zise Madeleine repede. Nu uita să nu vorbești deloc în engleză!

Bettina era îngrozită. Era sigură că își găsise moartea și că Madeleine nu putea să facă nimic pentru a împiedica asta. Câteva momente mai târziu, ușa era la pământ, și Bettina țipă când îi văzu pe bărbații cu barbă, care rânjeau.

– Cerule, dar francezii ăștia știu să facă frumuseți! zise un marinar scund cu un petic pe un ochi.

– Da, prietene. Aș da-o și pe mama să fiu în locul căpitanului astăzi.

– Unde e căpitanul vostru? întrebă Madeleine scurt.

– O să-l vezi curând, femeie bătrână, îi zise unul dintre bărboși, conducându-le afară din cabină.

În timp ce traversau puntea, Bettina evită să se uite la cadavrele echipajului *Windsong* și coborî către celălalt vas. Madeleine era lângă ea, ținând-o cu o mână de mijloc pentru a o proteja. Corabia piraților avea tot trei catarge și era aproape de aceeași dimensiune ca *Windsong*. Dar echipajul era neîngrijit și zgomotos. Bărbații se opriră din ce făceau și începură să se holbeze la Bettina. Unii nu purtau cămăși, alții aveau doar veste peste piepturile goale și majoritatea erau desculți. Mulți purtau cercei de aur în urechi și toți aveau barbă.

– Cer să-l văd pe căpitanul vostru, zise Madeleine către bărbatul care le conducea pe corabia pirată.

Un alt bărbat sări de pe puntea corabiei *Windsong* și veni în fața lor.

– Așadar, vorbiți engleză, zise el. Cel puțin, acum vom ști cât valorați.

Era un munte de om, și Bettina se simțea micuță și fragilă pe lângă el. Era obișnuită să se uite în ochii bărbaților și chiar să-i privească de sus pe mulți dintre ei. Dar acest bărbat avea peste un metru optzeci și era foarte lat în spate. Nu era gras, dar era musculos, după cum indicau clar brațele lui goale și uriașe. Părul lui șaten-deschis îi ajungea până pe umerii masivi. Însă barba lui deasă, care îi acoperea tot chipul, îl făcea să arate teribil de sinistru și de periculos. Bettina începu să tremure.

– Ce ai descoperit, Jules?

Era bărbatul cu voce groasă, care părea să fie la comandă. El sări pe puntea din spatele lor.

– Vorbesc engleza, Tristan. Cel puțin, cea bătrână.

Acest bărbat, Tristan, era fix în spatele Bettinei, și ea se întoarse să-l confrunte. Imaginea o făcu să suspine și mai tare, pentru că acest bărbat era și mai înalt decât primul. Era uriaș! Venise la doar câțiva centimetri de ea, și Bettina se văzu obligată să ridice privirea dincolo de pieptul lui lat pentru a-i vedea chipul. Avea ochii uimitor de albaștri și o cicatrice subțire și lungă care pornea din mijlocul obrazului drept oprindu-se în barba lui de un blond-închis. Bettina privi îndelung cicatricea subțire, și bărbatul se încordă, iar ochii lui deveniră reci. O prinse de braț, făcând-o să icnească, și începu să o tragă după el de-a lungul punții.

– *Monsieur*, așteaptă! strigă Madeleine. Unde o duceți?

Bărbatul se întoarse și zâmbi rece.

– În cabina mea, *madame*, să vorbesc cu tânăra domnișoară. Aveți ceva de obiectat?

– Bineînțeles!

– Păi, păstrați-vă gândurile! zise el scurt și continuă să o târască pe Bettina.

– *Monsieur*, ea nu vorbește engleză, strigă Madeleine în urma lui.

Comentariul ei stârni hohote de râs din partea echipajului, iar bărbatul se opri din nou.

– Cum o să-i spuneți ce să facă, căpitane?

– Pentru ce are de gând căpitanul nu-s necesare cuvinte.

Urmară alte hohote de râs, ceea ce-l enervă vizibil pe căpitan, care o strânse și mai tare pe Bettina de braț. Ea țipă din cauza durerii, și el o eliberă imediat.

– Naiba să vă ia, câini nenorociți! strigă el către echipaj. V-ați distrat suficient pentru astăzi. Fiecare la treabă, și puneți corabia în mișcare. Apoi, se întoarse spre Bettina. Îmi cer scuze dacă te-am rănit, *mademoiselle*.

Ea nu se așteptase la scuze din partea căpitanului pirat. Oare nu era la fel de periculos precum arăta? Îl privi curioasă, dar nu-i răspunse.

– La naiba! zise el, uitându-se pieziș și întorcându-se către celălalt bărbat masiv. Jules, adu-o pe femeia aia aici.

Madeleine se grăbi către ei fără a fi rugată.

– Nu trebuie să-i faci rău, căpitane!

Căpitanul privi către Madeleine surprins, apoi începu să râdă.

– Îmi dai ordine, *madame*?

– Nu pot să-ți permit să-i faci rău, *monsieur*.

Jules chicoti auzind-o, dar căpitanul îi aruncă o privire dură și apoi se concentră din nou asupra lui Madeleine.

– Ești mama ei?

– Nu, sunt doica ei și a mamei ei. O să fiu și doica odraslelor ei, îi răspunse cu mândrie Madeleine.

– E însărcinată acum?

– *Monsieur!* Nu se cade să întrebați...

– La naiba, răspunde-mi, femeie! i-o tăie căpitanul.

– Nu, nu este.

Iritarea căpitanului păru să dispară odată cu acest răspuns.

– Acum, spune-mi, cum de tu vorbești engleză și ea nu?

– Eu... eu m-am născut în Anglia. Am mers în Franța când eram mică, cu părinții mei, zise Madeleine mărturisind adevărul.

– Ea nu vorbește engleză deloc?

– Nu, căpitane.

El oftă și o cercetă pe Bettina, care îl urmărise în tot acest timp.

– Cine este ea?

– *Mademoiselle* Bettina Verlaine.

– Și unde era dusă?

– La Saint Martin, ca să se mărite cu contele de Lambert, răspunse Madeleine repede.

– Și averea pe care am găsit-o la bordul vasului... era zestrea ei?

– Da.

Căpitanul pirat râse leneș, arătându-și dinții drepți și albi.

– Familia ei trebuie să fie foarte bogată. Și logodnicul ei este și el un bărbat înstărit?

– Da, el o să te plătească bine dacă o duci în siguranță la Saint Martin – fără a-i face rău.

El râse auzind-o.

– Sunt sigur că așa ar face, dar trebuie să mă gândesc la asta. Se întoarse către Jules. Du-o pe doică în cabina ta și încui-o acolo. Domnișoara vine cu mine.

În timp ce Madeleine era târâtă departe, țipând și luptându-se să se elibereze, Bettina se simți copleșită de teamă. Se gândea încontinuu la poveștile pe care le auzise la mănăstire. Ar fi fost preferabilă

o moarte rapidă? Privi către balustrada corabiei. Nu era atât de departe, și apoi ar fi fost înghițită de apa albastră și rece.

– Oh, nu, Bettina Verlaine! Nu încă, oricum, îi zise căpitanul, ca și cum îi citise gândurile.

O luă de braț și o conduse către cabina lui. În încăperea mică și dezordonată, căpitanul o așeză pe Bettina pe un scaun, lângă o masă lungă. Umplu două halbe cu vin roșu, sec, îi întinse ei una și se așeză. Masa era folosită în mod clar pe post de birou pentru că era acoperită de hărți și instrumente nautice. El se sprijini cu spatele de spătarul scaunului și o privi în tăcere. Ea îl observă neliniștită cum o urmărește cu ochii lui de un albastru-deschis și simți cum se înroșește sub examinarea lui atentă.

– Oamenii mei par să creadă că ești o frumusețe, Bettina, remarcă el. Dar, eu, sincer, nu văd cum și-ar putea da seama cu tot praful ăla negru care îți acoperă fața.

Bettina duse instinctiv mâna la față pentru a se șterge. Dar, când îndepărtă degetele și văzu că nu se luase nimic, înțelese că el o păcălise.

– Deci, înțelegi engleza, până la urmă. Exact cum credeam. De ce a mințit servitoarea ta?

Bettina ezită înainte de a răspunde:

– Ea... ea nu a vrut ca eu să vorbesc cu tine. Cred că s-a temut că o să-mi pierd cumpătul.

– Și asta o să faci?

– Nu văd de ce aș face-o.

Căpitanul râse cu poftă.

– Bătrâna a mințit cu privire la logodnicul tău?

– Nu.

– Așadar, acest conte de Lambert chiar e un om bogat?

– Da, extrem de bogat, căpitane, îi răspunse Bettina și începu să rânjească un pic în încercarea de a se relaxa.

Bărbatul nu părea atât de periculos pe cât se așteptase ea să fie. Trebuia să admită că era frumos și că părea tânăr, deși barba aurie îl făcea să pară mai în vârstă.

– O să fii un om bogat dacă mă duci la logodnicul meu, zise Bettina.

– Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse el. Însă doar zestrea ta m-a făcut deja un bărbat bogat, și mie nu-mi place să țin femei pe corabia mea.

– Şi atunci, ce o să faci cu mine, *monsieur*, o să mă arunci în mare... după ce mă violezi? întrebă ea sarcastică.

– Exact.

Ea îl privi şocată. Se aşteptase ca el să nege, dar, când răspunsul nu fu cel la care se aşteptase, ce mai putea spune?

– Asta... asta e intenţia ta? întrebă ea temătoare.

El privi preţ de câteva momente către halba lui cu vin, ca şi cum se gândea la întrebarea ei. Apoi, o ţintui cu privirea, părând teribil de amuzat.

– Dezbracă-te!

– Ce? şopti Bettina.

– Intenţionez să fac dragoste cu tine, Bettina Verlaine, apoi o să te duc la logodnicul tău. Aşa că dezbracă-te. Aş prefer să nu te violez şi să risc să te rănesc încercând să fac asta.

– *Non, monsieur, non!* Contele de Lambert nu o să mă mai ia dacă sunt dezonorată!

– Te asigur, *mademoiselle*, o să te ia şi o să plătească mult ca să facă asta. Te-a văzut, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Atunci, nu mai e rost de întrebări. Lipsa virginităţii tale nu o să conteze prea mult.

– Nu! răspunse Bettina cu hotărâre. Nu o să mă duc la el lipsită de onoare. Mi-aş face familia de ruşine. Nu o să fac asta!

– Mă tem că nu ai de ales. Dar sunt sigur că soţul tău nu o să spună nimănui că nu ai fost virgină în noaptea nunţii, îi răspunse căpitanul, remarcabil de calm.

– Nu poţi să-mi faci asta! strigă Bettina, ochii ei verzi umplându-se de frică.

– Repet, Bettina, o să fac dragoste cu tine. Nimic nu o să te salveze de la asta. Dar nu vreau să te forţez. Nu-mi place violul.

– Dar e viol, *monsieur*, pentru că eu nu vreau să fac dragoste!

– Numeşte-o cum vrei atâta timp cât nu mi te opui.

– Eşti... eşti nebun! Nu te poţi aştepta să fiu docilă, să te las să... Nu voi face asta! începu ea, frica fiind înlocuită de furie. O să mă lupt cu tine cu tot ce am!

– Hai să facem o înţelegere, *mademoiselle*. În afară de tine şi de servitoarea ta, am mai luat alţi câţiva prizonieri la bord pentru distracţii, incluzându-l pe căpitanul corabiei franţuzeşti.

– Pentru distracţii?

– Oamenii mei sunt nemiloși. Par să aibă o plăcere deosebită pentru tortură. Prima dată, taie urechile, apoi degetele, apoi picioarele... Să continui?

Bettinei i se făcu rău.

– Tu... tu permiți asta?

– De ce nu?

Ea se albi la față auzind răspunsul lui. Cu siguranță, și el participa la asemenea distracții. *„Mon Dieu!"*

– Ai vorbit despre... un târg, zise ea cu voce stinsă.

– Supunerea ta în schimbul vieții acelor bărbați. Pe tine te voi avea oricum, fie că mi te opui, fie că nu. Nu voi fi refuzat. Dar o să-i cruț pe prizonieri și o să-i eliberez în următorul port cu o condiție... dacă nu mi te opui. Făcu o pauză și zâmbi. Deja ai pierdut, Bettina, pentru că o să te am indiferent de ce decizi. Însă prizonierii au totul de câștigat. O să trăiască și nu o să le fac rău dacă tu consimți. Vreau răspunsul tău acum.

– Ești nemilos! suspină Bettina. De ce trebuie să mă violezi?

– Mă surprinzi. Ești un premiu demn de avut, și te doresc, îi zise el.

– Dar eu nu te vreau!

– Eu îți spun, Bettina, tu ești singurul motiv pentru care am capturat corabia ta. De obicei, atac doar vase spaniole. Iscoada mea te-a văzut pe punte și mi-a descris frumusețea ta. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu intenționez să te împart cu echipajul meu. Dar, de-ajuns, vreau răspunsul tău!

– Nu îmi dai de ales, răspunse Bettina încet, simțindu-se complet neajutorată pentru prima dată în viața ei. Trebuie să le salvez viața oamenilor.

– Nu o să mi te opui?

– Nu, *monsieur*, nu o să mă lupt cu tine.

– Bine. Ai luat o decizie înțeleaptă. Sunt sigur că prizonierii o să-ți fie foarte recunoscători. O să le zic oamenilor mei să-i lase în pace. Cât timp sunt plecat, vreau să te dezbraci și să mă aștepți în pat.

Ieși și închise ușa în urma lui.

Nu era nici o cale de evadare. Bettina nu mai putea să facă nimic și nici nu urma să aibă măcar satisfacția că se luptase cu el. Fără tragere de inimă și foarte încet, Bettina începu să se dezbrace. Avea să afle în cele din urmă ce însemna să faci dragoste... sau ce însemna

violul. Cel puțin, prin supunerea ei, salva viața a câțiva francezi. Se agăță de acest gând pentru a putea suporta ceea ce avea să urmeze. Când căpitanul se întoarse în cabină, Bettina încă purta cămașa de noapte. El închise ușa și se încruntă.

– Nu te-ai răzgândit, nu? întrebă el brusc.

– Nu, tu?

El râse și traversă cabina, oprindu-se în fața ei. Ea se simțea mică și neajutorată lângă muntele de om de lângă ea.

– Nu, micuțo. Nimic nu-mi poate schimba hotărârea.

El îi adună părul între mâini și îl frecă între degete, simțindu-l moale și mătăsos. Apoi, îl aranjă peste umerii ei.

– Scoate-ți cămașa, Bettina. Nu mai pot să aștept.

– Te urăsc, *monsieur!* zise ea printre dinți.

El râse din nou.

– Deși *monsieur* sună drăguț venind de pe buzele tale dulci, aș prefer să-mi spui Tristan. Acum, termină-ți vinul, Bettina, căci s-ar putea să te ajute un pic. Nu m-am mai culcat cu o virgină până acum, dar mi s-a spus că prima dată este dureros.

– Aș avea nevoie de două butoaie cu vin pentru a șterge ceea ce urmează să-mi faci, *monsieur* Tristan!

– Doar Tristan! Și nu te juca, Bettina, cu răbdarea mea. Ceea ce o să ți se întâmple o să se întâmple oricum, dar încă îmi pot schimba părerea în legătură cu prizonierii. Bea vinul și scoate-ți cămașa fără alte comentarii.

Bettina nu mai putea să amâne. Bău vinul, se întoarse cu spatele la el și își scoase încet cămașa. Își acoperi trupul cu părul care îi ajungea până la genunchi și se întoarse către el. Tristan nu luă gestul ei drept o sfidare, ci pur și simplu ca pe o încercare de a-și apăra modestia, dar nu-i permise nici măcar asta. Îi îndepărtă părul și se înfruptă cu privirea din trupul ei subțire preț de momente bune. Apoi, îi cuprinse fața între mâini și o sărută cu tandrețe. Bettina nu se așteptase la asta. De ce o săruta? De ce nu trecea la fapte ca să termine odată cu totul? Buzele lui le desfăcură pe ale ei, căutând, impunând un răspuns. Ea își dorea să se retragă, dar el ar fi luat asta drept rezistență. Trebuia să se gândească la acei sărmani bărbați capturați și la nimic altceva. Trebuia să-l lase să-și facă de cap cu ea.

O înconjură cu brațele și îi lipi trupul dezbrăcat de al lui, iar gura lui deveni și mai poruncitoare, fără a o răni. Și, brusc, Bettina simți o senzație stranie, ceva ce nu mai trăise până acum.

Era un sentiment neobișnuit, ca și cum putea să simtă cum îi curge sângele prin vene. Era un sentiment incitant și o făcu să se relaxeze și să-i accepte sărutul de bunăvoie, o făcu să uite că stătea dezbrăcată în brațele unui străin. Apoi, el se opri din sărut și o ridică în brațele lui puternice. Ea încremeni în timp ce el o cără către patul lui și o așeză cu tandrețe acolo. Își scoase hainele încet, fără a-și lua privirea de la ea. Ea nu-și putea feri privirea de la el, deși își dorea asta. În cele din urmă, odată dezbrăcat, Bettina se uită uimită către trupul lui musculos și bine făcut; umerii lați care dădeau spre șoldurile înguste, picioarele puternice, ferme și lungi.

Tristan veni către ea și se așeză pe patul îngust. O privi îndelung și apoi își trecu o mână peste sânii ei. Îi urmări reacția și observă imediat cum ea miji ochii confuză. El râse și îi cuprinse un sân, strângându-l ușor.

– Te așteptai să mă grăbesc?

– Da. Oh, te rog, Tristan, nu-mi face asta. Te mai rog o dată, cruță-mă de această rușine! îl imploră ea inutil.

– Nu, micuțo, e prea târziu pentru asta.

– Atunci, să terminăm odată! zise ea tăios.

El o privi încruntat și nervos. Se urcă deasupra ei, greutatea lui făcând-o să se cufunde în saltea. O penetră rapid, și ea simți o durere arzătoare. Țipă și înfipse unghiile în spatele lui, iar durerea dispăru la fel de rapid precum apăruse. Se mișcă în interiorul ei, la început încet și apoi repede, mai repede, până când începu să se simtă bine. Bettina se relaxă și se bucură rușinos de senzația de a-l avea în interiorul ei. Apoi, el o mai penetră adânc o dată și se relaxă complet, prăbușindu-se peste ea și strivind-o cu trupul lui masiv. Bettina nu știa ce să facă. Asta era tot? Trebuia să admită că fusese plăcut după durerea inițială, dar, dacă asta însemna să facă dragoste, putea bine mersi să trăiască și fără. Unde era plăcerea care îl determina pe un bărbat să riște moartea? Poate doar bărbatul se simțea bine după actul sexual.

– Îmi pare rău, Bettina. Nu am vrut să fiu atât de rapid, dar ai o limbă ascuțită. Data viitoare, o să fie bine și pentru tine.

– Data viitoare! exclamă ea uimită. Dar eu... am crezut că...

– Nu, micuțo, i-o tăie el zâmbind amuzat. Saint Martin e departe. Și, cum tu o să împarți cabina cu mine, o să fac dragoste cu tine oricând doresc. O să fie cea mai plăcută călătorie.

Când el se ridică și începu să se îmbrace, Bettina trase repede pătura peste goliciunea ei. Ce putea să facă? Faptul că se culcase cu el o dată era suficient de rău, dar nu-i dăduse de ales și ar fi putut să trăiască cu acea rușine. Dar să se supună iar și iar lui și să nu poată să se lupte cu el – avea să devină amanta lui! Cum ar putea trăi cu asta? Tristan o cercetă în tăcere. Se aplecă peste ea și o sărută ușor.

– Trebuie să te las acum, să mă ocup de echipaj și să schimb cursul corabiei pentru Saint Martin. În nici un caz nu vreau să ieși din această cabină.

– Dar vreau să o văd pe Maddy. Vreau să îi văd pe prizonieri și să le spun că nu au de ce să se teamă.

– Nu, zise el tăios. Servitoarea ta îi poate anunța pe prizonieri și tu o poți vedea pe ea mai târziu, nu acum.

Și apoi, ieși din cabină.

Bettina se gândi să încuie ușa în urma lui. Dar el avea pur și simplu să o dărâme, și apoi ea ar trebui să-i îndure mânia. O cuprinse un fior gândindu-se la ce ar fi însemnat asta. Până acum, acest Tristan păruse într-o dispoziție bună și îi arătase doar o parte a temperamentului său, dar totuși o făcuse a lui împotriva voinței ei. Nu ar fi vrut să-i vadă partea agresivă. Era la mâna acestui pirat nemilos! Putea să o omoare dacă voia! Era complet sub puterea lui, și nu știa ce să facă în legătură cu asta. Se ridică de pe pat și se holbă la sângele din așternuturi – propriul sânge.

„Te urăsc, căpitane Tristan", gândi ea cu amărăciune. „M-ai ruinat, m-ai dezonorat!" Bătu din picior de furie. Bettina respiră încet. Nu mai avea nici un rost să se enerveze, mai ales că nu putea să-și verse năduful asupra lui. Dar cât își dorea... o, cât își dorea! Era un bol mic cu apă pe noptiera de lângă pat, și Bettina îl folosi să se spele cât de bine putu. Se grăbi să se îmbrace și apoi, în semn de răzvrătire, turnă mai mult vin în halba de pe masă. Se așeză și începu să bea, dar auzi un ciocănit ușor la ușă. După câteva momente, ușa se deschise și Madeleine intră grăbită și închise ușa repede.

– Oh, Bettina, ești bine? El... el nu a... el...

– El ne va duce la Saint Martin, dar...

– Atunci, ai fost cruțată... Slavă Domnului! M-am temut pentru tine, Bettina. *Mon Dieu!* Nu am știut ce să cred când m-a închis. Căpitanul e un bărbat atât de masiv... M-am temut că o să te rănească.

– Nu am fost cruțată, zise Bettina încet. Era hotărât să mă aibă și m-a avut.

– Bettina... nu! suspină Madeleine și începu să plângă.

– E în regulă, zise Bettina îmbrățișând-o pe doica bătrână. Cel puțin, suntem în viață. Și mi-a promis că ne duce la Saint Martin.

– Dumnezeule, Bettina! Nu trebuia să te violeze. Acest bărbat nu are onoare!

– Am încercat să-i schimb hotărârea, dar mă voia. Mi-a zis că urma să mă aibă indiferent de ce se întâmpla. S-a terminat acum, și nu mai pot face nimic în legătură cu asta. Dar cel puțin am putut să îi salvez pe prizonieri.

– Ce prizonieri?

– Nu i-ai văzut încă? întrebă Bettina.

– Nu știam că sunt prizonieri, răspunse Madeleine. Bărbatul acela masiv pe care-l strigă Jules m-a eliberat din cabina lui și mi-a zis să mă duc să ajut la bucătărie. Bucătarul lor a fost ucis în luptă. Dar eu am venit aici înainte.

– Atunci, du-te și găsește-i pe prizonieri. Căpitanul Marivaux e unul dintre ei. Spune-le să nu se îngrijoreze cu privire la soarta lor, că vor fi eliberați în următorul port. Și, dacă sunt răniți, ai grijă de ei, apoi întoarce-te și spune-mi cum sunt. Căpitanul nu vrea să ies din cabină.

– Pot să fac ceva pentru tine mai întâi? întrebă Madeleine privind-o cu ochii cenușii plini de îngrijorare. Urăsc să te las singură, mai ales după ce ai pățit.

– Nu, sunt bine, Maddy. Am crezut că o să fie o experiență oribilă, dar nu a fost așa rău, zise Bettina. A fost gentil cu mine, și el e tânăr și nu arată rău. Singurul lucru care m-a durut e că nu mi-a dat de ales... nu i-a păsat de sentimentele mele.

– Mă bucur că reacționezi așa bine.

– Nu prea am de ales, zise Bettina.

Madeleine ieși, dar se întoarse după câteva minute.

– Nu există prizonieri, Bettina. L-am întrebat pe unul dintre membrii echipajului dacă mă poate duce la ei, și el mi-a zis că nu au mai adus pe nimeni la bord în afară de tine și de mine. Am întrebat un alt marinar și el mi-a zis la fel.

Bettina încremeni. Fiecare nerv, fiecare fibră din trupul ei vibra de furie.

– M-a mințit! M-a mințit... El m-a păcălit! Blestemat să fie!

– Bettina! suspină Madeleine. Ce se întâmplă cu tine?

– El... el m-a mințit! Mi-a spus că sunt prizonieri, că le va cruța viața dacă... dacă nu mă lupt cu el! turui Bettina, cu ochii verzi plini de mânie.

– Oh, Bettina!

– Așa că m-am supus. Dumnezeu știe că am vrut să mă lupt, dar nu am făcut-o. Am putut să îndur pentru că m-am gândit că le salvez viața acelor bărbați. *Mon Dieu!* O să-l omor!

– Nu, Bettina, nu trebuie să vorbești așa! Ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat. Și ai zis că nu a fost așa rău, sublinie Madeleine.

– Nu asta contează! M-a păcălit. Acest căpitan Tristan o să afle ce cred eu despre înșelat! O să-i pară rău că m-a adus la bordul acestei corăbii. O să mă răzbun! Mă jur... Tristan o să plătească pentru asta!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bettina, revino-ți în fire! O să-l faci să ne ucidă.

Dar Bettina nu o auzise pe Madeleine, căci deja pășea dintr-o parte în alta a cabinei cu pași furioși, iar avertismentul servitoarei bătrâne nu reuși să o distragă de la gândurile criminale pe care le avea.

Capitolul 7

– Tristan, ce ai hotărât să faci cu femeia? întrebă Jules când i se alătură prietenului său pe punte.

– O s-o duc la Saint Martin. Acest conte de Lambert o să plătească generos pentru ea, îi răspunse Tristan. Iar recompensa o să compenseze pentru întârzierea întoarcerii acasă.

– Eu sunt de acord, deși oamenii s-ar putea să nu fie. Dar nu crezi că acest bărbat o să se supere că viitoarea lui mireasă nu mai este virgină?

– Nu o să afle decât după ce va fi plătit răscumpărarea și atunci pe noi nu ne va interesa. Și nu mă îndoiesc că nu va conta nici pentru ea. El o s-o vrea oricum.

– Ești un diavol, Tristan, râse Jules. Deci blondina a fost la fel de bună precum arată, nu?

– Mai bună! Dar e periculos pentru o femeie să fie atât de drăguță. Ar putea să aibă lumea întreagă la picioare, dar nu cred că ea conștientizează cât de valoroasă este. Oricum, femeia asta o să distrugă multe vieți înainte să-i sune ceasul.

– Dar nu a ta, nu?

– Nu. M-aș gândi să o păstrez pentru mine, dar s-ar putea să-mi distragă atenția, și nu pot să am odihnă până când nu îl găsesc pe Bastida și nu pun capăt existenței lui mizerabile! răspunse Tristan cu înflăcărare.

– Știu ce te macină, Tristan, dar să nu ne gândim la asta acum. Avem destul timp pentru a-l găsi pe Bastida.

– Ai dreptate, prietene. Sunt mult mai multe lucruri plăcute la care să ne gândim acum.

Jules rânji răutăcios.

– Credeam că îți place ca femeile să ți se ofere de bunăvoie.

– Ce nu îmi place este să folosesc forța și să mă confrunt cu furia unei femei. Dar, ca de obicei, logica a învins forța.

– Bărbații sunt invidioși pe tine de data asta. Nu cred că vreunul dintre ei a mai văzut o femeie ca ea, zise Jules.

– Nici eu nu am mai văzut una atât de drăguță. E o lady, dar una cu temperament.

– Păi, după ce au văzut-o, bărbații au un singur gând. Cred că cel mai înțelept ar fi să ancorăm în cel mai apropiat port. Să le dăm bărbaților o zi sau două de umblat prin bordeluri. Asta ar trebui să-i ajute să uite de femeia ascunsă în cabina ta și ar trebui să-i satisfacă până ne întoarcem acasă.

– Sunt de acord, răspunse Tristan.

– Putem să ne îndreptăm către Insulele Virgine și să ajungem în Tortola până la căderea nopții. Bărbații...

Tristan se opri când o văzu pe servitoarea Bettinei vorbind cu unul dintre oamenii lui.

– Ce caută afară?

Jules privi în direcția în care se uita Tristan și apoi răspunse:

– Am eliberat-o ca să lucreze la bucătărie. Nu am mai avut o masă decentă de când a murit bătrânul Angus.

– Și ai încredere că bătrâna nu o să încerce să ne otrăvească? întrebă Tristan rânjind.

– Nu. O să am grijă ca ea să guste din toată mâncarea înainte să fie servită.

Tristan se încruntă urmărind-o pe servitoare cum intră în cabina lui.

– Ce naiba? Cabina mea nu este bucătăria. Du-te și întreabă-l pe Joco ce a vorbit cu bătrâna.

Jules făcu întocmai și se întoarse după câteva minute.

– A cerut să fie dusă la prizonieri. Ce ar face-o să...

– La naiba! Și presupun că Joco i-a zis că nu sunt prizonieri?

– Bineînțeles.

– Blestemăția naibii! Ar fi trebuit să mă întrebi înainte de a o elibera pe bătrână. Acum, o să mă aștept să se dezlănțuie toate focurile iadului când o să intru pe ușa aceea! strigă Tristan, făcând semn cu capul către cabină.

– Despre ce vorbești?

– I-am spus fetei că am luat prizonieri. I-am zis că o să îi cruț dacă nu mi se opune. A fost de acord. Acum, știe că am păcălit-o. Probabil complotează cum să-mi smulgă inima din piept!

Jules izbucni în râs.

– Îi acorzi prea multă importanță. Probabil, ea este mult prea înspăimântată pentru a-ți face ceva, orice.

– Am îndoielile mele în această privință.

– De ce i-ai zis fetei că avem prizonieri, când nu am luat niciodată? De ce nu i-ai amenințat viața servitoarei? Cu siguranță, ar fi mers și asta.

– Nu am vrut ca fata să creadă că sunt într-atât de monstru încât să ucid femei bătrâne, răspunse Tristan iritat.

– De ce ți-ar păsa de ce crede ea?

– Nu mai contează, răspunse Tristan morocănos. Apoi, o văzu pe servitoare părăsind cabina lui. Du-te și vorbește cu ea. Vreau să știu la ce să mă aștept înainte să intru în cabină și să mă trezesc cu ficatul scos.

Jules plecă și se întoarse rânjind fără entuziasm.

– Bătrâna mi-a zis că fata a jurat că se va răzbuna și că s-ar putea să facă ceva prostesc. Vrei să mă duc eu primul... să mă asigur că nu te așteaptă cu ceva ca să-ți taie gâtul?

– Ce prost sunt! Nici nu m-am gândit să iau pumnalele din cabina mea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan! Nu crezi că ea ar...

Tristan îl întrerupse repede:

– Ba da, cred. Ți-am zis că fata e temperamentală. Dar, cum pumnalele sunt într-o cutie pe raft, poate că nu le-a găsit. Oricum, mă descurc eu cu ea.

– Tristan?

– Crezi că nu pot să îi fac față unei fetișcane? comentă Tristan. Haide, Jules! Dacă pot să mă confrunt cu șase spanioli deodată, ce șansă are o micuță franțuzoaică delicată?

– Femeile nu luptă precum bărbații... Doar fii atent, îl avertiză Jules.

– Suntem împreună de mult, Jules. Mă știi tu pe mine neatent?

Jules suspină resemnat urmărindu-l pe Tristan îndepărtându-se. Tânărul lui prieten nu știa nimic despre femei. Tristan își petrecuse cea mai mare parte din viață cu ură în suflet și nu știa mai nimic despre altceva. De unde să știe el că furia unei singure femei era egală cu puterea a douăzeci de spanioli într-o luptă?

Hotărându-se să o ia prin surprindere, Tristan deschise repede ușa cabinei. Bettina era în colțul îndepărtat al camerei și nu emana deloc furia pe care o simțea. Dar el intui că ea găsise pumnalele, căci

își ascunsese mâinile în faldurile fustei. Nu observă că își prinsese părul ca să nu o încurce în timpul atacului și că avea ochii de un verde tulburător. Tristan doar spera că ea nu știa cum să folosească un pumnal și mai ales că nu știa cum să arunce unul. Traversă camera încet, urmărindu-i brațele. Fata nu credea că el descoperise ce avea de gând să facă, așa că el era în avantaj. Când ajunse lângă masă, se întoarse cu spatele la ea, oferindu-i șansa de a ataca. Ceea ce ea făcu imediat, dar Tristan se întoarse la timp pentru a-i prinde încheietura mâinii cu care ținea pumnalul. O privi nevenindu-i să creadă în timp ce îi răsuci încheietura până când ea scăpă arma. Tristan nu crezuse că ea avea să încerce să-l omoare. Să-l amenințe sau să-l avertizeze, da. Dar să ridice pumnalul și să încerce să-l ucidă, nu. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i păsa deloc de viața ei? Credea că putea pur și simplu să-l omoare și că echipajul lui nu avea să facă nimic în privința asta? Poate că nu-i păsa de ce se întâmpla cu ea. Dacă era așa, atunci această femeie era mult mai periculoasă decât crezuse. Dacă punea ura pentru el mai presus de viața ei, atunci... Dar oare nu la fel simțea și el față de Bastida? Va trebui să-și ia mai multe măsuri de precauție cu această micuță frumusețe cu păr blond.

– Ce credeai că o să se întâmple? o întrebă el încet.

– Voiam să te văd mort... de mâna mea! țipă ea, ochii scânteindu-i precum smaraldele.

– Nu-ți pasă de viața ta?

– Îmi pasă doar să o sfârșesc pe a ta! spumegă ea, străduindu-se să se elibereze din strânsoarea lui de fier. O să găsesc o cale, Tristan. O să te omor! M-ai păcălit! Pirat nemilos ce ești! Încercă să-l lovească cu mâna liberă, dar el i-o prinse la timp. O să plătești pentru că m-ai mințit!

– Te-am mințit... recunosc. Dar doar pentru a te scuti de multe probleme și durere. Ai fi preferat să te iau cu forța? Ar fi fost foarte ușor, te asigur. Poate că ești înaltă pentru o femeie, Bettina, și mai puternică decât majoritatea, dar, după cum vezi, nu te poți pune cu puterea mea. Pur și simplu, ești nervoasă că nu ți-am permis să lupți pentru virginitatea ta.

– Și m-aș fi luptat cu tine. Tu...

– Da, sunt sigur de asta. Dar unde e răul? Te-am salvat de la durere, căci cine știe ce ți-aș fi făcut în focurile pasiunii pentru a te potoli. Nu am mai fost în situația asta până acum, așa că nu pot

să spun cu certitudine, dar aș fi putut să te bat sau... omor, adăugă el doar pentru a-i testa reacția.

– Dar nici tu nu ai fi rămas fără răni, *monsieur*, scuipă ea către el.

– Pe bune, Bettina? Începu să râdă zgomotos. Dat fiind că nu se mai confruntase cu furia unei femei până acum, toată situația începuse să i se pară amuzantă. Cum ai fi făcut asta, când nici măcar nu poți să te eliberezi din strânsoarea mea acum?

Ea trânti piciorul cu putere peste vârful moale al cizmei lui, și expresia lui amuzată se transformă în una de durere. O eliberă imediat. Ea țâșni către capătul opus al mesei în timp ce el se prinse cu mâinile de piciorul care-i pulsa de durere.

– Ha! Nu ai nevoie de toată puterea ta, nu, căpitane? Mă subestimezi! O să te rănesc din nou, cu mare plăcere, dacă te mai apropii de mine! urlă Bettina.

Se simțea în siguranță cu masa lungă între ei, căci acest Tristan nu era altceva decât un taur mare și neîndemânatic. Fiind subțirică – și pentru prima dată se bucura de asta –, nu ar fi avut nici o problemă să se ferească de el.

– Diavoliță mică! mârâi el. O să fac mai mult decât să mă apropii de tine, zgripțuroaico. O să te am din nou... acum! Și de data asta poți să te lupți cât vrei, dar să nu fii surprinsă dacă o să fac la fel.

Ea se așteptase ca el să înconjoare masa, dar, când începu să se urce pe ea, Bettina deveni neliniștită. Apucă primul obiect din apropierea ei, unul dintre cele mai grele de pe masă. El dădu înapoi observându-i intenția, dar Bettina nu doar că îl amenința, ci era pornită să îl rănească. Azvârli cu obiectul în el, apoi se întinse repede după un altul și un altul, dar el îndepărtă atacurile cu brațele lui mari. Când proviziile de potențiale arme se diminuară, Bettina apucă ultimele două lucruri care puteau fi de ajutor, cele două halbe grele din care băuseră mai devreme. Le aruncă repede, una după alta, și, din fericire, a doua îl nimeri pe Tristan în cap. El căzu în față și rămase nemișcat. Bettina privi neîncrezătoare către trupul lui nemișcat și, când observă sângele amestecându-se cu părul lui blond-închis, se simți cuprinsă de panică. Sări cu atenție peste trupul lui lung și musculos și, când se trezi departe de atingerea lui, fugi către ușă. O deschise larg și țâșni către puntea corabiei. Știa doar că trebuia să evadeze din cabină, să scape de crima pe care o comisese. Poate că se putea ascunde, poate că reușea să găsească o armă și să forțeze echipajul să o lase pe uscat. Dar, înainte

ca Bettina să apuce să facă măcar câțiva pași de la cabina căpitanului, un marinar o prinse și o strânse la pieptul lui urât mirositor.

– Ce e asta? zise el, bucurându-se să o simtă așa aproape. Târfa căpitanului a ieșit la o mică plimbare?

– Da, și o să plătești cu vârf și îndesat dacă nu-mi dai drumul! zise Bettina nervoasă.

Poate că se putea folosi de puterea căpitanului pentru a obține ce avea nevoie, cât timp echipajul nu descoperea că el era mort.

– Oh, așa o să pățesc? întrebă bărbatul, dar totuși o eliberă. Căpitanul știe că ești pe punte?

– Da. El... el doarme.

Înțelese prea târziu că greșise.

– Doarme?! Căpitanul nu doarme în mijlocul zilei. Ce minciuni îmi zici, fetițo? întrebă morocănos bărbatul; apoi ridică privirea și strigă: Domnule Band'lar'. Târfa asta spune c-al nostru căpitan doarme.

– Du-te și vezi dacă zice adevărul, Davey.

Bettina ridică privirea și îl văzu pe masivul ofițer stând pe punte mai sus de ea, și apoi un alt marinar începu să alerge către cabina căpitanului.

– Căpitanul a zis că nu vrea să fie deranjat! zise Bettina, conștientizând teama din vocea ei.

– Fă cum ți-am zis, Davey! urlă Jules Bandelaire.

Ce mai putea să facă acum? Bărbatul care o prinsese se îndreptă la fel de repede către ușa deschisă a cabinei căpitanului. Bettina privi frenetic de jur împrejur, dar brusc era înconjurată de membri ai echipajului, care veniseră să se uite la ea ca să vadă ce pierdeau. Bărbatul pe care-l chema Davey intrase în cabină și acum apăruse în pragul ușii, alb la față, șocat.

– L-a ucis! L-a ucis pe căpitanul Tristan!

– Pentru numele lui Dumnezeu! țipă Jules și lovi cu pumnul în balustradă, făcând lemnul să pocnească.

Bettina țâșni printre bărbații care stăteau în jurul ei, dar care erau prea șocați pentru a o observa... șocați că o mânuță de fată reușise să le omoare căpitanul. Dar evadarea era în zadar. Jules sări de pe punte și o prinse pe Bettina de coada lungă, forțând-o să se oprească. Încet, o trase înapoi până când mâna lui uriașă strângea coada la spatele gâtului ei.

– Vreau să știi, nenorocito, că l-ai omorât pe singurul om pe care-l numeam prieten. Și pentru asta o să ai cea mai cruntă moarte posibilă, o să mori de mâinile mele și doar ale mele! O împinse în față, și Bettina căzu în brațele a doi marinari. Legați-o de vela principală și stați aproape cu apă. Această târfă o să simtă greutatea biciului... până când o să moară! tună Jules.

Ochii lui căprui erau întunecați și nu arătau milă.

– *Mon Dieu!* suspină Bettina, albindu-se la față.

La bordul corabiei *Windsong*, bărbatul leșinase la scurt timp după ce biciuirea începuse și nu-și mai recăpătase cunoștința. Dar ea avea să fie trezită cu apă iar și iar. Prietenul căpitanului avea să se asigure că ea urma să simtă fiecare lovitură de bici, până la moarte.

– Vă rog, *monsieur!* Mai bine împușcați-mă, vă implor!

– L-ai omorât pe căpitanul acestei corăbii, care îmi era prieten. Să te împușc ar fi o dovadă de milă, zise Jules cu vocea plină de ură.

Bettina se chinui să se elibereze din strânsoarea bărbaților care o țineau, dar nu reuși. O târâseră către vela principală și o legaseră bine de ea, făcând-o să îmbrățișeze stâlpul. Câteva momente mai târziu, cineva îi sfâșie la spate frumoasa rochie din catifea. Apoi, îi rupse cămașa și o trase deoparte expunându-i pielea moale și albă marinarilor care se holbau. Jules Bandelaire lovi cu biciul o dată în aer. Bettina tremura de frică și, înainte să îl mai audă a doua oară, leșină. Fără a observa asta, Jules ridică biciul și lovi pielea fragedă a spatelui ei pentru a începe lentul și durerosul ei drum către moarte.

Capitolul 8

Ceea ce Tristan văzu după ce ieși clătinându-se din cabina lui îl trezi instant din starea de amețeală, și urletul lui familiar se auzi în fiecare colțișor al corabiei.

– Stai!

Jules se opri la timp și se întoarse, apoi îl văzu pe Tristan venind către el, ținând o mână la capul care încă îl durea.

– Dumnezeule! Ai înnebunit, Jules? întrebă Tristan când ajunse lângă ei, încruntându-se când văzu spatele gol al Bettinei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan, nu am fost niciodată mai încântat să te văd! Davey, prostul proștilor, mi-a zis că ai murit... Că te-a omorât târfa!

Tristan rânji, însă doar puțin, pentru că îi pocnea capul din cauza durerii.

– Nu ți-a dat prin gând, prietene, să verifici chiar tu? Dacă ai fi făcut asta, ai fi văzut că vulpea doar m-a lăsat inconștient. Slavă Domnului că am venit la timp! Tot iadul s-ar fi dezlănțuit dacă ai fi lăsat cicatrici pe acel spate frumos, căci nu am terminat cu diavolița asta! Se întoarse către Davey. Dezleag-o! Și, data viitoare când anunți că cineva e mort, asigură-te că e așa. Dacă doamna ar fi fost rănită, Davey, tu ai fi primit același tratament pe care bunul meu prieten se pregătea să i-l servească ei.

– Ah, căpitane, bâigui Davey.

După ce Bettina fusese eliberată, Tristan îi ridică trupul lipsit de vlagă în brațe și îi privi fața senină. Nu ar fi stat nemișcată dacă ar fi fost trează, gândi el visător.

– Tristan, doar nu vrei să o ții în cabina ta după tot ce a făcut. Ai jurat că o să fii atent, și totuși te-a surprins. Te-am avertizat că femeile nu luptă precum bărbații. Data viitoare, s-ar putea să reușească să te ucidă, zise Jules îngrijorat.

– Mda, ea chiar a jurat să facă fix asta. Am subestimat-o. Am comparat-o cu doamnele supuse și timide pe care le-am cunoscut în trecut. Dar nu voi mai face aceeași greșeală.

– Ce o să faci, o s-o legi noaptea sau o s-o lași să-ți taie gâtul în timp ce dormi? întrebă Jules.

– Nu cred că o să mai încerce să mă omoare – cel puțin, nu cât mai stă pe corabia mea. A avut șansa asta când eram inconștient și la mila ei... dar nu a făcut-o.

– Nu, pentru că a crezut că erai mort deja!

– De unde știi asta?

– Când i-am spus că o să-i iau viața pentru că ți-a luat-o pe a ta, ea doar m-a implorat să o împușc în loc să o biciuiesc.

– Prea bine, a crezut că a dus la bun sfârșit ce își propusese. Dar acum a aflat care sunt consecințele acestui fapt. Datorită ție, prietene, știu acum că se teme teribil de tare de bici. A leșinat înainte să primească prima lovitură, nu?

– Mda.

– Perfect, atunci aceasta este exact informația de care am nevoie ca să o pun la locul ei.

– Ai subestimat-o o dată, Tristan. Nu o mai face și a doua oară. Te iubesc ca pe un fiu... ca pe un frate. Nu face o greșeală cu această nenorocită.

– Mă intrigă, Jules. Mi-ar face mare plăcere să o îmblânzesc pe această lady deosebită.

– Lady! Această vulpe nu este o lady!

– Ba da, e o lady crescută bine. Originea nebuniei din ea e un mister pe care vreau să-l rezolv. Are un temperament diavolesc. Acum, găsește ceva pentru capul meu, că-mi bubuie precum o tobă. Și pune oamenii la treabă.

Tristan porni înapoi către cabina sa, cu Bettina încă dormind în brațele lui. O așeză cu atenție pe pat, apoi se ridică și o privi câteva momente. Oare, când avea să se trezească, avea să fie înspăimântată sau avea să simtă noi valuri de furie văzând că el nu murise?

Spera să fie furioasă. Nu ar fi vrut să o vadă pe această frumusețe tremurând în fața vreunui bărbat, nici măcar a lui. Avea să îi facă plăcere să o strunească în puținul timp în care urma să o aibă, dar cumva știa că Bettina Verlaine nu putea fi înfrântă, nu cât viața pulsa în ea. Putea să fie făcută să i se supună lui, dar nimeni nu-i putea înfrânge voința. Jules intră în cabină și cercetă obiectele

distruse de pe podea, scuturând din cap. Ridică cele două halbe, le aduse la masă și le umplu cu vin, dorindu-și să fi avut ceva mai tare. Madeleine apăru în prag și privi neliniștită de la căpitan la copila pe care o avea în grijă, apoi din nou la căpitan. Jules își drese glasul și îi făcu semn să intre.

– Ea a zis că se pricepe la oblojit. M-am gândit că nu te deranjează dacă îți îngrijește ea rana. Mâinile ei sunt delicate comparativ cu mâinile mele nepricepute, îi zise Jules lui Tristan, care se așezase la masă.

– Prea bine, atât timp cât nu dorește și ea să-mi taie gâtul.

– Mi-ar plăcea să fac asta, *monsieur*, dar nu o voi face, răspunse Madeleine.

Tristan chicoti încet.

– Cel puțin, ești sinceră, bătrâno. Cum te numești?

– Madeleine Daudet.

– Prea bine, Madeleine, ai văzut ce era să pățească tânăra lady? întrebă încet Tristan.

– Da, *monsieur*. Am venit pe punte fix înainte... înainte ca ea să leșine.

– A fost mare noroc pentru ea că nu ai țipat, remarcă Tristan, observând buza umflată pe care femeia și-o mușcase pentru a-și potoli țipetele. Dacă ai fi făcut asta, Jules nu m-ar fi auzit și Bettina ar fi primit cel puțin două lovituri până aș fi ajuns eu la ea.

– Slavă Domnului că v-ați trezit la timp, *monsieur*, zise Madeleine.

Se aplecă deasupra lui și începu să-i curețe rana.

– Atunci, știai de ce prietenul meu, aici de față, avea de gând să o biciuiască pe Bettina... De fapt, să o bată până la moarte?

– Da, pentru că echipajul credea că ea v-a ucis. Am încercat să o conving pe Bettina să nu vă facă rău, dar nu a vrut să mă asculte. Bettina a fost mereu încăpățânată și hotărâtă, dar niciodată ca astăzi.

Tristan râse și privi la fata inconștientă din patul lui. Apoi, se întoarse către Madeleine, încruntat și gânditor.

– Povestește-mi despre ea. De unde vine acest comportament furios? M-aș aștepta la așa ceva din partea unei femei ușoare de pe stradă sau a unei servitoare în vreun bar, dar nu din partea unei lady.

– Chiar este o lady, *monsieur*, răspunse indignată Madeleine. Dar în copilărie nu i s-a oferit ceea ce și-a dorit cel mai mult... dragostea tatălui ei. Asta a făcut-o să aibă multe izbucniri de temperament și să fie sfidătoare, așa că tatăl ei a trimis-o la mănăstire. Și-a petrecut mare parte din viață acolo.

– Trebuia să fie călugăriță?

– Nu, era o școală pentru fete.

– Și ce a învățat la această mănăstire... cum să se roage? întrebă el amuzat.

– Bineînțeles că a învățat despre Dumnezeu și căile lui, dar a învățat și să citească și să scrie, să aibă grijă de cei bolnavi și răniți, să fie gentilă și iubitoare, să-și controleze...

Se opri, conștientizând cât de ridicol ar fi fost să continue. Tristan râse ușor.

– Voiai să spui temperamentul, nu? Deci, Bettina nu a fost o elevă prea bună, nu?

– A fost o elevă excelentă, zise Madeleine în apărarea Bettinei. Doar că, atunci când ceva o nemulțumește, nu mai vede altceva. Dar nu am mai văzut să se întâmple asta de când era mică. Doar tatăl ei o făcea să-și iasă din fire, însă, când a venit acasă de la școală, a fost capabilă să-și controleze emoțiile. De fapt, *monsieur*, nu am văzut-o niciodată atât de nervoasă ca astăzi. Bettina este blândă și gentilă din fire, la fel ca mama ei. Când a încetat în cele din urmă să încerce să câștige dragostea tatălui ei, a fost fericită cu viața ei. Doar zâmbetul ei îi poate face pe alții să simtă același lucru ca ea.

– Eu nu am văzut încă acest zâmbet sau această natură delicată și blândă, remarcă Tristan.

– Doar tu știi de ce, căpitane. Tu ai... ai...

– Dezonorat-o? Da, așa mi s-a zis.

– Nu ar fi trebuit să o atingi! răbufni furioasă Madeleine. Nu aveai nici un drept. Dar, din moment ce erai hotărât să o ai, ar fi fost mai bine să nu o fi înșelat. Își acceptase soarta – până când a aflat că ai păcălit-o.

– Am vrut doar să nu o rănesc, *madame*. Dar spune-mi, vrea să se căsătorească cu acest conte? Este îndrăgostită de el? întrebă Tristan.

– Tatăl ei a aranjat această căsătorie. Bettina nu a avut nici un cuvânt de spus, dar trebuie să facă ce se așteaptă de la ea. Ea știe

asta. Cât despre iubire, nu poți iubi un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată.

– Deci, nici nu știe cum arată logodnicul ei. Aș putea să presupun că o conduc către un țap bătrân și gras, cu care ea mai degrabă nu ar vrea să se mărite?

– Nu, căpitane, zise Madeleine. Contele de Lambert este tânăr și frumos. Eu l-am văzut.

Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, asta îl deranjă pe Tristan.

– Destul despre asta, zise el. Am nevoie de liniște ca să scap de durerea asta de cap. Ocupă-te de corabie, Jules. Dacă ai nevoie de mine, o să fiu aici... odihnindu-mă.

– Odihnindu-te! Dacă vrei odihnă, ai face bine să speri că zgripțuroaica nu se trezește.

Jules chicoti auzindu-și propriile cuvinte și apoi o conduse pe Madeleine la bucătărie, unde ar fi trebuit să meargă de la început. Dacă ar fi făcut așa cum o instruise Jules, nimic din cele întâmplate nu s-ar mai fi petrecut, și Bettina ar fi crezut în continuare minciuna lui. Dar nu avea sens să se mai gândească la asta acum. Tristan turnă mai mult vin în halba lui și apoi se sprijini în scaun, uitându-se țintă către Bettina. Avea să ajungă destul de repede la Saint Martin, probabil în mai puțin de o săptămână, dacă vânturile erau favorabile. Nu-i rămânea mult timp ca să se bucure de această frumusețe. În toți cei douăzeci și șase de ani, nu întâlnise o femeie atât de frumoasă ca Bettina Verlaine, dar nici cu un asemenea temperament vulcanic înnebunitor.

Capitolul 9

Bettina deschise încet ochii, apoi îi făcu mari de stăteau să-i iasă din orbite când își aminti tot ce se întâmplase. Se ridică repede și duse mâna la spate, dar nu simți nici un fel de durere, doar aerul atingându-i pielea goală. Ce se întâmplase? Cum de era vie? Tremură violent preț de câteva clipe, amintindu-și sunetul oribil al biciului pocnind în vânt. Dumnezeule! Cum de scăpase de acea moarte teribilă? Cel mai probabil, leșinase. Oare așteptau ca ea să se trezească pentru a continua? Nu anticipase că aveau să o biciuiască până la moarte pentru uciderea căpitanului.

Putea să îndure orice... da, orice... cu excepția acelei torturi. „De ce a trebuit să-l ucid?" se gândi ea îngrozită, acoperindu-și fața cu mâinile. „Ar fi trebuit să îndur doar o scurtă perioadă cu căpitanul; apoi, aș fi fost liberă... liberă să mă bucur de o viață lungă. Nu ar fi durat prea mult să uit de această experiență, să fiu fericită din nou. De ce mi-am pus în primejdie toată viața pentru răzbunare? Până la urmă, bărbatul era un pirat. Nu ar fi trebuit să mă aștept la altceva din partea lui în afară de înșelăciune și minciuni." Bettina gemu încet, deplângându-și soarta. Ce avea să se întâmple de acum? Oare i se pregătea o moarte și mai teribilă? Trebuia să scape din această cabină, decise ea. Avea să se arunce de pe corabie și avea să-și piardă viața între valuri. Știa să înoate, dar, fiind atât de departe de țărm, extenuarea avea să o consume destul de repede. Nu era tocmai modul în care își imaginase că avea să moară, dar era o moarte mai blândă față de biciuire. Fără să se gândească de două ori, Bettina își trase picioarele, le trecu peste marginea patului și se ridică. Apoi, încremeni și suspină ușor. „Trebuie să fie o fantomă", acesta fu primul ei gând. Dar, pe măsură ce îl privi temătoare, văzu că ochii lui străluceau cu veselie, cu perfidie. Ochii lui erau limpezi, limpezi precum cerul strălucitor – nu erau deloc ochii unui om mort. Ea se înroși la față. Eșuase! El era viu, și de aceea ea era aici, nevătămată. El o urmărise fără să vorbească de când se trezise, lăsând-o

să sufere din cauza îndoielilor și a neliniștii. Acum, stătea în fața ei, cu picioarele întinse înaintea lui, cu o halbă de vin în mână. Îi zâmbea. Zâmbea!

Bettina încremeni, simțind furia cum o cuprindea.

– Tu! reuși ea să țipe. Tu ar trebui să fii mort! Dar o să reușesc, Tristan!

– Ți-e atât de dor să simți biciul peste pielea ta fragedă, Bettina? întrebă el încet, așezând halba pe masă.

Ea se albi la față. Cu câteva momente în urmă nu-și dorise să nu-l fi ucis? Nu merita să îndure o asemenea moarte pentru el.

– Vreau să știu răspunsul, Bettina, zise Tristan, mai tare de această dată. Ești dispusă să treci prin ceea ce s-ar fi întâmplat astăzi dacă nu m-aș fi trezit la timp ca să opresc totul?

Avea ochii întunecați și scânteietori precum smaraldele, alintându-l cu ura ei. Erau și alte modalități prin care se putea răzbuna, și avea să găsească una. Dar urma să aștepte până când avea să fie în siguranță.

– Răspunde-mi, la naiba!

Izbi cu pumnul lui enorm în masă, făcând-o să tresară.

– Nu-mi doresc să simt biciul, după cum bine știi! îi răspunse ea cu înflăcărare.

El zâmbi auzind-o.

– Atunci, sunt în siguranță dacă împart cabina cu tine?

– Nu vreau să stau aici! Cu siguranță nu vrei să mă ții aici după ce am încercat să fac.

– Dimpotrivă, micuțo, mie îmi place compania ta, chicoti el răutăcios.

– Atunci, o să fii ferit de moarte, dar nu de pericol! îi răspunse ea nervoasă.

– Nu cred, Bettina. Vezi asta? Ridică biciul încolăcit pe care îl așezase mai devreme pe masă. Nu mă voi feri să-l folosesc.

– Nu ai face asta!

– Te îndoiești? Ai vrea o demonstrație?

– Nu sunt sclava ta, *monsieur*. Nu o să ascult de tine! replică furioasă Bettina.

– Nu? Vino aici, Bettina, îi ceru el, bucurându-se de acest joc.

– Nu, nu, nu! Ea bătu sfidător cu piciorul în podea. Nu o să mă apropii de...

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, pielea înnodată alunecă prin aer și se lovi de straturile groase ale rochiei de catifea. Bettina sări și privi prostește către tăietura lungă care descoperea materialul alb al cămășii ei de sub catifea. Ridică încet privirea către Tristan, cu ochii mari și plini de teamă. Oare îi ratase pielea în mod intenționat sau pur și simplu nu avea ținta bună? Nu avea să riște să-l mai provoace o dată. Îmbărbătându-se, Bettina porni către el.

– Ce doriți, *monsieur*? întrebă ea disprețuitor.

El izbucni în râs.

– Ce vreau eu poate să aștepte. Ți-e foame?

Ea încuviință fără tragere de inimă și pentru prima dată observă platoul cu mâncare de la capătul mesei. Era hămesită. Trecând de el către celălalt scaun, Bettina se așeză și începu să mănânce. După câteva momente, ridică încet capul și văzu că Tristan încă o urmărea atent, părând amuzat.

– Este în regulă că mănânc, *monsieur*, sau dorești să mă înfometezi? întrebă ea sarcastic.

El se încruntă.

– Mănâncă oricât poți și apoi vei afla ce vreau să faci.

Bettina mâncă intenționat foarte încet, iritându-l și mai mult pe Tristan. Dar, dacă putea să-l enerveze în orice mod, oricum, oricât de puțin, atunci avea să o facă. Atât timp cât putea să scape nevătămată din asta. În timp ce mânca, observă că lumânările fuseseră aprinse în cabină și văzu prin fereastra mică de la capătul patului că era întuneric afară. Păi, acum, că se lăsase întunericul, putea cel puțin să insiste să fie întuneric și în cameră dacă el avea de gând să o violeze din nou. Nu mai putea să suporte ofensa de a-l vedea zgâindu-se la trupul ei dezbrăcat, cum făcuse mai devreme. Preț de câteva clipe, se întrebă unde avea să doarmă, căci, fără îndoială, bestia nu avea să renunțe la patul lui după ce avea să termine cu ea. Dar la ce se gândea? Ea nu avea să-l lase să o mai violeze.

– Termină-ți masa acum, Bettina, sau rămâi fără, căci m-am săturat de așteptat.

– De așteptat ce, *monsieur*? întrebă Bettina făcând pe inocenta. M-ai violat o dată. Cu siguranță, nu intenționezi să o faci și a doua oară în aceeași zi.

Rânjetul lui diavolesc îi servi pe post de răspuns. Bettina sări în sus și țâșni către ușă, dar sunetul biciului în aer o opri.

– Vino aici, Bettina!

Ea simți cum crește iar teama în interiorul ei, dar frica de ceea ce putea să-i facă avu câștig de cauză. Se întoarse și porni încet către el. Când ajunse în dreptul lui, el o luă de mână și o trase aproape, până când ea era între genunchii lui. Apoi, fără avertisment, Tristan se întinse, prinse de rochia ei, de la umeri, și i-o trase în jos pe mijloc. Bettina suspină și ridică mâna pentru a-l lovi, dar el o prinse de mâini și i le întoarse la spate, aducându-i sânii goi mai aproape de fața lui.

– Mă rănești! strigă ea, încercând să se elibereze.

– Tu nu vrei să mă rănești? întrebă el, dar îi eliberă mâinile. Știu că vrei să mi te opui, Bettina, dar știi că nu o să permit asta. De fiecare dată când mă lovești, o să primești zece lovituri de bici. Pentru cea mai mică rezistență, o să primești cinci lovituri. Ai înțeles?

Naiba să-l ia! Avea să-i refuze din nou satisfacția de a i se opune. Dacă avea să fie violată, de ce nu putea cel puțin să lupte pentru onoarea ei, ca toate celelalte femei? Dar nu avea să-i permită asta. Era insuportabil, căci trebuia să i se supună acestui bărbat ca și cum ar fi vrut asta.

– O să te lupți cu mine, Bettina? o întrebă el încet, uitându-se cu ochii lui albaștri în ochii ei tulburător de verzi.

– Cred că te temi că nu-mi faci față dacă simți nevoia să mă amenințI pentru a-ți garanta siguranța. Te temi de mine, căpitane, pentru că am fost în stare să te învinge în această după-amiază? întrebă ea sarcastic, mulțumită să-l vadă mijind ochii. Ce ar crede echipajul tău dacă ar ști că nu ești în stare să controlezi o biată fată?

– Planul tău nu a mers, Bettina, deși a fost o încercare bună. Eu, când pot să evit conflictul, fac asta. Evit posibilele răni și dureri și las loc doar pentru plăcere.

– Și cum rămâne cu zbuciumul minții mele? Aș prefera să am vânătăi și fața umflată, chiar oase rupte, decât să te las să mă violezi fără să lupt. Tu ești cel care se teme de rănile pe care eu le-aș putea face dacă ai renunța la amenințări.

– O nouă încercare bună, dar amenințările rămân. M-ai făcut să pierd suficient timp atâtându-mă. Scoate-ți restul hainelor – și repede.

– Nu o să fac asta! Nu o să îți ușurez treaba! strigă ea indignată.

– Vrei să-ți rup rochia? întrebă Tristan.

– Oh, cât te urăsc! spumegă ea, dar își scoase hainele.

Ea se înroși stând în fața lui, complet neprotejată în fața privirii lui păcătoase.

– Dacă tot trebuie să suport calvarul acesta, Tristan, cel puțin lasă-mă să o fac pe întuneric.

– Nu ai nimic de ascuns, micuțo.

– Te rog!

– Nu! răspunse el apăsat.

– Ești incredibil de nemilos, *monsieur*.

– Poate că asta crezi acum, dar, dacă ar fi să te păstrez pentru mine, atunci ți-ai schimba părerea, zise el. Ai aștepta cu nerăbdare să te iau în brațe. Deși nu ai atins orgasmul când am făcut dragoste prima dată, nu poți să negi că ți-a plăcut ce ai simțit.

– Tu... ești nebun! Atingerea ta mă îngrețoșează!

– Ai vrut să mă ucizi pentru că te-am mințit, Bettina, dar acum tu ești cea care nu spune adevărul. Să-ți dovedesc?

Fără să aștepte răspunsul ei, Tristan o prinse de mijloc, o trase aproape și îi luă în gură unul din sfârcurile întărite. Bettina suspină instant și duse mâinile la umerii lui pentru a-l împinge. Dar el o strânse mai tare de mijloc, până când ea se opri. Gura lui, ce se mișca de la un sân la altul, era precum focul sălbatic, arzând-o puternic. Tristan continuă cu jocul lui, sugând, ademenind, mușcând încet din sânii ei, până când Bettina crezu că avea să plângă datorită plăcerii pe care o simțea. Tot trupul ei era conștient de al lui, și fu lovită de adevărul spuselor lui. Dar apoi, el se opri. Bettina știa la ce avea să ducă asta. Începu să se panicheze când Tristan se ridică și își scoase hainele. Îi spusese că nu ajunsese la orgasm înainte. Oare exista o plăcere mai mare în a face dragoste? Și, dacă de, oare avea să o simtă de această dată... și oare avea să știe dacă urma să o simtă?

Nu! Nu se putea întâmpla... nu putea să suporte asta. Ar fi fost umilitor dacă el ar fi știut că i-ar fi oferit plăcere. Dacă nu putea să se lupte cu el fizic, atunci trebuia să se lupte cu plăcerea pe care i-o putea oferi. Tristan o ridică și o duse către pat, apoi se așeză lângă ea. Buzele lui le găsiră pe ale ei, și el o sărută înfometat, poruncindu-i să-i răspundă, ceea ce ea nu făcu. Ea se gândi la ceva cu care să-și umple mintea... orice... ceva cu care să-l înfurie și să-l facă să termine repede cu ea. El trecu cu mâna peste sânii ei, îi atinse abdomenul și apoi coborî mai mult.

– Tristan! strigă ea, șocată. Nu sunt o femeie de moravuri ușoare care tânjește ca degetele tale să-i exploreze trupul. Sunt o lady, *monsieur*, și tu mă dezgustă! șuieră ea cu vocea plină de dispreț.

– În numele tuturor sfinților, zgripțuroaico, mă faci să vreau să te arunc la rechini! mârâi el nervos.

– Mai bine să mă mănânce ei decât să te hrănești tu cu trupul meu!

– Gura asta spurcată te va priva de multe lucruri, Bettina.

Și, zicând acestea, el se sui deasupra ei și o penetră repede și un pic dureros. O călări puternic, cu apăsări îndelungi și rapizi, și, în ciuda dorinței Bettinei de a rezista, o plăcere incredibilă și care tot creștea începu să se împrăștie prin tot trupul ei, dar apoi totul se opri după ce Tristan o mai penetră o dată. Bettina simțea că îi venea să țipe când el se relaxă peste ea, extenuat. Trecu un minut, apoi două, dar Tristan nu se mișcă.

– Aș dori să mă ridic, zise ea cu glas rece.

El se sprijini în coate și o privi.

– De ce? o întrebă încet.

– Aș vrea să mă pun la somn, dacă nu te superi. Așa că, mă lași, te rog frumos, să mă ridic?

– Nu te înțeleg, Bettina. Dacă vrei să dormi, atunci dormi.

– Știu că nu ești un domn și că nu ai de gând să renunți la patul tău pentru o femeie, așa că...

– Aici ai dreptate, o întrerupse el. Dar nu trebuie să renunț la patul meu când intenționez să-l împart.

– Nu! strigă ea, încercând să-l împingă de pe ea, dar era ca și cum ar fi încercat să mute un om de fier. Refuz să împart patul cu tine, Tristan. Este suficient de rău că trebuie să îndur... tratamentul și violul tău. Nu voi împărți patul cu tine!

– Și dacă eu insist?

– Nu o să insiști! fumegă ea.

– Ah, dar insist, micuțo, îi răspunse el, zâmbindu-i amuzat.

– Nu înțelegi cât de mult te urăsc? șuieră ea, foindu-se pentru a se retrage de sub el. Nu suport să stau lângă tine. Acum, dă-mi drumul!

– Dacă nu te oprești din foit, o să fii violată o a treia oară în această zi. Ai prefera asta în loc să împarți patul cu mine? întrebă el, privind-o diabolic.

Bettina încremeni, temându-se până să și respire. Îl simțea întărindu-se în interiorul ei și miji ochii. Erau mari și îl implorau în tăcere.

– Care este răspunsul tău? O să împarți patul cu mine?

– Nici de data asta nu-mi dai de ales. Dar greutatea ta este insuportabilă, Tristan. Nu pot să dorm așa.

– Sunt de acord cu tine, dar mai mult nu cedez.

Și, zicând acestea, se rostogoli de pe ea, și Bettina trase repede cuverturile peste ea, se întoarse cu spatele la el și se lipi cât de mult putea de perete. Îl auzi râzând încet, dar el adormi destul de repede. Oh, Dumnezeule, cât de mult îl ura! El adormise pur și simplu, ca și cum această zi nu fusese diferită de altele. În timp ce ei... îi venea să urle. Dacă cineva i-ar fi spus cu o zi în urmă că avea să cadă pe mâinile unui pirat nemilos, ar fi râs isteric. Dar acum... acum fusese violată – nu doar o dată, ci de două ori în aceeași zi – de un bărbat gigantic. Acum, dat fiind că nu mai era inocentă și nici potrivită pentru căsătorie, nu putea nici măcar să plângă. Lacrimile ar fi eliberat-o de o parte din povară. Dar era prea furioasă pentru a plânge.

Tristan, ca monstrul ce era, se bucura să o aibă sub puterea lui. Păi, asta nu avea să țină mult. După ce avea să o elibereze și nu avea să mai fie la mila lui, ea avea să găsească o cale de a se răzbuna pe el. Putea să angajeze o corabie, una mai mare decât asta, și să-l nimicească pe mare. Da, chiar dacă nu putea să-i taie gâtul cu mâinile ei, tot avea să-i aducă moartea. Contele de Lambert avea să o ajute. Bineînțeles, contele s-ar putea să nu mai vrea să se însoare cu ea. Prea bine, dacă nu o să vrea, atunci ea avea să găsească o altă cale. Dar nu urma să aibă odihnă până când Tristan nu avea să se ducă în iad. Și, cu acest gând în minte, Bettina adormi în cele din urmă.

Capitolul 10

Bettina se trezi brusc.

Îl visase pe Tristan, și primul ei gând era că avusese un coșmar oribil. Dar, când privi de jur împrejur și văzu unde era, știu că nu fusese un coșmar. Era adevărat. Ea era cu adevărat pe o corabie de pirați. Era la mâna unui bărbat despre care nu știa nimic, un bărbat care se bucura că avea atâta puterea asupra ei. Și ce se mai bucura! Văzuse asta în privirea lui, o auzise în tonul vocii lui. Era un bărbat căruia îi păsa doar de dorințele lui și pe care nu-l interesau sentimentele ei. Suspinând resemnată, Bettina aruncă așternuturile și se așeză pe marginea patului îngust. Văzu rochia violet făcută morman lângă masă și conștientiză că dormise fără haine pe ea. Nu-și amintea ca, în toți cei 19 ani pe care îi avea, să fi mers vreodată la culcare fără cămașă de noapte. Cercetă micuța încăpere dintr-o parte în alta, sperând să găsească ceva de purtat în afară de cămașa și rochia ei rupte, și văzu un cufăr frumos, lucrat manual, din lemn, lipit de perete. Înaintă către el, știind instinctiv că în el erau hainele căpitanului, și îl deschise. Primul impuls fu să sfâșie tot ce conținea, dar se controlă repede. Presupuse imediat care aveau să fie consecințele. Căută cu atenție printre haine, sperând să găsească un halat sau ceva asemănător, dar fu nevoită să se mulțumească cu o cămașă din mătase de un albastru-deschis.

Bettina o trase peste cap și observă că decolteul adânc îi expunea sânii fermi și tineri. Tivul cămășii nu-i ajungea la genunchi, dar hotărî să nu poarte una dintre perechile de pantaloni ale lui Tristan. Bărbatul era mult prea masiv. Trebuia să găsească ac și ață pentru a repara rochia înainte ca Tristan să se întoarcă.

Bettina începu să cotrobăie prin restul cabinei, dar fu întreruptă de un ciocănit la ușă. Primul ei gând fu să găsească ceva cu care să-și acopere picioarele goale, căci se temea că era Tristan sau vreunul dintre marinarii lui, însă se liniști când Madeleine fu cea care intră. Adusese o tavă cu mâncare pe care o așeză pe masă.

– Ești bine, Bettina? întrebă Madeleine. M-am temut că are să te rănească.

– Nu m-a bătut, după cum vezi, răspunse Bettina, simțind cum își iese din nou din fire. Acest Tristan se răzbună într-un mod mult mai subtil.

– Nu înțeleg.

– Bineînțeles că înțelegi! răbufni nervoasă Bettina, dar se simți rușinată când văzu expresia îngrozită a servitoarei. Îmi pare rău. După cum vezi, căpitanul m-a amenințat că mă va biciui dacă mă opun sau dacă nu-l ascult. Nu îmi dă de ales decât să mă supun, ca și cum aș vrea. Și eu nu pot să suport asta! Vreau să mă lupt cu el, dar mă tem de bici mai mult decât mă tem de altceva.

– Oh, mă simt ușurată să aud asta, draga mea.

– Cum poți să spui așa ceva, Maddy? întrebă Bettina, uimită. Cum poți să te simți ușurată că trebuie să mă supun acelui... monstru?

– Pur și simplu, nu vreau să te rănească, zise Madeleine pe un ton stins. Aș face orice ca să-l împiedic pe acel bărbat să te ia cu forța, Bettina, dar nu am ce. Nu ai nici tu ce să faci.

– Aș fi putut să fac ceva dacă nu m-ar fi amenințat că mă biciuiește.

– Da, și de aceea mă simt ușurată, Bettina. Îți cunosc temperamentul. Îmi aduc aminte cum te-ai luptat cu băiatul de la grajduri când erai micuță și te prefăceai că ești băiatul pe care tatăl tău și l-a dorit. Băiatul respectiv te-a necăjit, și tu nu ai renunțat până când nu l-ai pus la pământ. Te cunosc bine, draga mea, dar nici una din noi nu-l cunoaște pe acest căpitan Tristan. Nu mă îndoiesc că te-ar răni dacă ai încerca să te lupți cu el.

– Nu-mi pasă de asta! răbufni Bettina.

Madeleine suspină.

– Mi-aș fi dorit ca prima noapte petrecută cu un bărbat să fi fost motiv de bucurie. Dar răul e făcut, Bettina. Rănile minții vor dispărea la un moment dat și vor fi uitate. Însă cicatricile de pe trup vor rămâne acolo pentru totdeauna, ca să-ți amintească de această experiență neplăcută.

– Neplăcută! Ești prea blândă, declară Bettina. O experiență plină de teroare, de coșmar, da, dar neplăcută... asta nu poate fi numită pur și simplu o experiență neplăcută.

– Dar asta e tot ce e, o experiență neplăcută prin care treci. O să se termine repede, și apoi te vei căsători cu contele și...

– O să mă căsătoresc? întrebă Bettina cu scepticism.

– Bineînțeles că așa va fi.

– Dacă acest conte de Lambert nu va dori să se însoare cu mine când va afla că am fost dezonorată? Și, mai rău, dacă nu va plăti răscumpărarea? Ce se va întâmpla cu noi atunci?

– Nu trebuie să gândești așa, Bettina. Acest conte este francez. Este o chestiune de onoare. O să plătească răscumpărarea și se va căsători cu tine. Acum, haide și mănâncă până nu se răcește mâncarea.

Bettina presupunea că Madeleine avea dreptate. Urma să aibă timp suficient după să se îngrijoreze cu privire la conte. Principala ei grijă era căpitanul și cum să evite să mai facă dragoste cu el. Madeleine adusese două boluri cu supă-cremă de mazăre, și mâncară în liniște. Bettina termină prima și se lăsă pe spate, cercetând fața lui Madeleine. Doica bătrână părea obosită.

– Trebuie să mă ierți, Maddy. Am fost atât de absorbită să mă autocompătimesc, încât nu m-am gândit să te întreb cum ești tu. Ești bine? Ai unde să dormi?

Madeleine înălță capul și zâmbi.

– Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine, draga mea. Eu nu am de ce să mă tem de acești bărbați atât timp cât le place mâncarea mea.

– Mâncarea ta? Tu ai făcut supa?

– Da, chicoti Madeleine. M-au făcut bucătar, temporar. Nu mă deranjează, căci îmi dă ceva de făcut. Nu sunt multe lucruri cu care să poți lucra în bucătărie, dar cu siguranță pot să fac o mâncare mai bună decât tânărul pe care l-am înlocuit.

– Cu siguranță, Maddy.

– Și ofițerul acela și-a eliberat cabina pentru mine, așa că am unde să dorm.

Pe Bettina o cuprinseră fiorii când auzi de bărbatul masiv care voise să o biciuiască până la moarte.

– Nu trebuie să-l judeci pe Jules pentru ce s-a întâmplat ieri, îi zise Madeleine. Am luat cina cu el, noaptea trecută, și nu e atât de rău precum pare.

– Dar a vrut să mă omoare. Și ar fi făcut-o dacă...

Bettina se opri. Detesta să admită că Tristan o salvase de la acea soartă teribilă.

– Da, te-ar fi ucis, zise Madeleine. Și, dacă ar fi făcut-o, eu aș fi încercat să-l omor. Nu vezi, Bettina? În aceleași circumstanțe, tu sau eu am fi reacționat la fel. Jules a crezut că i-ai omorât prietenul. Mi-a zis noaptea trecută că Tristan e ca un fiu pentru el – sau mai mult ca un frate, căci e o diferență de doar zece ani între ei. Tristan și-a pierdut părinții când era mic, și Jules l-a luat și l-a crescut. Sunt împreună de atunci. Sunt apropiați, foarte apropiați. Nu te-ai fi comportat la fel ca Jules dacă ai fi crezut că cineva la care tu ții a fost ucis?

– Presupun că da, răspunse Bettina ranchiunos.

Știa că Madeleine avea dreptate, dar acest Jules tot o înspăimânta.

– Soarta ne-a adus la mila acestor bărbați, continuă Madeleine. Și nu trebuie să uităm că... suntem la mila lor. Încă mă tem că o să-i faci rău acestui Tristan, și apoi Jules...

– Nu, nu voi mai încerca să-l omor. Cel puțin, nu până nu suntem în siguranță.

– Ce vrei să spui?

– Încă vreau să mă răzbun. Tristan m-a dezonorat, m-a mințit... m-a înșelat!

– Dar, Bettina, este un pirat. S-a dat o bătălie, și corabia noastră a fost pierdută. Căpitanul te vrea, și, conform codului după care trăiește el, este dreptul lui să te aibă ca pradă de luptă. Acești pirați încă ne pot ucide dacă vor asta, și probabil ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost vorba despre o răscumpărare, zise Madeleine.

– Presupun că ai dreptate.

– Așa că nu trebuie să-l mai enervezi pe căpitan, pentru că viața ta e în mâinile lui.

– Dar îl urăsc! Vreau să-l văd mort! ripostă Bettina cu înflăcărare.

– Bettina, ce se întâmplă cu tine? De obicei, când o situație este inevitabilă, o accepți. De ce nu încerci să vezi partea bună? Nu va fi pentru mult timp.

– Și o zi sub papucul acelui bărbat este prea mult. E o bestie aroganță! Îi face plăcere să mă umilească.

– Bettina, te rog! Ai multe lucruri pentru care merită să trăiești după ce asta o să se termine. Nu-ți pune în pericol viața!

– Nu te îngrijora pentru mine, Maddy.

– Cum să nu mă îngrijorez, când vorbești așa! Acest Tristan a cruțat echipajul de pe *Windsong*, ceea ce a fost mărinimos, într-adevăr, dar s-ar putea să te ucidă dacă-l enervezi. Tu nu știi...

– Cum adică a cruțat echipajul? o întrerupse Bettina. I-a ucis, i-a ucis pe toți!

– Cred că ai văzut că nu a fost așa, Bettina, zise Madeleine.

– Eu am văzut... nu am văzut nimic, recunoscu ea fără tragere de inimă. Nu am putut să mă uit în timp ce eram conduse de-a lungul punții. Am presupus că erau morți toți.

– Nu erau. I-am văzut cum respirau. Mulți zăceau inconștienți și majoritatea erau răniți, dar nu cred că erau morți.

– De ce le-ar fi permis să trăiască?

– Nu știu, iubire. Mi s-a părut straniu la momentul respectiv. Se presupune că pirații sunt nemiloși, brute care ucid fără remușcări, de plăcere sau pentru câștig.

– Sunt totuși hoți și au atacat corabia *Windsong*, nu? Poate că Tristan a fost într-o dispoziție bună ieri, dar tot pirat este, și eu îl vreau mort pentru ce mi-a făcut.

– Ah, Bettina, suspină Madeleine. De ce nu poți fi mai mult ca mama ta, care era așa blândă? Să accepți că, în această lume, bărbații conduc și femeile nu au de ales. Ți-ar fi mult mai ușor dacă ai face asta. La fel cum acasă a trebuit să accepți ordinele tatălui tău, acum trebuie să le asculți pe ale lui Tristan. Și când te vei căsători, va trebui să-l asculți pe conte. Bărbații au un mod de a ne pedepsi pe noi, femeile, când nu facem așa cum vor. Nu ai învățat asta când aveau acea atitudine sfidătoare? Ai fost trimisă departe, la școală, când mama ta și-ar fi dorit să rămâi acasă. Tatăl tău v-a pedepsit pe amândouă trimițându-te departe. Nu ai învățat din propriile greșeli?

– Dar asta a fost diferit.

– Da, presupun că a fost. O rudă bărbat are dreptul legal asupra vieții tale. Acest Tristan nu îți este rudă, dar tu ești sub puterea lui acum, și legile societății nu sunt valabile aici, pentru a-l împiedica să te rănească. Adu-ți aminte, draga mea, pentru binele tău. Renunță la răzbunarea despre care vorbești.

– Am spus că nu o să-l omor până când nu suntem în siguranță, dar, apoi, voi găsi o cale.

Madeleine lăsă lucrurile așa. Nu mai avea nici un sens să încerce să o convingă pe Bettina, mai ales când ea părea așa înverșunată.

– Trebuie să plec să pregătesc masa de prânz.

Madeleine bägă mâna în buzunar şi scoase ac şi aţă.

– Am făcut rost de astea ca să-ţi repari rochia. Aş face-o eu în locul tău, dar cred că ai nevoie de ceva de făcut.

– Da. Şi mulţumesc, Maddy. Mereu te gândeşti la tot.

– Nu la tot, altfel aş fi găsit o cale ca să-l ţin la distanţă pe acel bărbat de tine.

– O să găsesc singură o cale, replică Bettina.

Madeleine scutură din cap şi dădu să se ridice.

– O să mă întorc mai târziu, Bettina, dacă pot. S-ar putea să fiu prea aglomerată dacă noile provizii pe care căpitanul le-a promis ajung în această după-amiază.

– Ce provizii noi? întrebă Bettina surprinsă.

– Cele pe care Jules s-a dus să le cumpere. A plecat în această dimineaţă.

– A plecat pe pământ! exclamă Bettina. Atunci, suntem în apropiere de ţărm?

– Am crezut că ştii. Corabia a ancorat noaptea trecută, în toiul nopţii. Suntem în portul din Tortola.

Bettina observă în cele din urmă că vasul nu se mişca. După ce petrecuse atât de mult timp în larg, ar fi trebuit să ştie imediat ce se trezise că vasul nu se mai mişca, dar gândurile ei tumultoase o ţinuseră departe de astfel de detalii.

– Acum, putem evada! zise repede Bettina, vădit entuziasmată.

– Este imposibil, Bettina. Am avea nevoie de o barcă, căci corabia este departe de mal. Şi echipajul le-a luat pe toate.

– Putem să înotăm!

– Eu... eu nu ştiu să înot, admise fără tragere de inimă Madeleine.

– Oh, Maddy, Bettinei aproape că îi venea să plângă. Apoi, îşi făcu din nou speranţe. O să mă duc singură. O să aduc autorităţile, şi aceşti piraţi o să fie arestaţi şi spânzuraţi. O să fim libere!

– E o idee bună, draga mea, dar nu o să meargă. Căpitanul este încă pe corabie. Şi el nu o să te lase să evadezi – niciodată.

Şi, la acele cuvinte, speranţele Bettinei se năruiră din nou.

Capitolul 11

Fusese o zi teribil de lungă – sau așa i se păru Bettinei. După ce termină de reparat rochia și cămașa, își ocupă timpul făcând ordine în cabină. Observă absența pumnalelor și a biciului, dar se așteptase la asta. Făcu ordine prin cărțile căpitanului – toate erau despre mare și nu prezentau nici un interes pentru ea. Treptat, găsi loc pentru toate mărunțișurile, astfel că, atunci când termină, încăperea arăta cu totul diferit. Însă asta nu-i luă prea mult timp, așa că destul de repede începu să măsoare cu pași mari camera, căutând ceva de făcut. Decise să iasă din cabină și să ia o gură de aer proaspăt, dar și să se uite la insula în apropierea căreia ancoraseră. De îndată ce păși în afara cabinei, un individ masiv începu să urle, spunându-i că nu avea voie pe punte. Bărbatul părea prea fioros pentru a se lua la ceartă cu el, așa că se retrase în închisoarea ei temporară și trânti ușa. Neavând nimic de făcut, Bettina încercă să doarmă, însă aerul dinăuntru era prea sufocant. Încercă să deschidă mica fereastră, dar era înțepenită. Tânjea să stea pe punte și să simtă vântul rece prin păr. Dar nu, asta nu era permis, din ordinul căpitanului, era sigură. Probabil Tristan își imaginase că ea ar putea încerca să evadeze. Bettina încă spera să fac asta, și, în timp ce se plimba neliniștită dintr-o parte în alta a cabinei, în timpul zilei, o idee se născu încet în mintea ei, făcând-o să aibă din nou speranță.

Bettina se ridică să aprindă lumânările în cabină odată cu lăsarea întunericului. Aerul rece îi mângâie obrazul. Se întoarse și îl văzu pe Tristan în pragul ușii.

– Ți-a fost dor de mine, micuțo? întrebă el, ușor amuzat.

Ea se îndepărtă când el închise ușa și începu să desfacă biciul care era încolăcit la pieptul lui, cu mânerul încă atârnându-i pe un umăr.

– Nu mi-ai răspuns.

– Dacă nu te-aș mai vedea niciodată, aș fi cea mai fericită femeie din lumea asta.

– Mă bucur să văd că ești la fel de dulce, zise el sarcastic.

– Și tu, văd, ești la fel de laș. Te temi să stai în aceeași încăpere cu mine fără biciul tău prețios! izbucni Bettina îmbărbătată de furia care creștea în interiorul ei.

Tristan râse și trânti biciul pe masă.

– În curând, o să-ți demonstrez că nu am nevoie de acest bici ca să te îmblânzesc.

Bettina nu-l înțelese. Când se auzi un ciocănit la ușă, ea uită de spusele lui. Un tânăr aduse un platou mare cu mâncare și îl așeză pe masă. O privi timid pe Bettina înainte de a ieși repede, lăsând-o din nou singură cu căpitanul. Mâncară în liniște, și Bettina se uită doar în mâncarea ei. Știa că Tristan o urmărea. Din nou, mâncă în cel mai lent mod posibil, dar lui nu păru să-i pese. Poate că era obosit, se gândi ea plină de speranță, și nu avea să-i mai poruncească nimic în această seara.

– Ai vrea să ieși la o plimbare?

Bettina ridică privirea și îi întâlni ochii albaștri plini de veselie.

– Am vrut să ies astăzi când era atât de cald aici. De ce nu am voie? întrebă Bettina, încercând să rămână calmă.

– Pentru că nu te vreau pe punte ziua, îi răspunse el.

– De ce? Pe corabia *Windsong* a trebuit să stau în cabină pentru a nu tenta echipajul. Dar echipajul tău a plecat pe țărm și nu e nimeni care să mă vadă dacă m-aș duce pe punte. Te temi că voi evada, căpitane? întrebă ea provocator.

– Nu, nu vei evada, Bettina, așa că uită de asta. Chiar dacă ai reuși să ajungi pe țărm, nu ai avea unde să te duci. Te-aș găsi.

– Atunci, de ce trebuie să stau în cabina ta? Cel puțin, oferă-mi libertatea de a umbla pe corabie cât echipajul tău este plecat. Nu văd nici un rău în asta.

– Nu tot echipajul meu a plecat, Bettina. Și sunt multe corăbii în port. Docurile abundă de bărbați. Aș prefera să nu fii văzută la bordul corabiei mele.

– Te temi că voi fi salvată și tu vei fi spânzurat ca piratul care ești? întrebă ea.

– Chiar deloc, replică el. Însă cine știe ce negustor de sclavi s-ar putea furișa la bordul corabiei mele, noaptea, și te-ar putea fura. Soarta ta ar putea fi mult mai rea decât acum.

– Mă îndoiesc sincer că se poate mai rău, căpitane, îi răspunse ea, aruncându-i o privire plină de dispreț. Prea bine, atunci. Cât o să fii în acest port?

– Nu mult. Încă o zi sau cam așa.

– Și de aici navigăm către Saint Martin?

– Da.

– Atunci, odată ce pornim, aș putea să...

– Nu! i-o tăie el scurt, anticipându-i întrebarea. Ești o tentație prea mare, Bettina.

– Asta e ridicol. Nu sunt diferită de alte femei, și oamenii tăi cu siguranță își vor fi satisfăcut toate poftele până se întorc.

– Da, o să fie satisfăcuți, dar, dacă ai avea voie pe punte în fiecare zi, ar apărea probleme. Ești foarte dorită, Bettina, și nu o să permit ca oamenii mei să fie tentați văzându-te.

– Oamenii tăi m-au văzut deja.

– Da, și știu că ești a mea. O să-și aducă aminte că ești așa frumoasă și o să mă considere un om norocos. Dar, dacă te-ar vedea în fiecare zi, unii ar risca moartea pentru a te avea.

– Ce moarte?

– Eu nu-mi împart femeile, Bettina. O să omor orice bărbat care te atinge, zise el.

Bettina începu să tremure aducându-și aminte de bărbatul care aproape murise pe *Windsong* din cauza ei. Dar nu avea să mai conteze, pentru că a doua zi ea nu avea să mai fie pe această corabie. Trăgea de timp pentru că știa că trebuia să-i mai facă pe plac lui Tristan și în această noapte.

– Te comporți nerezonabil, căpitane. Nu am nimic de făcut în cabina ta. Cărțile tale nu mă interesează, nu am nimic de tricotat și e insuportabil de cald. Nu aș putea totuși să părăsesc cabina chiar și pentru scurt timp, ziua? Ai putea să mă păzești.

Tristan suspină și se lăsă pe spate.

– Am o corabie de condus. Nu mă pot concentra pe ce am de făcut și să mă îngrijorez pentru tine în același timp. Dacă ești în cabina mea, atunci știu că ești în siguranță. În plus, fie că te păzesc eu, fie că nu, tot nu te pot ține departe de echipajul meu. Cât despre căldură, trebuie doar să deschizi fereastra.

– Fereastra, căpitane, e înțepenită, îi răspunse ea sfidător.

Tristan se ridică, înaintă către fereastră și o deschise fără vreun efort.

– Se pare că nu ești atât de puternică pe cât te crezi, micuțo. Acum, ai vrea să ieși la plimbare?

Fără să-i răspundă, Bettina se ridică și ieși din cabină. Nu-l aștepta pe Tristan, ci merse înaintea lui până când ajunsese la balustrada de pe puntea din față. Rămase acolo fascinată de frumusețea lunii pline, strălucitoare, tropicale, care se vedea la orizont, oglindindu-se în apa întunecată. Marea era calmă și o briză rece trecea prin părul Bettinei. Insula din apropiere era scăldată în lumina lunii. Bettina putea să vadă umbra unor munți înalți, exotici, în depărtare, dar satul din fața ei putea să fie orice alt port din lume. Nu văzu nici un semn din frumusețea tropicală pe care se așteptase să o găsească în Lumea Nouă. Însă, bineînțeles, era noapte, și tot ceea ce putea ea să vadă erau clădirile care încadrau docul. Era o noapte frumoasă, caldă – o noapte făcută pentru iubire. Știa că aveau să o aștepte multe asemenea nopți odată ce ajungea în Saint Martin și spera că avea să găsească și iubirea acolo – o iubire care să o facă să uite coșmarul pe care îl trăia acum. Simți prezența lui Tristan în spatele ei. Privind în jos, văzu cum mâinile lui se prind de o parte și de alta a balustradei pe lângă ea, fără a-i lăsa vreo cale de evadare. Stătea atât de aproape de ea, încât trupul lui îl atingea pe al ei, și apoi ea îi simți buzele pe gât. i se ridică părul pe șira spinării, făcând-o să simtă furnicături prin tot corpul, și ea își dădu seama că trebuia să scape de această atmosferă înainte ca el să continue.

– De ce m-ai lăsat să cred că ai ucis tot echipajul de pe *Windsong*?

El râse încet și îi cuprinse mijlocul cu brațele, trăgând-o mai aproape.

– Tu ai vrut să crezi ce era mai rău despre mine și eu nu am văzut nici un motiv să-ți iau această satisfacție, dat fiind că era tot ce aveai. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu sunt nenorocitul pe care-l credeai.

– Dar ești pirat! exclamă ea, întorcându-se pentru a-l confrunta.

– Nu chiar. Din nou, trebuie să te dezamăgesc. Sunt un marinar în slujba Angliei. Atac doar vase spaniole, așa cum ți-am zis... nave bogate care duc aur în Spania. Știi de unde își iau aurul spaniolii, Bettina? întrebă Tristan pe un ton rece. Din moartea bărbaților, a femeilor și a copiilor. Spaniolii i-au făcut sclavi pe nativii insulelor Caraibe cucerite și i-au înfometat și bătut până la moarte pentru

că nu lucrau suficient de repede. Și, când i-au exterminat pe nativii indieni, spaniolii au adus sclavi negri, pe care i-au tratat în același mod. Nu am nici un fel de iubire pentru Spania și mă bucur când le iau aurul și îl dau Angliei. Ai fi surprinsă să afli că sunt și corsari francezi care fac același lucru și dau aurul Franței.

– Minți! Tot ce faci e să minți! Dacă ataci doar nave spaniole, atunci de ce ai atacat *Windsong*?

– Am intenționat să acostez nava și să discut cu tine sau să mă târguiesc cu căpitanul pentru a afla unde erai dusă. Cei de pe *Windsong* au tras primii, și eu nu fug niciodată de luptă, Bettina. Însă, cum lupta începuse, am dat ordinul să se evite uciderea. Am acostat corabia, te-am luat și am plecat.

– Dar asta e piraterie!

– Acesta este rezultatul luptei.

– Nu trebuia să mă violezi, căpitane!

– Nu! Nu trebuia. Dar ești prea tentantă, micuțo. Mă tem că nu am avut suficientă voință ca să-ți rezist.

Suna ca și cum el voia să o necăjească.

Apoi, o trase aproape de el și îi cuprinse gura cu buzele. Când ea încercă să se îndepărteze, el doar o strânse mai tare, lipind-o de trupul lui. Ea îi putea simți dorința și știa la ce avea să ducă acest sărut. Ce mai putea să facă? Cum să se mai lupte cu plăcerea care deja se strecura prin trupul ei?

Tristan o eliberă brusc, și Bettina se lovi cu spatele de balustradă, respirând greoi. Se holbă la chipul lui amuzat, luminat de lună, și deveni furioasă că el se putea juca atât de ușor cu simțurile ei.

– Haide, zise el, prinzând-o de mână și trăgând-o în timp ce mergea spre cabina lui.

La adăpostul micuței cabine, Tristan închise ușa, și Bettina fugi către colțul opus al mesei lungi. Văzând biciul blestemat acolo, îl ridică și îl aruncă pe geamul deschis. Apoi, se întoarse triumfătoare către Tristan. Dar el era, în mod vizibil, amuzat.

– Nu ai de gând să mi te opui, micuțo, nu-i așa? M-am gândit la acest moment toată ziua. Ochii lui albaștri îi întâlniră și se confruntară cu ochii ei de un verde-închis. Scoate-ți rochia, Bettina. A sosit clipa.

„Ce pot să fac?" se gândi Bettina nefericită. „Sunt atât de lașă! Mă tem de bici mai mult decât de moarte. Ar fi trebuit să sar din corabie astăzi, dar acum e prea târziu."

– Acum! urlă Tristan.

Ea începu să țipe furioasă și frustrată. Își rupse singură rochia abia reparată, apoi smuci de mâneci, rupând rochia și mai tare. Trase cămașa peste cap și o aruncă înspre Tristan. Apoi, se duse la pat și așteptă. Tristan se dezbrăcă repede și veni la ea. Când se așeză lângă ea, ea îl privi cu sălbăticiune, ochii ei mari și verzi fiind plini de furie.

– Te urăsc, Tristan, cu toată ființa mea. Detest atât de mult atingerea ta, așa că, dacă trebuie să mă violezi, fă-o repede, șuieră Bettina.

Dar el nu o băgă în seamă.

– Nu în această seară, Bettina. În această seară, o să afli bucuria de a fi femeie.

– Mare ți-e mândria, *monsieur*. Ea râse cu amărăciune. Ar fi nevoie de un bărbat mai bun decât tine să mă învețe aceste bucurii.

Când fața i se întunecă, ea știu că șiretlicul funcționase. El îi desfăcu picioarele și o penetră cu putere, dar ea primi cu bucurie durerea. De data aceasta, era prea răvășită pentru a simți plăcere, și, abia când el termină, ea se relaxă.

– De ce îți faci asta, Bettina? De ce îți negi plăcerea pe care ți-o pot oferi?

Ea deschise ochii și îl văzu uitându-se la ea, apoi înțelese că pericolul era încă acolo.

– Nu-mi neg nimic. Spun doar adevărul, i-o întoarse ea, plină de dispreț.

– Ești o vrăjitoare.

– Și tu, *monsieur*, dracul încarnat.

El începu să râdă.

– Dacă asta sunt, atunci facem o pereche bună.

Coborî de pe pat și își trase pantalonii, apoi turnă vin în halbă. Înainte să bea, se aplecă, ridică rochia și o întinse peste scaun.

– Ar trebui să ai mai mare grijă de hainele tale, micuțo. Nu o să arăți la fel de atrăgător purtându-le pe ale mele.

– Am alte rochii, răspunse ea cu impertinență.

– Da? Și unde sunt?

– În cuferele mele, bineînțeles.

– Nici un cufăr nu a fost adus la bordul corabiei mele, Bettina. Doar tu, servitoarea ta și zestrea.

Ea făcu ochii mari.

– Mă minți din nou!

– De ce aș minți despre asta?

– Dar rochia mea de mireasă era într-unul dintre acele cufere! țipă ea către el.

– Sunt sigur că viitorul tău soț îți va cumpăra altă rochie.

– Dar nu vreau alta!

Simțea cum o copleșesc lacrimile, dar nu le mai putea opri.

– Am lucrat o lună de zile la rochia mea. Era o rochie frumoasă, și tu... tu...

Izbucni în lacrimi, ascunzându-și fața în pernă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu plângi că ți-ai pierdut virginitatea, dar plângi că ai pierdut o rochie. Naiba să le ia pe toate femeile și lacrimile lor!

Tristan își luă cămașa și ieși din cabină, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 12

Bettina stătea pe patul îngust, numărând în tăcere minutele. Trecuseră cel puțin trei ore de când se oprise din plâns. Plânsul era un lucru atât de prostesc. Doar femeile slabe plângeau – sau cele care voiau mila altora. Dar ea nu era slabă și își jurase că nu avea să-i mai permită vreodată altui bărbat să o vadă plângând. Lacrimile îi ruinaseră planurile și îl făcuseră pe Tristan să iasă valvârtej din cabină. Încă nu se întorsese, și ea nu avea de unde să știe dacă avea sau nu să se mai întoarcă. El putea să fi plecat la țărm sau să fi adormit altundeva, dar ea nu putea să plece până când nu știa exact unde era. Trebuia să se întoarcă în cabină! Trecu încă o oră, apoi încă două, dar ea tot singură era. Trecuse bine de miezul nopții și Bettinei îi era greu să-și mai țină ochii deschiși, dar nici nu se putea ridica pentru a se plimba dintr-o parte în alta a cabinei ca să alunge somnul. Trebuia să dea impresia că dormea când și dacă Tristan se întorcea. Când ușa cabinei se deschise în cele din urmă, Bettina închise ochii și rămase complet nemișcată. În cameră era întuneric și doar câteva raze ale lunii reușiseră să pătrundă prin fereastră. Ea nu îl putea vedea pe Tristan, dar îl putea auzi împleticindu-se către pat, bolborosind o înjurătură când se lovi de masă. Câteva momente mai târziu, se trânti pe pat lângă ea, întinzându-și brațul greu precum o scândură pe pieptul ei, făcând-o să suspine. El nu păru să o audă. Bettina simți miros de alcool și zâmbi. Era mai bine decât se așteptase. El deja dormea și avea să doarmă buștean pentru tot restul nopții, și probabil tot dormind aveau să-l găsească autoritățile când ea avea să le aducă pe capul lui ca să-l aresteze.

Bettina săltă cu grijă mâna lui de pe ea și apoi se grăbi către marginea patului, fără a risca să se târască pe deasupra lui. Merse țintă către cufărul cu haine al lui Tristan și scoase cele două articole pe care le așezase deasupra celorlalte. Decisese mai devreme că trebuia să poarte hainele lui, căci rochia de catifea ar fi fost prea grea ca să poată înota în ea. Alesese cele mai închise haine la culoare

pe care le grăise, ca să nu fie ușor de reperat. Își împletise și ascunse părul sub cămașa albastră. Și, ca să-și ascundă creștetul, fusese nevoită să ia singura pălărie pe care Tristan o avea. Cu borul larg, cu pană, o pălărie care era categoric la modă, dar ea nu și-l putea imagina pe Tristan purtând-o. Acest tip de pălărie era purtat de gentlemeni cu bucle lungi, elegante, iar Tristan, cu părul lui scurt, nu era un gentleman. Legă bine pantalonii negri și foarte largi în jurul mijlocului cu o bucată de material pe care o rupsese din cămașa ei și era pregătită de plecare. Știa că probabil arăta incredibil de ridicol, dar nu avea de ales. Deschise ușa, închizând-o cu atenție în urma ei, și se simți cuprinsă de o panică teribilă când văzu cât de luminos era afară. Lumina lunii făcea ca totul să fie vizibil, ca și cum era o după-amiază târzie. Detesta faptul că trebuia să iasă din umbre, dar trebuia să găsească o cale de a coborî pe laterala corabiei și să evadeze pe nevăzute. Ar fi fost mai ușor să alerge către balustradă și să sară, dar cu siguranță cineva ar fi auzit zgomotul făcut de ea când lovea apa, și nu-și putea permite una ca asta. Cercetând puntea, Bettina nu văzu pe nimeni. Totul era cufundat în tăcere. Cineva stătea, probabil, de pază, dar ea nu putea să facă altceva decât să se roage că nu avea să o vadă. Se îndepărtă încet de perete, dar apoi o cuprinse brusc panica și fugi către balustradă. Privi disperată dintr-o parte în alta și văzu o scară din frânghii atârnată de marginea corabiei, care fusese lăsată acolo pentru cei care plecaseră la țărm. În câteva clipe, se strecură cu ușurință în apa întunecată și caldă. Avu nevoie de treizeci de minute pentru a înota către docuri, asta cu tot cu înconjuratul celorlalte corăbii din port și cu recuperatul constant al pălăriei lui Tristan. Până când reuși să găsească o scară de lemn care dădea pe doc, se simțea extenuată. Își simțea brațele grele și știa că în câteva ore avea să o doară tot corpul. Dar merita orice pentru a-l vedea pe Tristan spânzurat, și ea nu avea de gând să se miște de pe insulă până când autoritățile nu aveau să-l trimită pe el în iad.

Bettinei îi venea să râdă cu voce tare doar gândindu-se la asta, dar privi în port, către corabia lui Tristan. Chiar și de la această distanță, putea să vadă puntea clar, însă nu se mișca nimic – totul încremenise și ea era liberă. Se întoarse și văzu orașul, apoi tremură ușor. Era la fel de liniștit, și ea era singură pe docuri. Dar, de undeva din depărtare, se auzea sunetul muzicii amestecându-se cu cel al valurilor din spatele ei. Înaintă către muzică, în speranța că avea

să găsească oameni care să o poată conduce direct către autorități. În timp ce muzica se auzea tot mai tare, Bettina putu deslușI veselia petrecăreților beți, așa că se opri când văzu taverna luminată. În jurul picioarelor ei goale se făcu baltă de la apa care curgea din hainele ei ude, în timp ce ea se gândea ce să facă. Era foarte posibil ca unii dintre membrii echipajului lui Tristan să fie în acea tavernă. Dacă intra, exista posibilitatea de a nu fi recunoscută, dat fiind că era îmbrăcată cum era, dar nu-și putea permite acel risc. Însă trebuia să găsească ajutor, și nu era nimeni pe stradă în afară de ea. Dacă intra în tavernă și era recunoscută, putea să fugă.

Bettina se tot foi pe stradă, încercând să ajungă la o decizie. Tot spera să iasă cineva din tavernă sau să întâlnească pe cineva pe stradă, pe oricine de la care putea cere ajutor. Dar nu apăru nimeni. Putea să găsească o alee pe care să se ascundă și să aștepte până dimineață, când străzile aveau să fie pline de oameni, dar, până atunci, Tristan putea să pună tot echipajul pe urmele ei. În plus, voia să ajungă cu autoritățile pe corabie înainte ca Madeleine să se trezească și să se îngrijoreze pentru ea. Încet, Bettina vârî capul peste pragul ușii deschise a tavernei. Rămase locului, cercetând neliniștită încăperea pentru a vedea dacă recunoștea pe vreunul dintre marinarii lui Tristan. Dar era imposibil de zis. Câțiva bărbați erau cu spatele la ea, iar alții dormeau cu capul pe masă. Erau și femei în încăpere, chelnerițe servind băuturi, pe care bărbații se întreceau să le pipăie și să le ciupească. Bettinei îi veni rău de la mirosul oribil din aer, care se simțea chiar și din pragul ușii, dar știa că trebuia să intre dacă voia să găsească ajutor. Înaintă rapid către cea mai apropiată masă, unde trei bărbați jucau cu înflăcărare un soi de joc cu niște bețe mici.

– *Monsieur*, se aventură ea, dar nici unul dintre bărbați nu o privi. *Monsieur*, caut un jandarm.

– Nu vrei să vorbești în engleză? zise unul dintre ei, ridicând privirea și făcu ochii mari.

– Să fiu al naibii! Ia te uită la asta!

Ceilalți doi bărbați o priviră cu ochi pofticioși, și Bettina se uită la propriul corp. Icni de uimire când văzu cămașa subțire și udă lipită strâns de sânii ei, fiind aproape transparentă. Trase repede de material pentru a-l îndepărta de pielea ei, dar era prea târziu, căci cel puțin o duzină de bărbați îi văzuseră foarte clar forma sânilor ei perfecți.

– Care e prețul tău, târfă? O să-l plătesc indiferent cât e, zise un bărbat și se ridică de pe scaun.

– Stai locului, prietene, zise un altul. Eu am văzut-o primul.

– Ieși naibii afară! strigă un bărbat uriaș, din spatele barului, către ea. O să pornești o nenorocită de bătaie, fir-ai tu să fii!

Dar lupta deja începuse între cei doi bărbați care vorbiseră primii. Alții se alăturaseră, doar de dragul unei bătăi bune, și în câteva secunde încăperea era plină de bărbați beți care făceau schimb de pumni. Bettina făcu mai mulți pași înapoi, încercând să scape, dar simți o mână gigantică pe umărul ei.

– O să plătești pentru asta! tună barmanul, urlând în urechea ei. O să plătești pentru stricăciuni!

Bettina se smuci repede, eliberându-se, și porni către ușă, dar barmanul gras o urmă îndeaproape. Alergă disperată pe stradă, pitindu-se pe prima alee pe care o întâlni, împiedicându-se de câteva grămezi de gunoi în timp ce încerca să scape pe partea cealaltă. Ieși într-o piațetă luminată, văzu un jandarm în uniformă și alergă către el. Îl putea auzi pe bărbatul gras urlând în urma ei.

– *Monsieur*, sunteți jandarm? întrebă ea, când ajunse lângă bărbat.

– Ce?

Nu știa de ce presupusese că acest oraș era o așezare franțuzească.

– Sunteți om al legii? întrebă ea în engleză.

Însă bărbatul în uniformă fu distras de bărbatul gras care alerga de-a lungul pieței către ei.

– Ce ai făcut, fătuco? întrebă el.

– Nu am făcut nimic, răspunse ea. Căutam un om al legii când...

– Arestați-o! urlă barmanul în timp ce se apropia gâfâind.

– Ce a făcut?

– Ea... ea a venit în taverna mea așa, răspunse el, făcând semn către ea. Și din cauza ei s-a pornit o bătaie. Sunt stricăciuni!

– E adevărat, fătuco?

– Eu doar căutam ajutor. Nu am găsit pe nimeni care să mă ajute pe stradă, răspunse Bettina.

– Ajutor pentru ce? întrebă ofițerul.

– Sunt pirați în port. Mă țin prizonieră. Am evadat pentru a găsi autoritățile și...

Ea se opri când ambii bărbați începură să râdă de răspunsul ei. Ce era așa amuzant în povestea ei?

– Dacă spui minciuni, nu o să scapi din asta, zise ofițerul. Acum, poți să plătești pentru daunele pe care le-ai făcut sau te arestez?

– Dar spun adevărul! exclamă Bettina.

– Poți să plătești pentru stricăciuni? întrebă el din nou, deja nerăbdător.

– Nu.

– Atunci, haide! O prinse de braț și începu să o ghideze pe stradă.

– Și cu daunele cum rămâne? strigă barmanul.

– O să fii plătit de îndată ce fata e vândută.

– Trebuie să mă ascultați, imploră Bettina.

– Poți să te plângi în fața judecătorului, îi zise morocănos ofițerul în timp ce o duse către o clădire foarte veche de la capătul pieței.

– Când pot să-l văd?

– Într-o săptămână sau așa ceva. Sunt și alții înaintea ta.

– Dar piratii o să plece până atunci!

El o smuci pentru a se uita la fața ei, cu ochi lipsiți de compasiune.

– Nu avem corăbii de pirați în portul nostru, târfă. Și dacă îi spui judecătorului asemenea povești ridicole, o să te trimită la muncă pentru cel puțin șapte ani. Dacă spui adevărul, atunci poate o să fie blând cu tine.

– Blând?

– O să te lase să servești în casa lui pentru câțiva ani. Judecătorului bătrân îi plac târfele frumoase care pot să-i încălzească patul.

O conduse pe Bettina într-o curte largă, îngrădită din trei părți de celule cu gratii. Ea se înecă din cauza miasmei și se luptă cu greața. El deschise o celulă goală și o împinse în interior, trântind zăbrelele de fier în urma ei.

– Vă rog, trebuie să mă credeți! imploră ea, dar el se îndepărtă, lăsând-o singură în întuneric, în celula împuțită.

Câteva momente mai târziu, se întoarse și îi aruncă printre gratii o pătură aspră.

– Ai face bine să te dezbraci de hainele alea ude. Nu o să valorezi nimic moartă.

Ea era singură din nou. Nu întrezărea nimic în celulele întunecate din fața ei, dar auzea gemete și plânsete de jur împrejur. Se luptă cu lacrimile de autocompătimire, dar picăturile sărate alunecară pe obrajii ei. De ce nu o crezuseră? Bettina aruncă pălăria lui Tristan pe jos și o călcă în picioare. Era doar vina lui! Scăpase de el, dar intrase într-o încurcătură și mai mare. Putea să spună adevărul și

să petreacă șapte ani muncind în serviciul comunității sau putea să inventeze o minciună ușor de crezut și să ajungă partenera de pat a unui bătrân. Și, între timp, trebuia să petreacă și o săptămână în această celulă împuțită, fără un pat pe care să doarmă. Copleșită de un sentiment de disperare, Bettina se dezbrăcă de hainele ude și își înfășură trupul tremurând cu pătura aspră. Apoi, se chirci într-unul dintre colțurile celulei și lăsă somnul să-i șteargă suferința.

Capitolul 13

Noaptea era senină și luna plină strălucea deasupra micuțului și liniștitului oraș de lângă mare.

Un băiețel de 12 ani dormea dus în casa cu o singură încăpere a părinților lui.

Tatăl lui nu mai plecase cu barca la pescuit alături de ceilalți bărbați din sat în acea noapte din cauza unei răceli și a frisoanelor, așa că părinții băiatului dormeau în patul lor mare din colțul căbănuței.

La trei ore după ce bărcile de pescuit plecaseră din micul sat, veniră spaniolii. Nu veniseră pentru bogății, căci sătucul era sărac. Veniseră pentru distracție, ca să distrugă, să violeze și să ucidă.

Băiețelul blond se trezi primul când începură strigătele pe străzi. Privi cum tatăl său sări ca ars din pat și luă un cuțit de bucătărie, singura arma pe care o găsi, apoi țâșni afară, deși în urma lui mama băiatului îl implora să nu se ducă. Dar bărbatul înalt cu păr blond ieși oricum și fu printre ultimii care muriră de tăișul întunecat al armelor spaniolilor. Băiatul urmări de la fereastră, cu mama lui lângă el, cum spaniolul își șterse sabia de trupul însângerat al tatălui său.

Mama băiatului începu să țipe, și asta îi atrase atenția spaniolului, care porni către casa lor. Femeia îl forță pe fiul ei să se ascundă sub pat și îi porunci să rămână tăcut indiferent de ce urma să vadă sau să audă.

Apoi, apucă unul dintre cuțitele de bucătărie, împrăștiindu-le pe celelalte pe jos, și îl așteptă pe criminalul soțului ei să intre în casă.

În următoarele momente, băiatul văzu, din locul în care era pitit, cum spaniolul intră pe ușă și apoi auzi târșâit de picioare în timp ce mama lui se lupta cu bărbatul. Femeia era înaltă și avea mai multă putere decât te-ai fi așteptat, căci era mânată de furie. Trecu mult timp până când cuțitul pe care îl ținea căzu pe podea, dar, cu toate astea, bărbatul nu o putea pune la pământ.

Apoi, unul dintre prietenii spaniolului intră pe ușă și îi vorbi în spaniolă, strigându-l pe nume – Don Miguel de Bastida. De unul

singur, Bastida nu reușise să o învingă pe mama lui, dar cu ajutorul prietenilor lui nobili, ea fu pusă repede la pământ.

Bastida o violă primul, în timp ce patru bărbați o țineau și alții stăteau, priveau și râdeau. Când Don Miguel de Bastida termină cu ea, se așeză la masă și urmări cum toți bărbații pe rând se suiră peste femeie, râzând în tot acest timp.

Din păcate, mama băiatului era cea mai frumoasă femeie din tot satul, și chiar și bărbații care deja violaseră alte femei își doriseră să-și facă felul cu ea. Băiatul urmărise toate astea de sub patul sub care se ascunsese de frică, neînțelegând cu adevărat de ce mama lui țipa. Dar își aminti de avertismentul mamei sale și rămase tăcut, ascultând-o, așa cum făcea întotdeauna. Țipetele încetară după al patrulea bărbat, și ea rămase gemând în timp ce alți cinci o violară, unii găsind plăcere și din a o bate.

Bastida rămase până la sfârșit, râzând și încurajând fiecare bărbat. Când totul se termină și în cameră rămase doar Bastida, femeia se chinui să se ridice în genunchi, pe jumătate înnebunită acum, cu sângele curgându-i pe față de la tăieturi. Cu un ultim comentariu, Bastida se întoarse să plece și el, dar femeia găsi puterea de a apuca unul dintre cuțitele de pe podea și de a sări la spaniol. Apoi, băiatul auzi ultimul strigăt al mamei lui, și ea căzu grămadă pe podea.

Bastida scuipă peste trupul ei neînsuflețit și înaintă către ușă, și abia atunci băiețelul se târî afară din ascunzătoarea lui. Alergă în urma spaniolului, aproape orbit de lacrimile pe care le vărsase în tăcere. Îl atacă pe spaniol cu pumnii, dar Bastida doar râse și trecu cu vârful sabiei peste obrazul băiatului. Apoi, îl trânti la pământ, la doar câțiva metri de unde zăcea tatăl lui, și îi spuse că nu era un adversar pentru el.

Tristan se ridică în fund pe pat, acoperit de o transpirație rece și lipicioasă. Fusese atât de real, exact cum se întâmplase cu paisprezece ani în urmă.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuia trecutul să-i bântuie visele? Nu avea să uite niciodată acea noapte în care spaniolii veniseră în satul lui, însă de ce trebuia să-și vadă părinții uciși iar și iar în aceste coșmaruri? Oare nu avea să găsească niciodată pacea? Tristan se ridică și se stropi cu apă rece pe față și abia atunci observă că era singur. Țâșni din cabină, cu fața întunecată precum marea pe timp de furtună și, în mai puțin de cinci minute, era sigur că Bettina plecase de pe corabie.

*

– Ea e, căpitane?

Bettina deschise ochii și îl văzu pe bărbatul care o adusese aici noaptea trecută. Clipi de două ori înainte să poată crede că acel bărbat înalt era cu Tristan. Stăteau în interiorul celulei ei și se uitau calm la ea.

– Da, ea este. Ar trebui să o las în grija voastră. Așa ar merita, pentru toate necazurile pe care mi le-a pricinuit, zise Tristan pe un ton aspru.

– Se poate rezolva, căpitane. Încă poate fi reținută pentru că a deranjat liniștea. Judecătorului i-ar plăcea să pună mâna pe ea.

– I-am promis tatălui fetei că o să i-o aduc. Altfel, m-aș fi spălat pe mâini de ea.

Bettina era confuză. Se ridică, atentă să țină pătura lipită strâns de trupul ei, și arătă cu degetul acuzator către Tristan.

– Minte! El este cel despre care v-am spus... piratul. Nu îl puteți lăsa să mă ia!

– Chiar preferi ce te așteaptă aici în locul confortului de pe corabia mea, micuțo? întrebă Tristan.

Ce putea să mai spună? Ambele opțiuni erau la fel de îngrozitoare. Șapte ani de muncă în serviciul comunității, câțiva dintre ei cu un libidinos bătrân, sau o săptămână pe corabia lui Tristan și apoi libertate. Din fericire, Tristan nu așteptă răspunsul ei.

– Vezi, e o povară așa mare, încât tatăl ei s-a decis să o trimită la mănăstire. Ea urăște ideea, așa că ar face orice pentru a evita să fie dusă acasă.

– E mare păcat că o fată așa frumoasă este dată bisericii. O las în grija ta, căpitane, dar te rog ține-o la bordul corabiei tale pe durata șederii aici.

– Nu o să mai facă probleme. Ai cuvântul meu, răspunse rece Tristan.

Deschise mantaua lungă pe care o cărase pe un braț și o înveli pe Bettina cu ea. Apoi, ridică hainele ude pe care ea le aruncase pe podea cu o noapte în urmă. Când își văzu pălăria, chipul i se schimonosi, dar nu-i zise nimic în timp ce o ridică și apoi o însoți pe Bettina afară din celulă.

– Ai făcut un mare spectacol aseară arătându-ți trupul la jumătate dintre bărbații de pe docuri, mormăi Tristan când ieșiră în piață. Ce naiba credeai că faci?

– Eu... eu...

– Nu mai contează! i-o tăie brusc Tristan, strângând-o mai tare de braț. Orice este mai plăcut decât să împarți patul cu mine, nu? Chiar să te lași arestată!

– Da, orice! izbucni sfidătoare Bettina.

El se întoarse să o confrunte, iar ochii lui erau precum niște cristale albastre, înghețate. Bettina se temu preț de câteva momente că avea să o omoare pe loc, chiar pe stradă.

– Un singur lucru mă împiedică să te arunc înapoi în închisoarea din care te-am scos, și aceea este plăcerea pe care o s-o simt când te voi învinge, zise el șoptit. Mai am să te învăț ceva, zgripțuroaica mea îndărătnică. Și, dat fiind că știu ce simți pentru mine, nu o să-ți placă deloc lecția.

– Ce vrei să spui?

– Toate la timpul lor, ripostă el cu cruzime și porni de-a lungul pieței. Și, te rog, ține strâns acea manta, Bettina, sau o să-ți rup gâtul.

Era complet goală pe sub manta, dar acum se gândea înnebunită să o deschidă și să meargă așa, doar ca să-i facă lui în ciudă, lăsând decența la o parte. Tristan fumega de furie. Probabil fusese forțat să plătească pentru stricăciunile de la tavernă ca să o elibereze. Ea se întreba ce avea să-i facă. La ce fel de lecție se referise? Tremură ușor, în ciuda luminii soarelui. În timp ce treceau prin oraș, Bettina se înroși la față conștientizând cât de prostuță fusese.

Dacă ar fi întrebat ce țară deținea această insulă, s-ar fi scutit de atâtea probleme. Această așezare era englezească, și Tristan îi spusese că avea aprobarea Angliei. Nu era de mirare că acești bărbați râseseră de ea când le spusese despre corabia de pirați care era în port. Pentru englezi, Tristan nu era un pirat.

În mai puțin de o oră, Bettina era înapoi în cabina lui Tristan, dar, de această dată, el încuie ușa în urma lui după ce o împinse înăuntru. Nu-i mai adresase nici un cuvânt, așa că nu știa la ce să se aștepte. Rămase singură pentru restul zilei și își petrecu timpul încercând să-și repare rochia din nou. Madeleine veni să o vadă în acea seară și petrecu mai mult de o oră certând-o pentru tentativa ei de evadare. După ce Madeleine plecă, Bettina rămase singură și stătu fără să facă nimic până când, în cele din urmă, adormi.

Capitolul 14

Bettina se trezi din somnul adânc simțind o apăsare ușoară și delicată pe buze. Deschise ochii și îl văzu pe Tristan sărutând-o. Era un sărut tandru – acel tip de sărut pe care un soț l-ar oferi soției lui la trezire. Încercă să se ridice, dar Tristan o împinse ferm în saltea.

– Vreau să mă ridic, Tristan.

– Sunt foarte conștient de dorințele tale, Bettina, dar, din nefericire pentru tine, am altceva în gând. Îi vorbi cu amărăciune, iar zâmbetul de pe buze nu se reflecta în ochii lui albaștri și întunecați. Era furios pentru ce se întâmplase cu o zi în urmă, iar ea vedea clar asta. Atunci, oare de ce o sărutase atât de tandru doar cu câteva momente în urmă?

– Lasă-mă să mă ridic! porunci ea tăios. Știi prea bine că nu suport să fiu în apropierea ta!

– Da, știu, zise el. Și tocmai de aceea o să-mi facă plăcere să-ți dau ultima lecție.

– Cu siguranță, nu intenționezi să... Ea se opri când el vârî mâna pe sub cămașa ei și îi mângâie un sân, oferindu-i astfel răspunsul. Cel puțin, ai decența de a aștepta până la noapte înainte de a începe să mă torturezi! izbucni ea.

– Tortură? Asta numești tu tortură? întrebă el, dezmierdându-i sfârcul.

– Da! Este tortură, pentru că eu te urăsc!

– Poți să mă urăști, micuța mea șerpoaică franțuzească, dar trupul tău o să adore ceea ce o să-i fac. Și, înainte ca ea să mai poată spune ceva, Tristan îi ridicase cămașa și o trăsese peste cap, aruncând-o pe podea. Îi desfăcu picioarele cu genunchii și începu să maseze carnea moale dintre coapsele ei.

– Nu! țipă ea.

Se străduí cu disperare să-i îndepărteze mâna, dar el era de neclintit. Plăcerea se răspândea prin trupul ei, și ea nu putea să o oprească. Degetele lui erau magice, trezindu-i trupul la viață

împotriva voinței sale. El își îngropă fața în gâtul ei, făcându-i pielea să ardă sub atingerea buzelor lui, iar ea știa că avea să fie pierdută dacă nu-l oprea acum. Trebuia să-l oprească!

– Barba ta..., reuși ea să spună în cele din urmă. Mă enervează. Mă gâdilă.

El înălță capul ca să o privească, dar ochii lui erau lipsiți de milă.

– Nu te-ai plâns de asta până acum.

– Înainte, ai fost foarte rapid, pufni ea. Gâdilatul o să mă facă să râd, și s-ar putea să crezi că râd de modul în care faci dragoste.

– Cu cine să faci tu comparații, Bettina, când nu ai mai fost cu un alt bărbat înaintea mea?

– E destul că mă îngrețoșezi, îi răspunse ea, dar înțelese deja că eforturile ei erau inutile.

Cum putea să-l enerveze mai tare ca să o violeze repede?

– Cuvintele tale veninoase o să treacă neobservate de această dată, Bettina. O dată pentru totdeauna, o să înveți ce înseamnă să fii femeie.

Cuvintele lui erau voit reci. Se sui pe ea și îi acoperi buzele cu ale lui, oprindu-i orice protest. O penetră încet, tandru, și de această dată ea nu mai simți nici o durere. Acțiunile lui nu se potriveau cu emoțiile, căci se purta tandru, deși părea nemilos. Se răzbuna pe ea cu răbdarea lui, iar ea nu se putea opune.

O penetră puternic și rămase în interiorul ei în timp ce-i acoperi fața și gâtul cu sărutări. Buzele lui le întâlniră din nou pe ale ei, arzând-o cu pasiunea sărutului său. Începu să se miște în ea, încet, apoi mai repede. Senzația stranie creștea, răspândindu-se în vintrea ei precum focul lichid. Și, în curând, Bettina se agăță de Tristan, atingând orgasmul. Îl auzi apoi râzând cu poftă, triumfător, și se simți mult mai umilită de asta decât de toate lucrurile îndurate până acum. Deci, asta era răzbunarea lui: să-i ofere plăcere – minunată, incredibilă. Și, în culmea extazului, ea se agățase de el ca și cum nu ar fi vrut să-i dea drumul.

– Încă vrei să mă critici pentru modul în care fac dragoste, micuța mea?

Ea ridică privirea și îi văzu expresia îngâmfată, fața zâmbitoare, și brusc se simți extrem de furioasă. Pe el, pentru că el nu avea să o lase să uite vreodată de puterea lui, și pe ea, pentru că pierduse controlul asupra trupului ei în focurile pasiunii.

– Blestemat să fii, Tristan! strigă ea și îl împinse de pe trupul ei.

El privi amuzant cum ea se împletici, coborând din pat, și luă cămașa de pe podea. Se îmbrăcă repede și se întoarse, cu mâinile în șolduri, ca să-l confrunte. Părul ei lung și mătăsos i se revărsa pe spate.

– Nimic nu s-a schimbat! Mă auzi? Nimic! Tot te urăsc... mai mult ca niciodată!

– De ce? Pentru că am făcut dragoste și ți-a plăcut? întrebă Tristan.

Se ridică de pe pat și începu să se îmbrace.

– Trupul meu m-a trădat, dar asta doar pentru că nu am putut să mă lupt cu tine. Amenințările tale blestemate m-au oprit! Și...

Ea se opri dintr-odată, făcând ochii mari. Oh, nu! Cum de putuse fi atât de proastă? El nu ar fi biciuit-o! Mersese la cacealma! Îi ura pe spanioli pentru că își băteau sclavii și el nu-i făcuse nici un rău până acum, în ciuda tuturor problemelor pe care i le crease. De ce nu își dăduse seama mai devreme?

– Bettina, ce se întâmplă cu tine? întrebă el.

– Blestemat să fie sufletul tău păcătos, Tristan! izbucni ea.

– Unde naiba ai învățat un asemenea limbaj? Cu siguranță, nu la mănăstire.

– De la oamenii tăi! Nu au bunul-simț să fie atenți la ce vorbesc în prezența doamnelor de la bordul corabiei.

– Și crezi că acest limbaj este demn de o lady? comentă el.

– Eu nu mai mă simt ca o lady. Mi-ai luat asta – dar gata!

– Ce vrea să însemne asta?

– Oh, nimic... nimic, chiar nimic.

Se decisese să aștepte momentul favorabil pentru a-i da în vileag cacealmaua. Brusc, zâmbi și apoi începu să râdă când văzu privirea surprinsă din ochii lui Tristan. Cât de fericită era! Fericită că nu mai trebuia să se supună acestui gigant, acestei bestii de bărbat, fericită că nu mai trebuia să se înjosească în fața lui sau să-i mai îndure atingerile. Putea să se lupte cu el acum. Și, dacă el avea să o învingă cu forța lui, nu era nimic umilitor în asta. Cel puțin, avea să lupte până la capăt. Bettina continuă să râdă.

– Ți-ai pierdut mințile? o întrebă Tristan.

El era îngrijorat că o forțase prea mult. Înaintă către ea și o scutură de umeri până când ea se opri din râs. Însă ea încă zâmbea. Și apoi, el deveni și mai confuz când privi în ochii ei de un albastru întunecat.

– Ce culoare sunt ochii tăi, Bettina? întrebă el mirat.

Ei îi pieri zâmbetul și se smuci din strânsoarea lui.

– Mi-ai văzut ochii destul cât să știi ce culoare sunt, răbufni ea, întorcându-se cu spatele la el.

– Ochii tăi tocmai au fost albaștri, albaștri ca safirele. Și totuși, de când ești la bordul corabiei *Spirited Lady*, au fost mereu verzi – până acum.

– Nu fi absurd. Ochii nu-și schimbă culoarea. E doar lumina.

– Uită-te la mine, acum! îi porunci el.

Și, când ea refuză, el o roti doar ca să vadă că ochii ei erau din nou verzi.

– Ți-am spus că era doar lumina, zise ea.

Dar se întoarse repede cu spatele la el, căci confuzia de pe chipul lui o făcea să-i vină iar să râdă. Tristan avea sentimentul neliniștitor că Bettina își bătea joc de el. Nu era lumina. Știa prea bine ce văzuse. Ochii ei fuseseră la fel de albaștri precum adâncimile mării. Oare ochii ei își schimbau culoarea în funcție de dispoziția ei? Erau verzi când era nervoasă sau speriată și albaștri când era fericită? Oare fusese fericită pentru un moment? Dar de ce? Ce motive de bucurie avea în situația dată? Păi, era sigur că trebuia să o constrângă ca să afle, și nu avea timp acum.

– Acesta este numele corabiei tale? *Spirited Lady?* întrebă ea.

– Ce? Oh, da, zise el și rânji la ea. Numele se cam potrivește cu tine, nu-i așa?

– Așa crezi? întrebă ea jucăuș. Nu prea mi-ai permis să fiu răzvrătită.

– Și despre ieșirea ta de mai devreme ce spui?

– Te-a rănit foarte mult, căpitane? Nu-ți văd rănile, îl necăji ea.

El râse și schimbă subiectul, căci era clar că ea începuse un joc cu el.

– O să caut să văd dacă avem în magazie materiale. Dacă da, poți să-ți faci niște rochii mai răcoroase. În plus, asta te va ține și ocupată.

– Mulțumesc.

El o privi încurcat, pentru că nu se așteptase la mulțumiri din partea ei. Își schimbase atitudinea față de el, și asta îl uimea. Avea să afle în curând ce mai punea la cale. Și, cu acest gând în minte, ieși din cabină.

*

La scurt timp după ce căpitanul plecă, Madeleine veni în cabină cu un platou cu mâncare, iar ea și Bettina mâncară împreună. Ea observă imediat voioșia Bettinei, dar crezu că își acceptase în cele din urmă soarta. Plecaseră din Tortola la răsărit, dar Bettina nu știuse asta până nu o informase Madeleine. O irita faptul că Tristan îi distrăgea atât de tare atenția încât nu mai observa nimic altceva în afară de el.

Tristan se întoarse înainte de prânz cu două role de mătăsuri pastelate. Le așeză pe masă, alături de un ghem de dantelă și de ațe, apoi scoase de la brâul lui o foarfecă din aur. Dar ezită înainte să o așeze lângă restul.

– Pot să am încredere în tine că nu vei folosi această foarfecă pe post de armă? întrebă el scurt.

– Am zis că nu voi mai încerca să te ucid, Tristan, răspunse Bettina în timp ce se ridică pentru a cerceta mătăsurile. Eu sunt un om de onoare, spre deosebire de tine.

El zâmbi, dar încă ezita să-i înmâneze această posibilă armă.

– Dacă tot nu ai încredere în mine, atunci Maddy poate lua cu ea foarfeca atunci când va pleca și să ți-o returneze. Așa ai fi mulțumit? Văzând că el încă părea să aibă îndoieli, ea râse ușor. O să fac să-ți fie ușor, căpitane. Nu trebuie să recunoști că te temi de mine. Maddy o să-ți aducă foarfeca.

Madeleine încuviință din cap. Ea se întrebă de ce Bettina juca acest joc cu căpitanul, dar, slavă Domnului, el nu părea să fie deranjat. Însă rămase fără suflu când Bettina continuă:

– Cum se face, Tristan, că ai aceste materiale, când spui că ataci doar nave care cară aur?

El rânji, căci îi observă ochii albaștri.

– Materialul era pe o navă cu aur, alături de multe alte bunuri care îi erau duse unei contese spaniole. Dacă aceste culori nu-ți plac, mai sunt și altele din care poți să alegi.

– Atunci, nu o să te deranjeze dacă și Maddy își schimbă garderoba? se aventură ea, cu glas dulce.

– Acest material ar putea fi vândut în Tortuga la un preț bun. E destul că ți l-am pus la dispoziție.

– Nu e destul! Chiar trebuie să-ți aduc aminte că tu ai ales să ne abandonezi cuferele, lăsându-ne doar cu hainele de pe noi?

– Prea bine! răspunse Tristan aspru. Mai doriți și altceva, milady?

– Doar să nu te mai văd niciodată, răspunse ea sfidător, zâmbindu-i.

– Asta, din păcate, nu pot permite. Și, zicând acestea, Tristan se întoarse și ieși din cabină.

Bettina oftă și se răsuci către servitoarea ei, care era cam palidă.

– Bettina, trebuie să ai grijă ce-i spui căpitanului. Nu trebuie să-l mânii! o avertiză rugător Madeleine.

– Iar tu nu trebuie să te îngrijorezi, îi zise Bettina. Căpitanul nu ne va face rău.

– Dar ai zis că o să te biciuiască dacă i te opui.

– Da, dar nu mă opuneam acum, doar îl provocam. Și, după cum vezi, nu a făcut nimic, adăugă Bettina.

– Dar de ce îți băteai joc de el? Părea că voiai să-l faci să-și piardă cumpătul. Îl cunoști pe acest bărbat de doar patru zile. Este imposibil să anticipezi cum o să reacționeze la provocările tale.

Bettina se decise să nu-i spună lui Madeleine despre planurile ei pentru această seară, căci asta ar fi îngrijorat-o cu adevărat.

– Nu te preocupa. Mă descurc eu cu Tristan. Acum, haide, să începem, zise Bettina, alegând mătasea verde-deschis.

Madeleine scutură din cap, zâmbind timid.

– O să-i cer căpitanului bumbac simplu. Nu am purtat în viața mea mătase și nu intenționez să încep acum.

Capitolul 15

– Am dus-o pe bătrână în magazie.

Bettina tresări auzindu-l pe Tristan, pentru că fusese atât de prinsă cu lucrul la rochia ei nouă, încât nu-l auzise intrând în cameră.

– Ce?

– Servitoarea ta. Am dus-o în magazie ca să ia bumbacul pe care l-a cerut și, când a văzut asta, a zis că ai nevoie de așa ceva, răspunse Tristan așezând pieptănul de argint pe masă înaintea Bettinei. Ești mulțumită acum?

– Mulțumită? Nu ți-am cerut materialul, căpitane. Tu l-ai oferit. Eu doar am sugerat să faci la fel și pentru servitoarea mea. Deja ți-am mulțumit pentru asta, nu o voi face din nou. Cât despre piepten, e, într-adevăr, frumos, dar eu aveam unul, Tristan. Nu era la fel de frumos ca acesta și era doar din lemn, dar îl prețuiam pentru că era un cadou de la mama mea. Pieptănul îmi este de folos, dar nu-l înlocuiește pe al meu.

– Ai vrea să mă întorc să-ți recuperez cuferele? întrebă sarcastic Tristan.

– Da.

El suspină, căci ar fi trebuit să-și închipuie care avea să fie răspunsul ei.

– Echipajul de pe *Windsong* trebuie să-și fi revenit suficient până acum. Asta ar însemna o nouă luptă.

– Uit mereu că ești un laș, replică Bettina.

– Nu am fugit niciodată din fața unei bătălii... ți-am zis asta deja.

– Nu, tu doar cu femeile te temi să te lupți.

– Să mă lupt cu tine nu ți-ar aduce nimic, Bettina. Deși tu crezi că mi-ai putea face rău, nu ar fi așa. Nu vreau să te rănesc în timpul încăierării, atâta tot.

– Dar eu tare aș vrea să te rănesc, Tristan, să te văd în chinuri pentru ceea ce mi-ai făcut.

– Păi, şerpoaica mea mică însetată de sânge, asta nu o să poţi face.

Bettina zâmbi şi nu mai spuse nimic. Continuă să coasă în timp ce Tristan se aşeză şi îşi turnă un păhărel de rom.

– Ai mâncat? întrebă el, lăsându-se pe spătarul scaunului.

– Da, răspunse Bettina. Băiatul acela mi-a adus de mâncare în urmă cu ceva timp. Începusem să sper că nu ai să te întorci în această seară, dat fiind că e deja foarte târziu. Maddy ţi-a dat foarfeca înapoi?

– Ce fel de joc jucai dimineaţă, Bettina? o întrebă el, ignorându-i provocările. De ce ţi-ai schimbat atitudinea atât de brusc?

– Atitudinea mea nu s-a schimbat, răspunse ea încet. Încă te urăsc, Tristan.

Cu părul desfăcut, ea îşi plecă privirea la rochia pe care o făcea, aşa că Tristan nu-i putea vedea chipul. Şi voia să-i vadă ochii. Oare erau albaştri precum marea sau tulburător de verzi? Tonul vocii ei nu arăta nimic din ura despre care vorbea, şi, cu toate acestea, el ştia că ea îi spunea adevărul. Nu era nici urmă de îndoială că ea îl ura, dar unde era revolta când înflăcărată, când rece de ziua trecută? Unde era temperamentul vulcanic de dimineaţă, înainte ca această schimbare să aibă loc?

– Ai vrea să ne plimbăm înainte să ne retragem pentru noapte? întrebă Tristan.

– Nu dacă ai de gând să mă săruţi din nou la lumina lunii.

– Mă declar vinovat de o asemenea intenţie. Aşa că, dacă vrei să rămâi încăpăţânată, ne putem retrage acum.

– O să mă plimb singură, se aventură ea.

– Nu, nu o să faci asta!

– Atunci, tu poţi să te retragi.

– Asta o să faci şi tu, micuţo, îi răspunse Tristan.

Se ridică şi sorbi ultima picătură de rom.

– Nu până nu îţi dai jos barba.

– Ce? întrebă el, convins că nu auzise bine.

– O să-ţi dai barba jos până când faţa ta rămâne fină. Eu nu glumeam când am zis că mă deranjează. Aşa că rade-o! îi porunci Bettina cu ochii verzi precum smaraldele.

– Nu o să fac aşa ceva, femeie!

Orice întârziere merita, chiar dacă era inutilă, considera Bettina. Barba lui nu o deranja de fapt, dar merita să se certe doar ca să vadă dacă avea să câştige.

– Insist să o razi, Tristan. Nu o să mă mișc de pe acest scaun până nu faci asta.

– Nu ești în situația de a insista pentru nimic, mormăi el.

– Ai vrea să mă lupt cu tine din cauza unui lucru atât de mărunt? întrebă Bettina, sfidătoare. De ce nu vrei să faci acest lucru mic pentru mine?

– Îmi place fața mea așa cum e!

– Mie nu-mi place! răbufni ea. Te temi să scapi de barbă pentru că atunci o să ți se vadă și mai mult cicatricea? Din nou laș, căpitane?

El încremeni când ea pomeni despre cicatricea lui și o privi cu ochi reci.

– Te întreci cu gluma, Bettina!

Ea înțelese că întrecuse măsura. El era evident sensibil când venea vorba despre cicatricea de pe fața lui. Ea își reaminti că, de fapt, nu-l cunoștea pe acest bărbat, că nu era capabilă să-i judece reacțiile. Dar nu avea să dea înapoi acum.

– De ce ascunzi cicatricea? Mulți bărbați au semne. Nu e ceva de care să te rușinezi.

– Nu o ascund! Ai vrea ca eu să am fața bărbierită când tot echipajul meu are barbă?

– Da! Ți-am spus că barba ta mă deranjează. Rade-o și dovedește-mi că nu ești laș.

– Nu!

– Atunci, du-te în pat, Tristan, dar du-te singur. Eu n-o să cedez.

– Blestemată să fii, femeie! tună el, dar Bettina rămase calmă și se apucă iar de cusut. Intenționa să nu renunțe la asta, înțelese el. Putea chiar să-i pună la încercare cacealmaua, și el nu voia să piardă puterea pe care o aveau amenințările lui asupra ei pentru un nimic. Femeile și tâmpeniile lor!

– O să mă întorc repede și, când vin înapoi, vreau să te găsesc în pat, fără haine! Ai înțeles? Dezbrăcată și așteptând!

Tristan se răsuci pe călcâie și ieși. Cabina lui nu era departe de cea pe care Jules o împărțea pentru moment cu Joco Martel, și, văzând lumină pe sub ușă, Tristan bătu cu putere. După câteva clipe, ușa se deschise, și Jules apăru în prag, confuz.

– Credeam că te-ai retras pentru noapte, remarcă Jules.

– Da, dar am nevoie de ajutorul tău.

– Nu poate să aștepte până mâine, Tristan?

– Nu! tună el. Am nevoie să mă bărbiereşti... acum!

– Ce glumă e asta? De ce naiba ai vrea să umbli bărbierit – şi de ce acum?

– La naiba, Jules! Nu mai pune atâta întrebări, doar fă-o! Dacă aş avea o oglindă, aş face-o singur.

Jules începu să râdă. Întoarse capul şi îl privi pe Joca, aflat încă la masă.

– Se pare că domnişoara temperamentală a câştigat o rundă cu prietenul meu, remarcă Jules către Joco, apoi se întoarse la Tristan. Asta e ideea ei, nu? De când faci tu ce vrea zgripţuroaica? Unde îţi e logica?

– Logica nu a mers în această chestiune, aşa că hai să terminăm odată, mârâi Tristan.

Mai târziu, când se întoarse în cabină, Tristan se simţea ca un prost. Încă putea auzi râsul lui Jules şi cuvintele înţepătoare:

– Acum arăţi ca puştiul care eşti, de fapt.

Şi acum, într-adevăr, arăta mai tânăr decât era. La naiba! Nici o altă femeie nu se plânsese vreodată de barba lui, şi majoritatea bărbaţilor purtau barbă.

Bettina se plânsese doar ca să-l enerveze, era sigur de asta acum. Barba avea să-i crească repede. Şi, cu acest gând, Tristan deschise uşa de la cabina lui şi intră.

Bettina se plimbase de colo-colo, temându-se de momentul în care Tristan avea să se întoarcă şi lupta avea să înceapă. Însă fu surprinsă văzându-l. Barba aurie şi mare a lui Tristan ascunsese atât de multe, şi fără ea putea să vadă că el era foarte frumos şi foarte tânăr. Nu putea să-şi ia ochii de la faţa lui şi rămase nemişcată în mijlocul camerei. Şi, pentru câteva secunde, gândi ceva de neconceput: ea chiar s-ar fi putut îndrăgosti de acest bărbat dacă nu l-ar fi detestat atât. Dar gândul acesta era absurd.

– Când dau un ordin, mă aştept să fie urmat! îi zise Tristan aspru.

Dar Bettina nu era atentă la tonul vocii lui. Fără barbă, nu mai arăta ca un pirat periculos, şi ea nu se mai temea de el. Era masiv, într-adevăr, dar avea o faţă atât de frumoasă, că nu-i putea lua în serios asprimea tonului.

– Eu nu mai ascult de ordinele tale, zise ea în cele din urmă.

El strânse din dinţi.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Înseamnă, Tristan, că tu nu mă deții și nu ești soțul meu. Așa că nu o să te ascult.

Tristan traversă repede scurta distanță dintre ei. Încet, îi înălță chipul către al lui, dar ea îi evită ochii.

– Ai uitat că ești pe corabia mea, în mâinile mele? îi reaminti Tristan, însă asprimea din tonul lui dispăruse.

– Poate că sunt pe corabia ta, dar nu am avut de ales. Și în mâinile tale? Poate. Dar, așa cum ai spus, Tristan, tu nu mă deții. Nu sunt sclava ta.

– Ești prizoniera mea.

– Oh, da, zise ea sec. Și prizonierii care nu ascultă sunt biciuiți, nu, căpitane?

– Asta vrei?

Bettina făcu un pas în spate și îl privi straniu, ca și cum se gândea cum să răspundă la întrebarea lui. Apoi, brusc, își smuci un braț în spate și îi trase un pumn în obraz, dezechilibrându-l. Primul impuls al lui Tristan fu să-i răspundă, și ridică mâna, dar se opri când îi văzu privirea sfidătoare. Ea rămase locului, fără a clipi, frecându-și pumnul de cealaltă mână și așteptând ca el să o lovească înapoi. Când el nu o făcu, ea râse cu amărăciune.

– Unde îți este biciul, Tristan? Scoate-l și du-ți la bun sfârșit amenințările. Cred că erau zece bice pentru fiecare lovitură, nu? Sau poate vrei să aștepți până mai crește numărătoarea? Sunt sigură că se va întâmpla asta până să se termine noaptea.

Tristan suspină și se îndepărtă de ea. Se prăbuși în scaunul orientat către Bettina și depărtă picioarele.

– Deci la asta s-a ajuns, zise el resemnat. De asta ți-ai schimbat starea, pentru că tu crezi că eu nu îmi voi duce la bun sfârșit amenințările?

– Te ocupi doar cu înșelăciuni! Ești un mincinos, și nu mai cred un cuvânt din ce spui! îi zise ea cu înflăcărare.

– Ce te face să crezi că te-am păcălit?

– Chiar tu ai zis că îi urăști pe spanioli pentru că și-au bătut sclavii. Nu ai face la fel, zise ea triumfător.

– Nu asta am spus, Bettina. Nu pentru că și-au bătut sclavii îi urăsc pe spanioli, ci pentru un alt motiv, mult mai puternic.

Bettina înlemni. Ura bruscă din ochii lui când pomeni despre spanioli o făcu să se cutremure.

– Dacă mă biciuiești, nu vei putea... nu vei putea...

– Să fac dragoste cu tine? continuă Tristan. De ce? Ar fi, într-adevăr, mai dureros pentru tine, dar cum m-ar opri asta?

Ura clocotea în ea.

– Nu ai face asta! izbucni ea.

– De ce nu? Pe mine nu m-ar deranja. Logica ta e doar a ta, nu și a mea.

– Nu ai putea să mă dai logodnicului meu cu trupul marcat de cicatrici.

– Mă uimești, Bettina. După logica ta, ai vrea să te dau înapoi fără nici o zgârietură. Te asigur că vei fi îmbrăcată. Nu o să fie nici o urmă la vedere.

– Am voce, Tristan!

– O să porți căluș, zise el simplu. Schimbul va avea loc la bordul corabiei *Spirited Lady*, iar contele de Lambert va fi adus aici de către oamenii mei. Eu o să fiu departe pe mare până când va putea porni contele după mine.

Bettina simți că i se face rău. Îi pusese la încercare cacealmaua și pierduse. Se păcălise singură că el nu era un pirat cu sânge-rece, amăgită de fața lui frumoasă. Dar ce aștepta? De ce nu o lovise și el?

– Ce vrei să faci? întrebă ea cu, ochii plini de frică.

– Nimic.

– Dar eu...

– Ai avut dreptate, zise el.

Ea îl privi cu gura căscată.

– Atunci, de ce mi-ai negat raționamentul?

– Pentru că raționamentul tău nu e al meu.

– Dar nu înțeleg, ripostă Bettina.

Tristan se aplecă în față, pe scaun, și își așeză mâinile pe genunchi. Era lipsit de mânie, dar nu părea plin de compasiune.

– Să nu te îndoiești că o să folosesc biciul dacă trebuie, Bettina. Așa că nu mă mai subestima pe viitor. Dar nu vreau să-l folosesc doar pentru că tu vrei să mi te opui în loc să fii supusă. E alegerea ta.

Bettina îl privea cu ochii arzând de mânie.

– De ce m-ai păcălit, dacă asta simți? De ce nu m-ai lăsat să lupt pentru onoarea mea din prima?

– Înțelege asta, Bettina. Tu nu însemni nimic pentru mine, cu excepția plăcerii pe care mi-o aduci în pat. Recunosc că ești cea mai drăguță femeie pe care am întâlnit-o vreodată, dar nu am loc în viața mea pentru tine sau pentru oricare altă femeie. Aleg să mă bucur

de tine și să evit conflictul, dacă este posibil – nu contează prin ce mijloace. Dar, din moment ce ești hotărâtă să mi te opui, Bettina, așa să fie. E dreptul tău, și nu te voi biciui pentru el.

– Oh! Bettina se întoarse pentru a se uita la expresia lui arogantă.

Mai mult decât orice, își dorea să îl omoare! Dar nu putea! Îi jurase lui Madeleine că avea să aștepte până când erau în siguranță. Dar apoi, da, apoi...

– Nu trebuie să te lupți cu mine, Bettina, zise Tristan întrerupându-i gândurile criminale. Răul a fost făcut, și nu ai altceva de câștigat în afară de frustrare.

– Aș avea satisfacție!

Bettina îl confruntă, gata de luptă.

– Atunci, va trebui să fie viol?

– De fiecare dată a fost viol! răbufni ea

– Nu o să-ți placă, Bettina.

– Nici ție!

– Din nou, un test de putere, ah? Păi, cel puțin, o să-ți demonstrez o dată pentru totdeauna că puterea ta nu se compară cu a mea.

El se ridică, și Bettina fugi către ușă. Dar, înainte să o deschidă, Tristan o luă pe sus și o aruncă peste umăr. Ea lovi cu picioarele, dar nu reuși să-l atingă. Îl lovi cu pumnii peste spate, dar era ca și cum ar fi dat într-un bolovan. Când Tristan ajunse lângă pat, o trânti pe el, amorțind-o pentru un moment. Bettina se chinui să se descâlcească din pânza propriului păr răvășit, și Tristan deja își scosese pantalonii și cămașa. Când ea ridică în final privirea ca să se uite la el, era dezbrăcat și pregătit și avea un rânjet diavolesc pe buze.

– Asta va fi mai ușor decât m-am așteptat, zise el amuzat.

– Nu! exclamă ea și începu să se foiască pe pat, dar el era deasupra ei deja.

– Vino-ți în fire, altfel va trebui să îți repari rochia pentru a treia oară mâine-dimineață, știi, nu? o întrebă el.

– Du-te dracului! strigă ea furioasă.

Începu să se lupte, dar Tristan deja îi prinsese încheieturile cu mâinile. i le ridică deasupra capului, lăsând-o lipsită de apărare, cu excepția picioarelor, care erau încurcate în fusta ei.

Greutatea lui o apăsa, și Bettina simți deodată că se sufocă. Continuă să se străduiască să se elibereze, dar îl auzea pe Tristan râzând. Râzând! Bettina începu să țipe, un strigăt asurzitor de furie, dar Tristan îi acoperi gura cu a lui. Când ea întoarse capul într-o

parte pentru a-i evita buzele, el îi eliberă mâinile și îi ținu bărbia în loc, capturându-i buzele moi într-un sărut brutal. Se opri însă și icni de durere când ea își înfipse unghiile în spatele lui.

– Blestemată să fii, mâțo! mormăi el.

Îi prinse încheieturile cu o mână și îi rupse rochia până la mijloc. O privea cu răceală și continuă să se uite la chipul ei înfricoșat în timp ce el termină să-i sfâșie rochia. Apoi, îi rupse materialul moale al cămășii până când pielea ei tânără era expusă. Tristan îi ridică picioarele pe umerii lui și le ținu acolo cu brațele sale masive. O penetră cu cruzime și o violă cu furie. Când termină cu ea, furia lui dispăruse. O eliberă și se rostogoli pe o parte, fără să-i mai pese dacă ea își reluase atacurile. Dar ea doar rămase acolo, uitându-se la tavan. Nici măcar nu se mișcă în clipa când el trase pătura peste ea.

– Bettina, de ce insiști să simți durere? Ai simțit plăcerea absolută dimineață, și te-aș duce pe acele culmi, din nou, zise el încet.

– Nu ai nici un drept să-mi oferi plăcere! izbucni ea, revenindu-și din nou și surprinzându-l cu răspunsul ei. Doar soțul meu are acest drept. Și tu nu ești soțul meu!

– Și o să te dai de bunăvoie contelui când te căsătorești?

– Bineînțeles.

– Dar e un bărbat pe care nu l-ai văzut vreodată. Dacă o să-l urăști cum mă urăști pe mine? Ce o să faci atunci, Bettina?

– Asta nu e problema ta.

Bettina își aminti brusc de conversația pe care o avusese cu mama ei despre viitoarea ei căsătorie și despre dorința mamei ca ea să găsească fericirea cu orice cost. Dacă acel conte de Lambert era un bărbat nemilos... un bărbat ca Tristan? Nu! Nu trebuia să-și urască viitorul soț. Avea nevoie de el pentru a se răzbuna pe Tristan.

– Cum oricum te voi lua din nou și din nou, de ce să nu te bucuri, Bettina? întrebă încet Tristan. Nu trebuie să știe nimeni că mi te-ai dat mie.

– Aș ști eu! țipă ea indignată. Acum, lasă-mă în pace!

Se întoarse cu spatele la el și începu să plângă. Trecu mult timp până când Bettina reuși să adoarmă, însă și Tristan era la fel de tulburat, și, târziu, în acea noapte, plecă în liniște din cabină.

Capitolul 16

Dimineața era pe sfârșite și Tristan se lupta cu nevoia de a sparge niște capete. Ocheadele surprinse și chicotelile șușotite din partea oamenilor lui, ca și cum nu-l mai recunoșteau fără barbă, începeau să-l calce pe nervi. Îi trecu prin gând să-i bărbierească pe toți; atunci, ar fi văzut el cine ar mai fi îndrăznit să râdă! Înfuriat, bătu la ușa lui Jules. Madeleine Daudet o deschise și apoi făcu câțiva pași în spate, înspăimântată. Strâmbându-se, Tristan intră în cabină și îl găsi pe Jules așezat la masă cu o ceașcă de cafea caldă în mâini.

– Ce te reține, Jules?

– Am încercat să o liniștesc pe femeia asta că nu i-ai bătut stăpâna noaptea trecută. Nu poți să-i ții gura închisă zgripțuroaicei?

– Ai vrea să-i pun căluș? Asta ar face-o să aibă o opinie și mai proastă despre mine, deși nu știu de ce m-ar deranja asta, zise Tristan. Se întoarse către Madeleine iritat. Du-te la doamna ta. O să vezi că e la fel ca ieri. De fapt, ar trebui să fie foarte mulțumită de ea însăși.

Tristan o privi pe bătrână ieșind din cabină; apoi, închise ușa și se uită către prietenul lui. Jules râse cu poftă.

– La naiba, Jules! pufni Tristan. Distracția ta pe seama mea a ajuns prea departe. Poate, dacă ți-aș rade și ție barba, nu ți s-ar mai părea așa amuzant!

– Nu de fața ta de bebeluș râd, ci de ochiul tău vânăt, chicoti Jules.

Tristan atinse zona sensibilă de sub ochi și icni. Deci, avea și un ochi învinețit, care să meargă cu zgârieturile de pe spate. Uitase de lovitura pe care Bettina i-o dăduse în obraz.

– De ce o lași pe zgripțuroaică să te scoată din sărite? întrebă Jules serios. O bătaie bună ar pune-o la locul ei. A trebuit să o încui pe servitoarea bătrână, noaptea trecută, când fata a început să urle. Voia să sară în ajutorul stăpânei ei.

– O să fac cu fata ce vreau eu. O s-o îmblânzesc, și am decis să o țin un timp, zise Tristan, rânjind.

– Ce naiba spui?

– Doar că am de gând să mă bucur de compania Bettinei Verlaine un pic mai mult decât am planificat. Am schimbat cursul corabiei aseară, către insula pe care se află casa noastră, îi răspunse Tristan.

– Dar cum rămâne cu răscumpărarea?

– O să colectez și răscumpărarea, dar nu încă. Contele poate să aștepte până să se bucure de mireasa lui. Și tu poți să-mi spui sincer că nu ești nerăbdător să te întorci la micuța ta Maloma?

– Nu, nu pot. Dar Bettina și Madeleine cred că merg în Saint Martin. Ce se va întâmpla când vor afla că destinația a fost schimbată? întrebă Jules.

– Nu trebuie să știe până nu ajungem acasă. Bettina va fi cea care va dezlănțui iadul, dar nu va putea face nimic în privința asta. Tristan făcu o pauză, gânditor. De ce nu îi consulți pe oamenii din echipaj astăzi și vezi ce au de spus. Ultimii doi ani pe mare ne-au adus multe bogății. Nu ar trebui să le pese, pentru moment, de partea lor din răscumpărare.

– Nu, sunt sigur că vor fi bucuroși de decizia ta, zise Jules. Sunt nerăbdători să se întoarcă la femeile lor.

– Încă un lucru. Orice faci, nu-i spune bătrânei despre asta. Avertizează echipajul să nu vorbească despre asta în fața ei.

– Bettina, ești bine? întrebă Madeleine. Închise ușa și se așeză în fața protejatei ei.

– Da, de ce întrebi?

– Te-am auzit strigând aseară. Am crezut că...

– Nu a fost nimic, zise Bettina repede. Doar strigăte de frustrare, nimic mai mult.

Madeleine rămăsese fără glas.

Bettina strânse din buze; avea încheieturile albe în timp ce făcea cusături neglijente în rochia ei violet. Purta doar cămașa ei albă, și Madeleine observă cusăturile inegale din față, acolo unde fusese reparată. Nu-i stătea în fire Bettinei să coasă neîndemânatic.

– L-am văzut pe căpitan, se aventură Madeleine. A zis că trebuie să fii mulțumită, dar nu pari așa.

Bettina ridică ochii, care străluceau precum niște smaralde.

– Deci, căpitanul crede că îmi poate prezice și sentimentele acum. E, într-adevăr, un prost!

Și ea crezuse că avea să fie mulțumită că fusese capabilă să se lupte cu Tristan. Dar faptul că pierduse în fața lui îi adusese și mai multă umilință. Nu se putea gândi decât la modul degradant în care el o violase... cum îi ridicase picioarele peste umeri.

Se trezise destul de devreme, ușurată că era singură. Se spălase cu apa rece din lavoar și apoi începuse să-și repare cămașa. Dar, cu fiecare cusătură, îi veneau în minte scene de noaptea trecută.

Avea buzele încă sensibile și ușor umflate de la sărutările apăsate și furioase ale lui Tristan. Și avea ușoare vânătăi la încheieturi, dovezi ale puterii lui superioare. Se hotărî să se oprească din reparatul hainelor în fiecare dimineață. Avea să poarte hainele lui Tristan, și, dacă el insista să i le rupă în fiecare seară, atunci asta avea să fie problema lui.

Bettina zâmbi acum către servitoarea ei.

– Trebuie să-mi aduc aminte să-l întreb pe Tristan dacă este satin alb în magazie. Trebuie să încep cât mai curând să fac o nouă rochie de mireasă.

Era o strălucire aparte în ochii ei de un albastru răvășitor.

– Dar nu ai terminat rochia de mătase pe care ai început-o ieri, îi reaminti Madeleine, ușurată să o vadă pe Bettina zâmbind din nou.

– Rochia verde va fi gata repede, nu-mi va lua mult. Și, cu cât am mai repede rochia de mireasă, cu atât mai repede o să mă pot căsători cu contele.

Capitolul 17

Bettina petrecuse deja unsprezece zile la bordul corabiei *Spirited Lady* și decisese că era uimitor cum timpul părea să stea în loc când omul se ruga să treacă mai repede. Tristan stătea departe de cabina lui în timpul zilei, însă fiecare noapte pe care o petrecea cu ea o făcea să fie și mai furioasă și mai revoltată.

Își amintea clar prima noapte, de cu o săptămână în urmă, când Tristan venise în cabină și o găsise purtând o pereche de pantaloni de ai lui și o cămașă aurie și moale. Încă putea auzi în mintea ei râsul lui, răsunându-i tare în urechi. Și nu durase multă până când descoperise ce i se păruse așa amuzant, căci, atunci când el trăsese hainele de pe trupul ei, i le scosese fără efort, articolele vestimentare foarte largi alunecând de pe ea cu mare ușurință. Însă continuase să se îmbrace cu hainele lui Tristan în fiecare seară pentru a-și proteja rochia de la mai multe stricăciuni. O noapte, în mod special, îi bântuia gândurile. Tristan nu se grăbise cu ea, alintându-i trupul, ținând-o într-un loc în timp ce el își făcea numărul de magie. Și apoi, în loc să râdă triumfător, îi sărutase cu tandrețe lacrimile care curgeau din colțurile ochilor ei. Ea îi detesta tandrețea mai mult decât cruzimea.

Bettina tăie ața la tiv și întinse rochia în fața ei. Era o rochie simplă, fără mâneci și nefinisată, făcută dintr-un soi de bumbac de culoarea liliacului. Cu siguranță, nu era la modă, dar avea să fie răcoroasă și să o ajute să suporte căldura din timpul zilei.

Tristan fusese de acord să-i aducă niște satin alb, dar apoi se răzgândise când aflase că ea îl voia pentru noua ei rochie de mireasă. Nu avea nici un sens.

– Bettina, am ajuns!

Bettina se holbă când Madeleine intră valvârtej în cabină, lăsând ușa deschisă în urma ei. Era roșie la față și părul ei șaten-cenușiu era umed și lipit de tâmple de la munca depusă în bucătărie.

– M-ai speriat teribil. Ce...

– Am ajuns, draga mea! răspunse Madeleine. Am văzut insula când am urcat pe punte ca să iau o gură de aer proaspăt. Am ajuns la...

Înainte ca ea să termine, Bettina fugise din cabină, dincolo de punte, către balustrada corabiei. Nici măcar nu o auzi pe Madeleine venind în spatele ei.

– Nu așa mă așteptam să arate Saint Martin, zise Madeleine încet. Adică, pare pustiu. Dar e frumos, nu-i așa?

Frumos era cu greu un cuvânt potrivit. Erau înconjurate de o plajă albă, căci nava era într-un golf mic de culoarea turcoazului, complet ascuns de marea fără de sfârșit. Palmieri care se legănau în vânt erau aliniați de-a lungul plajei și o junglă deasă și verde se întindea generos în zare. Un munte magnific cu două vârfuri trona peste insulă, acoperit cu tot soiul de frunzișuri de un cenușiu-verzui și înconjurat de nori întunecați. O strâmtoare adâncă între cele două vârfuri tăia muntele în două, și acolo se adunaseră razele târzii ale soarelui de dimineață, iluminând fascinant o formație de nori.

Bettina se întoarse către servitoarea ei, ochii ei albaștri strălucind de încântare.

– Nu am visat că Saint Martin o să fie așa frumos! E un paradis! exclamă Bettina. Oh, o să-mi placă aici.

– Și mie, cred, zise Madeleine zâmbind. Deși e un pic ciudat să vezi atâta verdeață în toiul iernii.

– Da. Imaginează-ți cum va arăta la primăvară și la vară!

– Nici nu pot, zise Madeleine amuzată.

– Mă întreb unde sunt toți locuitorii. Nu văd deloc clădiri.

– E, probabil, o parte pustie a insulei.

– Bineînțeles, răspunse Bettina. Ar fi periculos să duci o corabie de pirați într-un port inamic aglomerat.

– Da. Dar mai este o corabie în golf. Vino să vezi!

– Ce corabie? întrebă Bettina.

– Era deja aici când am ajuns. Dar nu e nimeni la bordul ei.

Traversară puntea pentru a vedea celălalt vas. Avea trei vele fără pânză și semăna tare mult cu *Spirited Lady*.

– Mă întreb unde e echipajul, zise Bettina.

– Probabil s-au dus pe insulă, răspunse Madeleine. Poate că orașul nu e chiar atât de departe, până la urmă. Probabil e ascuns de junglă.

– Așa crezi?

– Bineînțeles. Nu va dura mult să-l contactăm pe contele de Lambert. Cel mai probabil, o să fie la această plantație până la final de zi.

Bettina se bucură. Libertate, în sfârșit! Fără Tristan, fără viol și umilință. Și, în curând, răzbunare.

– Oh, Maddy, acest coșmar s-a terminat, în sfârșit!

– Da, draga mea, în sfârșit.

Bettina se întoarse în direcția cabinei ei și se lovi de pieptul masiv al lui Jules. Suspină și făcu un pas în spate, înspăimântată.

– Dacă voi, doamnelor, ați putea să vă întoarceți în cabine și să vă adunați bunurile, veți fi duse pe țărm în curând, zise el politicos. Apoi, privi către Madeleine și îi vorbi mai blând. Dacă v-ați putea grăbi, vă rog. Prima barcă deja a coborât.

– Unde e căpitanul? se aventură Bettina.

Era prima dată când îl vedea pe Jules din ziua în care el încercase să o biciuiască, și, chiar dacă Madeleine îi luase apărarea, Bettina încă se temea de el.

– Tristan e ocupat.

– Dar a zis că schimbul va avea loc la bordul acestei corăbii. De ce mergem la țărm? întrebă Bettina.

– Planul s-a schimbat.

Se întoarse și plecă, lăsând-o pe Bettina uimită. De ce și-ar schimba Tristan părerea despre acest schimb? Bettina o părăsi pe Madeleine și se întoarse în cabina lui Tristan. Avu nevoie doar de două minute pentru a împături cele două rochii pe care le avea. Decisese să lase în urmă pieptănul din argint pe care Tristan i-l dăduse, pentru că, fără îndoială, contele de Lambert avea să-i asigure tot ce avea nevoie. Dar apoi, se răzgândi. Era un obiect scump, și avea să-l ia, fie și doar ca să-l împiedice pe Tristan să-l vândă. Avea să-l arunce mai târziu, așa cum intenționa să facă cu cele două rochii pe care le făcuse la bordul corabiei *Spirited Lady*.

Fără să arunce măcar o privire în urmă către oribila cabină a lui Tristan, Bettina ieși pe punte, mătasea moale și verde a rochiei legănându-se încet în vânt. Înaintă către balustradă, dezamăgită că acum norii acopereau priveliștea minunată asupra muntelui. Era posibil să nu mai vadă vreodată acel joc de lumini, acolo în inima muntelui, unde totul părea că strălucește. Dar poate că era un semn prielnic de bun venit în noua ei casă, o promisiune a lucrurilor minunate pe care avea să le vadă și a vieții fericite pe care urma

să o aibă aici cu contele. Valuri de fericire o cuprinseră, făcând-o să se învioreze, iar soarele îi alintă fața când ieși dintre nori pentru a lumina micul golf.

– Ești gata să pleci, micuțo?

Ea se întoarse brusc, auzind vocea pătrunzătoare a lui Tristan. Stătea pe punte, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate și zâmbindu-i călduros. Era foarte frumos, îmbrăcat elegant cu o cămașă albă din mătase, răsucită la guler și la mâneci, cu pantaloni albi și o vestă neagră peste și cu cizme negre până la genunchi.

– Eram gata să te părăsesc de acum unsprezece zile, îi zise ea sfidător. Cât va dura până va avea loc schimbul?

– Ești atât de nerăbdătoare să scapi de mine?

– E o întrebare ridicolă, Tristan. Mă rog să vină ziua în care o să te șterg complet din memoria mea, zise ea cu răceală.

– Părul tău arată incredibil când razele soarelui bat direct pe el, zise el jucăuș.

– De ce ai schimbat subiectul?

– Ai vrea să mergem în cabina mea, unde am putea să discutăm mai intim subiectul? se aventură el, ochii scânteindu-i.

– Nu! zise ea. Sunt pregătită să plec.

– Atunci, haide, iubirea mea, îi răspunse el, luând-o de braț și conducând-o de-a lungul punții unde Madeleine și Jules așteptau. Îți poți lăsa bunurile pe corabie, dacă vrei. Oamenii mei o să le aducă la țărm, zise Tristan.

– Nu, vreau să plec acum cu totul.

– Cum dorești.

Tristan o ajută pe Bettina să coboare într-una din cele două bărci mai mici care mergeau pe țărm. Madeleine stătea în spatele ei, cu Tristan în urma lor la cârmă și cu șase membri ai echipajului în față. Jules plecase cu cealaltă barcă. Marinarii trăgeau cu putere de vâsle și înaintau peste mica întindere de apă către plajă. În timp ce Bettina se uita la valurile care loveau încet lateralele bărcii, se întrebă în treacăt de ce Tristan nu încercase să se mai culce cu ea o ultimă dată în această dimineață. Dacă învățase ceva în aceste unsprezece zile era că el era un bărbat foarte solicitant, așa că de ce ar fi ratat această ultimă șansă?

Dar își spuse că trebuia să fie recunoscătoare că se ocupase cu altele și că acest coșmar era pe sfârșite.

Ajunseră la mal, și bărbatul pe care îl chema Davey sări în apă ca să tragă barca mică înspre nisip. Tristan îl ajută și insistă să o ducă pe Bettina pe nisipul uscat, unde Madeleine i se alătură. Bettina începu să se plimbe pe plajă, gândindu-se că avea să treacă ceva timp până când tot echipajul avea să fie pe mal. Dar Tristan o opri înainte să fi mers măcar câțiva metri.

– Noi plecăm acum.

Auzindu-l, se întoarse și văzu că ambele bărci se îndreptau înapoi către corabie. Jules rămăsese în urmă și o conducea pe Madeleine și zece marinari către marginea plajei. Tristan o prinse pe Bettina de braț.

– Nu o să stăm să așteptăm și restul echipajului tău? întrebă ea, uitându-se către corabie. Sau nu ai nevoie de ei?

– O să vină mai târziu, zise el și o conduse ca să se alăture celorlalți.

– Dar unde mergem?

– Nu e departe.

Bettina se opri din mers.

– De ce ești atât de evaziv? Vreau să știu unde ne duci!

– Este o casă nu departe de aici. Ai vrea să faci o baie, nu?

Ea zâmbi. Nu mai făcuse o baie adevărată, în cadă, de prea mult timp. Și cu siguranță voia să fie curată când avea să-l întâlnească pe conte pentru prima oară. Tristan o luă de mână și o conduse în pădure pe cărarea care era deja făcută. Pădurea nu era atât de deasă pe cât crezuse. Între copaci era distanță suficientă, și nu erau prea multe buruieni, astfel că se vedea pământul nisipos, cu iarbă mică și încăpățânată ieșind pe ici, pe colo. Destul de repede ajunseră la casa despre care Tristan îi vorbise, care arăta mai mult ca un soi de fortăreață. Clădirea era mare și construită din pietre albe mari. Primul etaj era în formă de pătrat, și ușa principală, din față, era încadrată de câte un palmier regal de fiecare parte. Al doilea etaj era în formă de U, formând o grădină deschisă către partea din față, deasupra ușii. O micuță junglă din flori frumoase și plante creștea în ghivece în această grădină, unele ajungând la tavanul de deasupra etajului al doilea și altele atârnând peste marginea grădinii. Palmierii din fața ușii încadrau jungla din ghivece și tronau deasupra casei. Peluze frumoase, imaculat îngrijite, înconjurau casa din toate părțile. Flori splendide, înflorite în nuanțe de roșu, galben, chiar mov și albastru, creșteau la marginea peluzelor și lângă fiecare perete.

Casa părea trainică și primitoare, iar ea aproape că și-ar fi dorit ca aceasta să-i aparțină contelui de Lambert, pentru că i-ar fi plăcut să trăiască aici. Brusc, un bărbat înalt deschise ușa principală. Ușa interioară era micuță, contrastând vizibil cu restul casei, iar spatele lat al bărbatului o acoperea complet. Stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri și părea foarte nervos. Tristan se opri, și Jules veni din spate pentru a i se alătura. Erau la doar câțiva metri de bărbatul din prag, iar Bettina putea să simtă tensiunea din aer.

– Nu te-aș mai fi recunoscut, Tristan, dacă nu ar fi fost câinele tău de pază, Bandelaire, îl provocă bărbatul.

– Văd că nu te-ai schimbat, Casey, replică Tristan cu asprime.

– Chiar deloc. Și încă sunt suficient de tânăr să te pun la încercare, flăcăule.

– Dar ar trebui să te lupți cu mine primul, Casey, mormăi Jules.

– Destul! zise Tristan.

– E timpul ca eu și acest bătrân câine de mare să ne întrecem.

Bettina suspină când cei doi bărbați porniră unul spre altul, dar apoi se îmbrățișară și începură să râdă. Acești bărbați erau precum niște copii care jucau un joc stupid, gândi Bettina nervoasă. Erau prieteni! Bărbatul pe care îl strigaseră Casey îi privea acum cu un zâmbet sincer pe buze. Rămase lângă Tristan și îl salută pe Jules, strângându-i mâna cu putere.

– A fost un lucru prostesc de făcut!

– Ce? o întrebă Bettina pe Madeleine.

– Am crezut că o să-mi stea inima! răspunse Madeleine. Sunt prea bătrână pentru asemenea prostioare.

– De ce ești supărată? întrebă Bettina, uitând de propria neliniște.

– Jules...

– Jules! exclamă Bettina, și dintr-odată își aminti cum acel munte de om vorbise blând când i se adresase lui Madeleine. Ce înseamnă el pentru tine?

– Nimic, răspunse Madeleine. Dar mi-a spus că îi aduc aminte de mama lui. Mi s-a părut emoționant. Mă tratează cu blândețe, și ar trebui să-l auzi cum îmi laudă gătitul.

– Pe bune, Maddy, sună ca și cum l-ai fi adoptat!

– Am fost doar îngrijorată pentru el. Bărbatul pe care îl cheamă Casey pare foarte rău.

– Jules are aceeași înălțime, este mai tânăr și de aproape două ori mai voinic decât celălalt bărbat, îi răspunse Bettina iritată. Nu ai nici un motiv să te temi pentru el. Și...

– Iar asta e încă una pe care să o adaugi la haremul tău, băiete? întrebă bărbatul.

Bettina se întoarse și văzu că Casey se uita direct la ea. Simți cum se înroșește.

– Nu am nici un harem, Casey, după cum bine știi, zise Tristan. Nu pot să fac față la mai mult de o femeie răzvrătită în același timp.

Jules râse înțelegând la ce femeie se referea Tristan. Dar Casey era uimit, gândindu-se la corabia lui Tristan, *Spirited Lady*.

– Atunci, această femeie este căsătorită? întrebă Casey.

– Nu, dar este promisă, așa că uite-te în altă parte, zise Tristan.

– Și eu care credeam că mi s-a schimbat norocul. Nu e loc de tocmeală?

– Deloc, răspunse Tristan.

– Avertizează echipajul că ea nu trebuie abordată.

Bettina era gata să explodeze, dar încremeni când Tristan se apropie de ea.

– Ai prefera să faci baia acum sau vrei să aștepți până după ce mănânci? întrebă el.

– Nici una din variante dacă casa îi aparține acestui om necioplit, răspunse Bettina cu înflăcărare, ochii ei verzi scânteind.

Tristan râse.

– Nu e casa lui Casey, dar îl judeci greșit. E un om bun, și eu doar glumeam în legătură cu tine. Echipajul lui e plecat hai-hui prin sat, dar el se duce foarte rar acolo.

– Cât de departe e satul?

– Cam un kilometru și jumătate.

– Acolo are contele de Lambert plantația? întrebă ea plină de speranță.

– Nu.

– Atunci, unde...

– Haide, zise el, întrerupând-o. O să te conduc într-o încăpere în care poți să te speli.

– Cât vom sta aici?

– Un pic, răspunse el scurt și o conduse pe Bettina în casă.

Jules deja o condusese pe Madeleine în interior, și Casey dispăruse. Întregul parter sub formă de pătrat era o zonă răcoroasă

și întunecată. Erau doar câteva ferestre pe trei pereți, și acestea erau mici și înalte, cu mult peste linia privirii, și nu permiteau luminii să intre prea mult în interior. În peretele din partea dreaptă era un șemineu foarte murdar, care părea să fie folosit pentru gătit. Câteva scaune de lemn erau înșirate lângă șemineu, și era și un dulap simplu cu oale și farfurii. În centrul camerei era o masă enormă, făcută din lemn dur, neșlefuită, cu douăzeci de scaune sau mai multe înconjurând-o. Deasupra mesei, părând nepotrivit în această încăpere mare, era un candelabru de cristal cu jumătate dintre lumânări deja arse. Nu mai era altă mobilă în cameră și nimic atârnat de pereți. O scară solidă din lemn, fără balustradă, ducea către următorul etaj.

– Sunt șase camere sus, trei pe fiecare parte a casei. Poți să folosești prima cameră de pe partea dreaptă, îi zise Tristan Bettinei.

– După ce mă spăl, plecăm?

– O să mâncăm mai întâi. Dar nu te grăbi, pentru că trebuie să mă ocup de provizii.

Tristan ordonase ca un cazan cu apă să fie încălzit și adus acolo. Bettina lăsă deoparte iritarea pe care i-o dădeau răspunsurile evazive ale lui Tristan și se întoarse către Madeleine.

– Căpitanul a zis că putem folosi prima cameră de pe dreapta. Va fi minunat să facem o baie după ce am fost atât de mult timp pe mare.

– Cu siguranță, zise Madeleine. Dar, prima dată, vreau să mă ocup de masă.

– Prea bine, zise Bettina și porni către scări.

La capătul acestora era un coridor mic, puternic luminat de ferestre de ambele părți: o parte dădea către minunata grădină de pe acoperiș și cealaltă către peluzele verzi din spatele casei. Coridorul continua către ambele aripi ale casei, cu dormitoare de o parte și cu ferestre orientate către grădină de cealaltă parte. Bettina intră în dormitorul mare pe care Tristan îi spusese că putea să-l folosească. Părea confortabil, dar era praf peste tot, chiar și pe pătura galbenă-verzuie de pe pat. Un covor oriental foarte mare colorat cu negru, verde și galben acoperea podeaua. Un cufăr mare era așezat la capătul patului cu patru picioare și două scaune acoperite cu catifea verde-deschis stăteau sprijinite de perete. Camera nu avea șemineu, dar Bettina presupunea că nici nu era nevoie de unul într-un climat atât de călduros. Fereastra care dădea către peluză dezvăluia

o priveliște minunată a muntelui cu două vârfuri din depărtare. Dar Bettina era dezamăgită că muntele era încă întunecat și ascuns. Înaintă către cufărul mare din fața patului și îl deschise, dar era gol. Într-un colț observă un paravan sculptat cu tot soiul de însemne, care ascundea o cadă destul de mare. Bettina își trecu un deget peste marginea rotundă a paravanului pentru a șterge praful și apoi își așeză rochia peste el. Așeză pieptănul din argint pe masa de lângă pat, apoi trase pătura grea de pe pat și o scutură, urmărind cum praful se împrăștie în aer. Așeză cuvertura înapoi și șterse restul mobilierului cu mâinile până când Joey, tânărul de pe vas, intră în cameră cu primele găleți de apă caldă. Madeleine venea în urma lui cu prosoape și săpun. Cum ușa era deschisă, Bettina auzi chicoteli de femeie de la primul etaj.

– Mai sunt și ale femei aici? întrebă ea surprinsă.

– Da. Mai multe fete au venit din sat, îi răspunse Madeleine, pentru a ajuta la bucătărie. Sunt fete frumoase, cu pielea albă și părul negru. Vorbesc spaniolă.

– Sigur? întrebă Bettina. Am crezut că Saint Martin e ocupată doar de francezi și de olandezi.

– Se pare că nu, draga mea.

Capitolul 18

Apa era plăcut de caldă, și Bettina privea leneșă la bulele de săpun care pluteau, intenționând să stea acolo ore bune. Nu auzi ușa deschizându-se și tresări când Tristan împături paravanul și îl lipi de perete. Rămase locului preț de câteva clipe și o privi, însă părul ei plutea în apă în jurul ei, acoperind ceea ce el spera să vadă.

– Ieși de aici! răbufni Bettina.

Dar el înaintă către pat și se așeză, uitându-se la ea. Acum, ea își dorea să nu fi șters praful.

– Pleacă acum, sau... o să țip!

Tristan râse cu poftă.

– Ar trebui să știi până acum că țipetele nu te vor ajuta. Dar eu am venit aici ca să vorbim... nimic mai mult.

– Nu mai avem despre ce să vorbim, zise ea, cu excepția momentului în care mă vei da logodnicului meu. Și asta poate aștepta până îmi termin baia. Așa că te rog să pleci.

– Aceasta este camera mea, așa că aleg să stau.

– Camera ta!

– Da. Și aș prefera ca tu să rămâi unde ești.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că ești în dezavantaj și acolo te vreau.

– Nu înțeleg.

– Vezi tu, Bettina, aceasta nu doar că este camera mea. Aceasta este casa mea. Și noi o să stăm aici o vreme.

– Dar tu... ești nebun să-mi spui așa ceva! Să știi că o să-l informez pe conte, și el va veni după tine.

– Cum așa? întrebă amuzat Tristan.

– Stați pe aceeași insulă. Nu va fi greu să găsesc această casă din nou.

– Ah, Bettina. El suspină profund. Este chiar atât de greu să accepți ce este evident? Nimeni nu îmi va putea găsi casa. Acesta

nu este Saint Martin, ci o insulă mică, necivilizată, din multele care există.

– Nu! Mă minți din nou!

– Îți spun adevărul, ai cuvântul meu. Am schimbat cursul acum o săptămână. Am știut că nu o să-ți placă asta, dar de acum ai putea să accepți. O să stăm aici o lună, poate două.

– Nu... nu! Nu o să stau aici cu tine! De ce ai schimbat cursul? Sau nu ai intenționat niciodată să mă duci la Saint Martin?

– Nu am mințit la început. Pur și simplu, m-am răzgândit și am decis să vin acasă pentru o vreme. Ne îndreptam spre casă când am văzut corabia ta. Am fost pe mare doi ani, și echipajul meu are nevoie de odihnă. O să te duc la logodnicul tău dacă asta vrei. Dar până atunci trebuie să consideri acest loc drept casa ta.

– Nu... nu o să stau aici!

– Și unde o să te duci, micuțo?

– Ai vorbit despre un sat... O să mă duc acolo, zise ea înflăcărată.

– Nu o să găsești ajutor în sat, Bettina. Awawaks sunt fermieri pașnici, dar nu au încredere în oamenii albi. Acum o sută cincizeci de ani, spaniolii s-au folosit de ei fără milă pentru a scoate argintul din mine, și au supraviețuit doar o duzină de familii, care s-au ascuns prin dealuri. Când insula a fost secătuită de resurse, spaniolii au plecat, iar evadații s-au întors în orașul părăsit. Când eu am găsit prima dată această insulă, am revendicat această așezare și am decis să o transform în casa mea. Facem troc cinstit cu indienii pentru tot ce avem nevoie. Vorbesc ceva spaniolă și au învățat puțină engleză de când am venit eu, dar nu o să te ajute. Și, chiar dacă ar face-o, eu te-aș căuta și te-aș aduce înapoi aici.

– De ce ai decis să mă aduci aici, Tristan? întrebă Bettina încercând să-și păstreze calmul. Ai fi întârziat doar cu două săptămâni ducându-mă la Saint Martin și ai fi câștigat foarte mult aur. *Mon Dieu*, eram atât de fericită gândindu-mă că nu va mai trebui să te văd niciodată. De ce te-ai răzgândit?

– Veneam acasă pentru plăcere și relaxare, dar acum tu ești cea mai mare plăcere a mea, răspunse el încet, apoi se ridică să iasă. Termină-ți baia, micuțo, și apoi hai jos. Masa va fi gata.

– Tristan, nu o să mai ai nici o plăcere cu mine, îi zise ea, cu ochii plini de dispreț.

– O să vedem, îi răspunse el.

– Nu, nu o să vedem! Dacă insiști să mă violezi iar, o să găsesc un mijloc de a evada, din nou. Ai cuvântul meu!

– Și tu ai cuvântul meu că o să te țin prizonieră aici dacă trebuie! strigă Tristan, pierzându-și răbdarea.

Ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

Părul Bettinei încă era umed când coborî la parter, o oră mai târziu. Își împletise părul într-o coadă lungă și purta rochia de bumbac de culoarea liliacului. Madeleine se ridică de la masă și o întâmpină la capătul scărilor.

– Jules mi-a spus că vom sta aici o vreme, șopti ea. Îmi pare așa rău, Bettina. Cred că ești foarte supărată.

– Nu am de ce să fiu supărată, zise Bettina cu calm. Eu nu trebuie să stau aici.

– Ce vrei să spui?

– Spun că, dacă tâmpitul ăsta arogant mă atinge din nou, o să fug.

Privi către Tristan, care stătea la masă, uitându-se la ea, și îi zâmbi cochet.

– Bettina, nu trebuie să faci nimic pripit, îi zise temătoare Madeleine.

– Nici nu intenționez! răbufni Bettina, dar apoi se opri văzând chipul neliniștit al servitoarei. Îmi pare rău, Maddy. Mereu îmi vărs năduful pe tine. Trebuie să mă ierți.

– Știu, zise Madeleine. Te-ai schimbat mult de când ești cu căpitanul, și înțeleg de ce ai prefera să-ți verși furia pe mine. Dacă îi arăți lui mânia pe care o simți, ți-ai pune viața în pericol.

– Nu te teme, Maddy. Nu o să mă omoare. Doar că mă umple de nervi și trebuie să plătească prețul. Câteodată, am niște trăiri atât de puternice, încât mă sperii.

– Dar, Bettina, de ce îl urăști atât?

– De ce? Eu... nu mai contează. Haide că devine neliniștit.

Înaintară către masa lungă, și Bettina se așeză pe scaunul liber de lângă Tristan. Madeleine se îndreptă înspre bucătărie, lăsând-o pe Bettina singură cu Tristan, cu bărbatul pe nume Casey în dreapta ei și cu Jules, care stătea în fața ei.

– Bettina, aș vrea să-l cunoști pe bunul meu prieten, căpitanul O'Casey.

Ea privi spre Tristan, se întoarse către bărbatul înalt de lângă ea și fu întâmpinată de un zâmbet prietenesc. Casey încă era un bărbat frumos, deși părea să aibă de două ori vârsta ei – sau cel puțin așa credea ea. Părul lui roșcat încărunțise ușor la tâmple, dar avea un trup sănătos și musculos.

– Am vorbit cu servitoarea ta, *mademoiselle*, și îmi spune că sunteți franțuzoaică, zise Casey în limba ei.

Bettina era încântată să audă limba ei maternă, deși era vorbită cu un accent ciudat, irlandez. Zâmbi fermecător către el, străfulgerată de o idee.

– Nava dumitale e cea din port, căpitane O'Casey? întrebă ea.

– Da, este, fetișcano. Dar, te rog, spune-mi Casey, așa cum fac toți prietenii mei.

– Aș fi încântată, Casey. O să rămâi mult aici? continuă ea.

– Încă o zi sau două. Mă duceam la Tortuga, când am întâlnit un galion spaniol. Am oprit aici ca să fac câteva reparații.

– Când pleci, nu mă poți lua și pe mine? întrebă Bettina, tot în franceză.

– Dar de ce vrei să pleci? întrebă Casey încruntându-se.

– Te rog... nu pot să stau aici! imploră Bettina. Dacă mă duci la logodnicul meu, o să te plătească bine.

– Și care e numele acestui bărbat norocos?

– Destul! tună Tristan, făcând-o pe Bettina să tresară.

Se întoarse, observând fața palidă a lui Madeleine și cea amuzată a lui Jules, dar Tristan era, în mod clar, nervos.

– Dacă vrei să continui conversația, va trebui să faci asta în engleză, zise el.

– Dar de ce? întrebă Bettina cu inocență.

– Pentru că, micuțo, nu am încredere în tine!

Râsul lui Jules zgudui masa. Tristan îl privi.

– Ce ți se pare, mă rog, așa amuzant, Bandelaire?

Ignorându-l pe Tristan, Jules se întoarse spre Casey.

– Tânărul meu prieten are motive bune să nu se încreadă în această șerpoaică, zise el. A încercat să-l omoare o dată și probabil a crezut că te poate convinge și pe tine să o ajuți să încerce a doua oară.

– Nu chiar, zise Tristan, fără mânie de această dată. Vrea să evadeze, și nu mă îndoiesc că va încerca să te convingă să o ajuți, Casey. Din motive doar de ea știute, nu-i place compania mea.

Eu, pe de altă parte, mă bucur mult de compania ei. Îți spun acum că ea este a mea prin drepturile căpătate după captură. Un soi de pradă de război.

– Nu sunt! tună Bettina, ridicându-se.

– Stai jos, Bettina! îi ordonă aspru Tristan. Ai prefera să explic situația în termeni mai simpli?

– Nu!

– Așa cum am zis, Casey, ea este a mea, continuă Tristan. Nimeni nu o atinge și nimeni nu o poate lua de la mine.

– Ai gânduri de căsătorie, băiete? întrebă Casey.

– Nu. Tu ar trebui să știi că nu este loc de căsătorie în viața mea, răspunse Tristan.

– Asta știu. Deci nu l-ai găsit încă pe nenorocitul de Don Miguel de Bastida? întrebă Casey.

– Nu.

– De câți ani îl cauți?

– De doisprezece. Nu că îi număr, dar încep să cred că cineva a ajuns la el înaintea mea. Are mulți dușmani.

– Adevărat, dar eu cred că e viu încă, răspunse Casey. Am vorbit cu un marinar din Port Royal, care a scăpat dintr-o închisoare spaniolă prin grația Domnului. Avea o poveste oribilă, dar bărbatul care îl trimisese la moarte, în închisoare, era același bărbat pe care tu îl cauți.

– Marinarul a zis mai multe? întrebă Tristan entuziasmat. Unde a fost văzut Bastida ultima dată?

– Procesul a avut loc în Cartagena în urmă cu trei ani. Iar bărbatul nu l-a mai văzut pe Bastida de atunci.

– La naiba! Oare când o să-l găsesc pe acel criminal? Când? tună Tristan.

– Nu o să-l găsești aici, flăcăule. De asta sunt sigur, zise Casey, uitându-se la Bettina.

– Nu, ai dreptate. Nu o să-l găsesc aici, răspunse Tristan încet. O privi pe Bettina pentru câteva clipe, simțind un amestec straniu de sentimente. Dar căutarea poate aștepta câteva luni.

Conversația se opri acolo când cele două fete indiene aduseră platouri mari cu mâncare la masă. Erau la fel de drăguțe cum le descrisese Madeleine, cu păr negru, lung și mătăsos și cu ochi tulburători de negri. Purtau fuste viu colorate și bluze scurte până deasupra buricului și umblau desculțe. Semănau între ele, fiind

probabil surori, și amândouă o priviseră curios pe Bettina în timp ce așezaseră mâncarea la masă. Bettina își concentră atenția asupra mâncării. Era sătulă de mâncarea de pe corabie, de fasolea uscată și de carnea sărată, și acum se îndopă cu fructe proaspete, exotice, de care nu mai mâncase vreodată.

Echipajul veni rând pe rând la masă. Bettina se întrebă cine era acest Bastida și își propuse să-l întrebe pe Tristan mai târziu.

Capitolul 19

Bettina îl întrebă pe Tristan dacă se putea plimba prin împrejurimi și rămase surprinsă când el încuviință din cap.

Ieși pe ușa principală și merse către partea laterală a casei și în jurul ei. În timp ce cerceta marginea pădurii, văzu un țarc într-un luminiș, dincolo de copaci. Merse în acea direcție încet, despletindu-și părul pentru a-l usca în adierea vântului. La marginea pădurii, o cărare ducea direct către țarc. Erau șapte cai în interior, și un armăsar alb, superb, îi atrase atenția. Ea îi făcu semn, dar el se feri de ea, la fel ca toți ceilalți. Bettina își dorea să fi știut să călărească. Tatăl ei, André, insistase că nu era potrivit pentru o femeie. „Dar nu ar trebui să fie prea dificil de învățat", gândi ea, „dacă sunt cai îmblânziți". Zgomotul de crengi rupte o făcu pe Bettina să se simtă tensionată, și se întoarse brusc, gândindu-se că avea să dea cu ochii de Tristan. Însă zări un bărbat cu părul negru ca tăciunele, care venea repede pe cărarea din pădure.

O înconjură, blocându-i întoarcerea către casă.

– Astăzi, e ziua mea norocoasă, zise bărbatul rânjind. De unde vii, fato?

– Eu... eu vin de la...

– Nu mai contează, chicoti el. N-ar trebui să-mi pun probleme pentru un cadou picat din cer.

Începu să se apropie de ea cu mâinile întinse, și Bettina se panică. Era îndesat, cu brațe dolofane, și era un pic mai înalt decât ea. Nu era greu să-i ghicească intenția, și apucă să țipe o dată înainte ca el să o ajungă și să-i pună mâna la gură.

– De ce te temi, târfă? Nu o să te rănesc. Ce am în minte nu o să rănească pe nimeni, zise el, ținând-o strâns la piept. O să mergem un pic mai în față, între copaci, în caz că trece cineva pe aici.

Bettina era disperată acum. Se gândi la un singur lucru care putea să o protejeze și se rugă că avea să meargă. Își retrase capul de la pieptul lui.

– Nu înțelegi, *monsieur* – sunt femeia lui Tristan!

Bărbatul o eliberă și se îndepărtă precaut.

– Căpitanul Tristan nu e pe insulă, zise el nervos, apoi o cercetă din cap până în picioare și rânji.

– El... e acasă. Am venit în această dimineață, adăugă Bettina în grabă.

– Cred că mă minți, fato!

– Te rog, *monsieur!* Nu vreau să văd că mori din cauza mea.

– Să mor? Cum așa?

– Tristan a jurat că va ucide orice bărbat care mă atinge.

– Asta nu sună deloc în stilul căpitanului Tristan. Lui nu-i pasă câtuși de puțin de femei, și asta îmi arată că minți, fato. Chiar și așa, pentru tine, e posibil ca moartea să merite.

O apucă din nou, înainte ca ea să aibă ocazia să fugă. Bettina se luptă cu neînfricare, lovindu-l pe bărbat cu pumnii în timp ce el îi căuta buzele. Apoi, brusc, el fu ridicat de pe ea și aruncat cu putere la pământ.

– Fiu de târfă nenorocit ce ești! O să te..., strigă bărbatul, dar se opri când se întoarse și îl văzu pe Tristan stând deasupra lui, negru de furie.

– Nu a făcut nici un rău, Tristan, zise Bettina repede. Nu-l poți omorî fără motiv!

– A încercat să te violeze! Ăsta nu e un motiv? urlă Tristan.

– Dar nu a reușit, zise ea lipsită de vlagă.

– Ce ai de spus, Brown?

– Ea a zis că ați venit în această dimineață, căpitane, dar nu am crezut-o. Nici unul dintre marinarii tăi nu a venit în sat. Am crezut că minte când a zis că este femeia ta. Sincer, căpitane Tristan, dacă aș fi știut că este a ta, nu aș fi atins-o.

– Atunci, nu ți-ai văzut căpitanul?

– Nu. Tocmai am venit din sat.

– Prea bine. Din moment ce ești secundul lui Casey, o să las lucrurile așa. Dar te avertizez, Brown, să nu te mai apropii de ea niciodată, zise Tristan, făcând semn către Bettina. Acum, pleacă și caută-ți căpitanul. Cred că a pornit pe celălalt drum către sat.

– Mulțumesc, căpitane Tristan, zise Brown și plecă repede, fără a se mai uita la Bettina.

– Eu aș vrea să-ți mulțumesc că ai venit la timp, Tristan, zise încet Bettina.

El înaintă încet către ea, forțând-o să se lipească de gard. O luă în brațe și o sărută cu putere și apăsat. Bettina se topi în brațele lui pentru un moment, permițându-i să-și facă de cap cu ea. Dar apoi, își veni în fire și îl împinse.

– Nu am scăpat de un viol doar ca să dau de altul, Tristan! răbufni Bettina, supărată pe sine pentru că îi răspunsese.

– Nu ai scăpat de viol, micuțo, ai fost salvată de el. Am crezut că ai vrea să-mi mulțumești cum trebuie.

– Ți-am mulțumit deja.

– Așa ai făcut. Acum, spune-mi de ce l-ai apărat pe Brown, care aproape te-a violat, când pe mine m-ai ucide pentru asta? întrebă Tristan.

– Pentru că el nu m-a violat. Dar tu ai făcut-o... de multe ori! Tu m-ai păcălit, m-ai mințit și m-ai folosit. Te urăsc cu toată ființa mea, Tristan, și o să mă răzbun! tună ea, ochii scânteindu-i periculos.

– Să încep iar să mă tem pentru viața mea, micuțo? întrebă Tristan zâmbind către ea.

– Tu nu mă iei în serios, Tristan, dar o s-o faci într-o zi. Cât despre răzbunarea mea, o să aștept până când o să scap de tine.

El râse batjocoritor.

– Și cum îți propui să îndeplinești această răzbunare despre care vorbești?

– O să găsesc o cale.

– Atât de multă ură din partea femeii mele. Și sunt cuvintele tale – ești femeia mea, îi reaminti el.

– Nu sunt!

– Ce? De ce negi acum? Recunoști asta pentru toată lumea în afară de mine?

– Știi prea bine de ce i-am zis asta! Dar se pare că nu ești atât de temut precum crezi, căpitane Tristan, pentru că bărbatul a continuat, zise Bettina.

Se întoarse și plecă în direcția casei.

– Maddy, poți să stai cu mine în această seară? întrebă Bettina neliniștită. Ea stătea în mijlocul patului mare de alamă, cu brațele strânse în poală. Dacă mă forțează să mă culc cu el din nou, jur că o să fug.

Bettina își mutase lucrurile în camera de la capătul holului, pe care o curățaseră împreună în această după-amiază, în timp

ce cele două fete indiene făcuseră curățenie în restul casei. Bettina ar fi vrut să se mute în aripa opusă, dar Jules luase o cameră, căpitanul O'Casey alta și Madeleine pe ultima. Tristan voia să aibă intimitate în partea lui de casă.

– O să stau cu tine dacă pot, Bettina, dar căpitanul nu va permite asta, mai mult ca sigur.

– Poți să spui că sunt bolnavă, se aventură Bettina. Că mi-a picat rău ceva din ce am mâncat.

– Aș putea să spun asta, dar Tristan ar fi suspicios. Nu arăți bolnavă, zise Madeleine.

– Atunci, nu trebuie să-l lași în cameră.

– Bettina, el este căpitanul, și, deși nu mă mai tem de el la fel ca înainte, uiți că el este cel care dă ordinele aici. El ține viața noastră în mâinile lui.

– De câte ori să-ți spun că... nu ne va ucide? zise Bettina exasperată. Mi-a dat cuvântul că în cele din urmă ne va duce la Saint Martin.

– Atunci, de ce i te opui, Bettina? întrebă Madeleine, schimbând subiectul. E un bărbat frumos. Nici măcar contele de Lambert nu este așa frumos și viril ca el. Ar fi mult mai ușor pentru tine dacă ai ceda. Și nu ar fi nimic rușinos, draga mea, mai ales că el nu-ți dă de ales.

Bettina era uimită.

– El se folosește de trupul meu, deși știe că îl detest! Aș prefera orice alt bărbat în locul lui.

– Te violează pentru că i te opui. El te dorește, atâta tot. Am crezut că ți-ai acceptat situația până acum, zise Madeleine, ignorând furia Bettinei. Tristan te tratează mai bine decât o va face un soț... îți dă multe. Chiar continuă să-și radă barba, pentru tine. Jules mi-a zis cât de furios a fost Tristan când și-a ras barba întâia oară.

Bettina nu își putu reține un zâmbet, căci aceea fusese o luptă pe care o câștigase fără prea mult efort. Își aminti de noaptea de după ce Tristan își răsese barba și de cât de încruntat fusese când văzuse urmele roșii pe care țepii lui i le lăsaseră pe față. Urmele roșii dispăruseră după ceva timp, dar Tristan nu știa asta. O certase pentru că îl pusese să-și radă barba, bombănind că acum trebuia să tot continue să facă asta. Fie asta, fie trebuia să se abțină de la a face dragoste cu ea până când barba era din nou moale.

Acum, se rădea ziua târziu oricând intenționa să o aibă, ceea ce o avertiza pe Bettina de ce urma. Și, astăzi, Tristan se bărbierise chiar înainte de cină.

– Te rog, Maddy, trebuie să stai cu mine diseară, o imploră Bettina, revenind la subiectul conversației.

– Chiar dacă Tristan permite asta, ce se întâmplă mâine?

– O să mă gândesc la altceva mâine. De noaptea asta mă tem, răspunse Bettina.

– Du-te acum și spune-i lui Tristan că e rău. Spune-i că vreau să stai cu mine. Dar du-te înainte să vină să mă găsească.

– Prea bine, suspină Madeleine. O să încerc. Ai face bine să te bagi în pat cât sunt eu plecată.

Madeleine închise ușa în urma ei și trase aer în piept înainte de a porni pe coridorul slab luminat. Nu putea să înțeleagă de ce Bettina îl ura pe Tristan atât de mult. Părea că se bucură să-l urască și ceva se trezea la viață în ea de fiecare dată când se certau, ca și cum luptele lor îi erau necesare.

Madeleine avea să o ajute pe Bettina, dacă putea, dar se îndoia că avea să reușească. Bettina devenise o obsesie pentru tânărul căpitan, și, cu cât i se opunea mai mult, cu atât mai mult o dorea el. Ea coborî scările și se apropie încet de masa unde bărbații beau. Câțiva dintre oamenii lui Tristan îndesau în ei halbe mari cu rom, iar bărbatul Jake Brown, pe care-l cunoscuse mai devreme, era așezat lângă căpitanul O'Casey.

– Unde e Bettina? întrebă Tristan când o văzu pe Madeleine stând lângă scaunul lui.

– E în pat... nu se simte bine, zise Madeleine, ștergându-și mâinile de fustă.

– Ce are? întrebă Tristan ridicând dintr-o sprânceană.

– Cred că ceva ce a mâncat nu i-a priit, căpitane. Insist să mă lăsați să stau cu ea în această noapte. Are nevoie de mine.

– Are, ah? Păi, asta nu va fi necesar, răspunse Tristan.

Se ridică de pe scaunul lui și porni către scări.

– Dar, căpitane...

– Stai jos, doamnă! i-o tăie scurt Jules.

– Doamna ta este responsabilitatea lui Tristan. Dacă are nevoie de îngrijiri, atunci el se poate ocupa. Deși nu cred că de asta are ea nevoie.

– Tot insiști că Bettina are nevoie de o bătaie, zise Madeleine furioasă. Presupun că tu ai vrea să o bați!

– Gata, gata, să ne liniștim, zise Jules, surprins de ieșirea lui Madeleine. Nu aș atinge-o pe doamna ta. Tristan mi-ar lua capul dacă aș face asta. Doar că e prea blând cu ea. I-a dat prea multe, mult prea multe, și acum ea crede că i se permite orice, fără consecințe.

– Uiți că Tristan o tot violează, șopti Madeleine doar pentru urechile lui.

– Exact. De aceea cred că are nevoie de o bătaie bună.

Tristan deschise ușa de la camera lui, dar, când o găsi goală, ghici jocul Bettinei. Merse către următoarea cameră – tot goală; apoi, înaintă către ultima ușă și o deschise încet. Ea era ascunsă sub cuverturi în partea îndepărtată a patului și stătea cu o mână sub cap. Dar se săltă când îl auzi, părul ei alunecându-i glorios pe umeri.

– Asta nu este camera ta, micuțo, zise el încet.

Închise ușa și se sprijini de ea.

– Atunci, nu am nici o cameră, îi răspunse ea cu răceală. Ai prefera să dorm afară?

– Nu, aș prefera să dormi cu mine, îi răspunse el, zâmbind ușor.

– Păi, tocmai asta e, Tristan, eu nu vreau! răbufni Bettina, ochii ei verzi strălucind cu furie.

– Servitoarea ta mi-a spus că nu te simți bine, zise Tristan. Pari prea vioaie pentru a fi bolnavă. El rânji larg și înaintă către pat, așezându-se pe margine. *Ești* bolnavă, Bettina?

– Da! șuieră ea nervoasă. Dar nu o să mă plâng ție.

– Eu cred că mă minți. Dar, în caz că totuși nu o faci, o să-ți aduc niște lapte cald. Ar trebui să-ți liniștească stomacul și să îl golească repede.

– Mulțumesc, dar nu, îi răspunse ea, înclinând sfidătoare bărbia. Aș prefera să dorm, dacă nu te superi – nederanjată.

– Dar insist să iei un medicament, Bettina.

– Poți să păstrezi insistențele pentru echipajul tău, zise ea, retrăgându-se către marginea opusă a patului. Ți-am mai spus, Tristan, că nu primesc ordine de la tine. Unde e Maddy? Vreau să stea cu mine în această seară.

– E la parter, dar nu va sta cu tine în această seară. Sau în oricare altă seară. Ar fi cam inconfortabil să ne înghesuim toți trei în patul meu, chicoti Tristan.

– Eu stau aici!

– Ar fi trebuit să înțelegi deja cât de inutil este să te cerți cu mine. Acum, haide, vino de bunăvoie. Sau trebuie să te car către camera mea?

– Și tu ar trebui să știi mai bine decât să pui o asemenea întrebare. Nu o să merg niciodată de bunăvoie în patul tău! Niciodată! strigă ea.

Încercă să se ridice dintre cuverturi, dar Tristan se întinse, o prinse de păr și o trase înapoi în pat. Și, cu câteva mișcări simple, o ridică și o cără repede înapoi în camera lui. O aruncă pe pat, apoi închise repede ușa. Când se întoarse, o văzu pe Bettina sărind de pe pat, căutând frenetic un loc în care să se ascundă în cameră. Pentru un moment, ea semăna cu un iepure speriat, și Tristan era tentat să uite de nevoia lui de a o avea în această seară. Dar strălucirea criminală din ochii ei îl lovi ca o palmă și îi trezi din nou hotărârea de a o avea.

– Nu ai unde să evadezi, Bettina, zise el și începu să se dezbrace.

Ea alergă către fereastră, apoi se uită la el, fumegând de furie.

– O să sar!

– Nu, nu o să sari. Ai prea multe pentru care să trăiești, incluzând și răzbunarea împotriva mea. El suspină și scutură din cap. De ce te lupți cu mine, Bettina?

– Din cauza înșelăciunilor și a minciunilor tale și pentru că tu continui să mă violezi!

– Tocmai m-ai mințit că ți-e rău, și eu nu caut să mă răzbun pe tine.

– Nu? Atunci, de ce mă ții aici, Tristan? întrebă ea.

– Cu siguranță, nu pentru răzbunare, răspunse el. Dacă ar fi să-ți ofer căsătoria... atunci ce?

– Nu m-aș mărita cu tine nici pentru toate bogățiile din lume! zise ea cu înflăcărare, apoi adăugă pe un ton curios: Dar tu nu-mi oferi căsătorie, Tristan.

– Nu, nu o fac. Dar nici nu te bat, Bettina, și îți dau tot ce ai nevoie. Îți cer doar să mă lași să fac dragoste cu tine. De Lambert nu o să te trateze mai bine decât mine.

Vocea lui părea surprinzător de tandră.

– Poate că nu. Dar, cel puțin, el nu va trebui să mă violeze, îl provocă ea.

Tristan mijì ochii și apoi mârâi amenințător.

– El nu te are încă, Bettina.

Capitolul 20

Razele slabe ale lunii atingeau covorul de lângă fereastră și umplură camera cu o lumină gri când Tristan stinse lumânările. Trecu mult timp până când adormi. Bettina se simțea recunoscătoare că dormea pe spate, pentru că sunetul scos de sforăitul lui îi acoperea mișcările prin cameră. Se strecură din pat, fără să-l deranjeze, și se îmbrăcă repede cu rochia ei violet-închis, uitându-se în tot acest timp către Tristan.

„Ți-am spus că o să fug dacă mă violezi din nou", gândi Bettina. „Dar tu nu ai vrut să mă crezi. Nu, tu a trebuit să-ți satisfaci poftele cu mine. Păi, o să te trezești dimineață, și eu nu o să mai fiu. Și nu o să mă mai găsești vreodată, Tristan."

Bettina închise ușa fără să facă zgomot și își croi atentă drum către parter. Presupusese că avea să fie nevoită să pășească peste trupurile adormite ale oamenilor lui Tristan în camera mare care găzduia sufragerie, dar nu era nimeni în jur. Se gândi că fie erau în sat, fie dormeau pe corabie. Bettina porni de-a lungul peluzei, mânată de hotărâre și de furie. Era surprinsă de strălucirea lunii. Însă, brusc, înțelese provocarea ce o aștepta când văzu copacii întunecați dinaintea ei, știind că acela era drumul pe care trebuia să-l parcurgă.

Luna era undeva în spatele ei, făcându-i mai ușor să găsească poteca lată care ducea în pădure, însă odată ajunsă acolo, doar câteva raze slabe luminau pământul, aruncând de colo-colo pete de culoare gri. Abia dacă putea să distingă țarcul și cei șapte cai din interior. Bettina se opri ca să se gândească. Trebuia să-și facă un soi de plan. Se uită în spate, și printre copaci putea să vadă destul de clar casa mare. Nu vedea nici o lumină la nici o fereastră și totul era tăcut.

Tristan dormea încă, evident, și probabil avea să facă asta până dimineață, dar ea avea nevoie de mai mult timp ca să pună suficientă distanță între ei. El urma să ia unul dintre cai ca să vină după ea și avea să o ajungă repede din urmă dacă ea mergea pe jos. Așa că trebuia să ia unul dintre cai.

Bettina își împleti repede părul în două cozi lungi și le legă în spatele capului. Apoi, înaintă către gardul țarcului și căută poarta. Gardul era făcut din scânduri lungi bătute în cuie pe stâlpi de lemn și forma un cerc generos, dar nu văzu nici o poartă. Încercă să ridice scândura de deasupra, dar nu se mișca.

Bettina trase puternic aer în piept și se concentră pe următoarea pereche de scânduri, și de această dată partea de deasupra se mișcă. Era foarte grea, și ea își folosi ambele brațe pentru a ridica scândura de pe suport și pentru a o coborî, așezând-o pe pământ. Unul dintre cai necheză, și apoi un altul, iar Bettina suspină. Sunetele scoase i se păreau o explozie de trompete în toiul nopții. Privi în jur neliniștită, încercând să vadă dincolo de umbrele întunecate ale pădurii; apoi, se uită în spate, către casă, însă tot nu era nici un semn de viață acolo. Devenise conștientă și de alte sunete acum: foșnet de frunze, țânțari bâzâind, grieri cântând și tot felul de alte sunete pe care nu le putea identifica.

„Fii curajoasă, Bettina. Tristan va continua să doarmă... trebuie", gândi ea.

Păși peste scândura de jos și sări în țarc. Armăsarul alb părea gri în întuneric, și Bettina se îndreptă foarte încet către el. El se feri de ea, și toți caii se mișcară periculos de aproape de deschizătura din gard. Preț de o clipă, Bettina se temu că aveau să evadeze, însă apoi se opriră din nou. Nu avea să fie ușor, înțelese Bettina, aproape gata să renunțe. Nu avea șa, nu avea frâie, nici măcar o frânghie. Trebuia să apuce calul de coamă, apoi să se tragă deasupra lui și să spere că avea să se poată ține. Din fericire, nu era un animal atât de mare, dar cum avea să-l prindă dacă el se tot ferea de ea?

Încercă din nou, mișcându-se și mai încet de această dată. Întinse mâna încet și atinse cu delicatețe gâtul armăsarului, vorbindu-i în tot acest timp. Apoi, se apropie mai mult și îi frecă nasul catifelat, permițându-i să o miroasă. Bettina continuă să îi vorbească, mângâindu-i grumazul, sperând că el avea să se relaxeze și că nu avea să dea înapoi când ea avea să încerce să-l călărească. Îl convinse să se apropie de deschizătura din grad. Ceilalți cai se feriră de ei, și ea se rugă ca armăsarul să nu se tragă înapoi când ea coborî ultima scândură la pământ. Dar el rămase în urma ei și stătu complet nemișcat când ea îl prinse de coamă. Dintr-o săritură, Bettina se ridică, trecu cu un picior peste spatele lui și se îndreptă. Decisese deja să nu închidă gradul, sperând ca restul cailor să evadeze cândva

în timpul nopții. Astfel, Tristan nu ar mai avea cal cu care să o urmărească.

Simțindu-se mulțumită, Bettina ridică fusta și o aranjă sub picioarele ei, apoi mână armăsarul înainte. Aproape căzu atunci când el făcu primul pas, dar se prinse repede de coama lui, întrebându-se dacă nu ar fi mai bine să fugă pe jos. Dar calul continuă să meargă încet pe cărare și ea observă că nu era chiar atât de dificil să stea în spinarea lui.

Privind înapoi, Bettina văzu că restul cailor ieșiseră din țarc și că erau în urma ei. Acum, era sigură că evadarea era posibilă și se gândi încotro să se îndrepte. Cel mai evident loc era capătul opus al insulei, dar Tristan s-ar fi gândit și el la asta. Așa că nu avea decât două opțiuni: fie partea dreaptă, fie partea stângă a insulei.

Dar mai întâi trebuia să localizeze satul. Nu avea nici un sens să caute ajutor acolo, și, în plus, satul ar fi fost cel mai probabil primul loc în care Tristan avea să o caute. Dar putea să-i ia o săptămână sau mai mult până să găsească un loc pe o corabie, și trebuia să fie cât mai departe de oricine ar fi putut să o vadă și să-l informeze pe Tristan de locația ei.

Cărarea o lua brusc la stânga, dar era încă suficient de largă pentru a permite luminii lunii să treacă printre copaci. Bettina privi înapoi. Nu mai putea vedea casa sau țarcul, doar întuneric gros și apăsător din toate direcțiile. Ceilalți cai nu mai erau în urma ei, ci se răspândiseră prin pădure.

Bettina se simțea de parcă era singură pe toată insula. Se luptă cu panica, reamintindu-și de ce își dorise să evadeze. Apoi, își dădu seama că o lăsa pe Madeleine în urmă. Încercă imediat să întoarcă armăsarul, dar apoi se răzgândi și îl lăsă să continue înainte pe cărare. Nu putea să o ia pe Madeleine cu ea. Unica ei șansă era să rămână singură în această aventură. Madeleine nu ar fi avut curajul pentru a evada. Și era înspăimântată de cai. Ar fi încercat să o convingă pe Bettina să nu mai plece și chiar ar fi putut să-i spună lui Tristan despre planurile ei.

Bettina se decisese să ajungă în siguranță departe și să-i spună povestea ei contelui de Lambert. Apoi, el avea să vină și să o salveze pe Madeleine, și Bettina ar fi putut să se răzbune. Madeleine avea să fie în siguranță, pentru o vreme, pe această insulă. În ciuda mâniei lui Tristan, el nu avea să o pedepsească pe femeie.

Cele cincisprezece sau douăzeci de minute cât calul merse la trap i se părură ore. Bettina mijì ochii pentru a vedea ce se afla în depărtare, dar pădurea era prea deasă. Apoi, cărarea făcea ușor la dreapta. Era un luminiș mare, scăldat în lumina argintie a lunii, și Bettina putu să vadă o duzină de colibe acoperite cu paie și îngrămădite una lângă alta. Întoarse calul repede și îl mână la trap, fix în inima întunecată a pădurii.

Bettina descoperise direcția pe care o voia: partea dreaptă a insulei. Nu mai era nici o cărare de urmat, și copacii erau atât de denși în această parte a pădurii, încât armăsarul era obligat să meargă foarte încet. Bettina spera că animalul avea privirea mai ageră decât a ei, căci ea nu distingea nimic în fața ochilor.

Calul mergea pe lângă copaci și tufe groase, niciodată în linie dreaptă, dar Bettina îl ghida ușor către stânga. Asta avea să o ducă în partea dreaptă a insulei și cât mai departe de Tristan.

Trecu o oră, apoi, mai multe. Bettina nu știa cât timp mai avea înainte de răsărit, dar știa că trebuia să se depărteze și mai mult înainte ca Tristan să se trezească. Spera că el avea să doarmă până târziu. Nimeni nu avea să-l deranjeze și oricine se trezea avea să presupună că ea era în camera lui Tristan.

Trecură încă două ore, și Bettina ajunse lângă un șir lung de bananieri, care erau atât de denși, încât nu se putea trece prin ei. Luna era pe cealaltă parte de insulă acum, dar Bettina putea să vadă cerul devenind mai luminat cu fiecare clipă. Mână armăsarul la pas ca să înconjoare bananierii. Dar apoi fu obligată să încetinească din nou când intră în pădure. Spera că Tristan nu avea să poată înainta mai repede decât o făcuse ea. Putea să se ducă de-a lungul țărmului, dar nu avea să știe unde să se oprească și să o caute. Când avea să ajungă la țărm, ea avea să se ascundă în pădure și să aștepte să treacă o corabie. Tristan nu avea să o găsească oricât de mult avea să o caute.

Acum, putea să distingă culorile. Roșu întunecat, galben – culori cărora le mai simțise mirosul, dar pe care nu le mai văzuse. Bettina ridică privirea și observă bucăți de cer albastru și senin, nuanțate acum cu roz și portocaliu. Păsările începuseră să se trezească, și în curând pădurea era vie, animată de cântecele lor dulci. Avea să fie o zi frumoasă.

Apoi, pe neașteptate, un animal mic și maro țâșni înaintea calului. El cabră, făcând-o pe Bettina să cadă din șa și ameținând-o teribil.

Când, în cele din urmă, se ridică, armăsarul nu mai era. Bettinei îi venea să plângă. Se ridică și scutură frunzele și crenguțele de pe rochia ei. Se simți pierdută, până când văzu muntele cu două vârfuri printr-o deschizătură dintre copaci. Continuă către plajă, și în curând descoperi că se mișca mai bine pe jos, acum că putea să vadă încotro mergea.

După o oră în care ba mersese, ba alergase, Bettina putea auzi sunetul valurilor în depărtare. Alergă cât de repede putu, ferindu-se de copaci și de tufișurile mai joase. De îndată ce ieși din pădure, lumina soarelui o orbi. Căzu în genunchi pe nisipul rece. Coborî capul și abia după câteva momente reuși să-și calmeze respirația. Când ridică privirea, nu-i venea să-și creadă ochilor. În stânga soarelui care răsărea era o corabie, la doar vreun kilometru și jumătate, sau așa ceva, distanță de țărm.

Fără să se gândească de două ori, sări în picioare și începu să își agite brațele. Strigă, dar apoi se gândi că era imposibil să o audă de la așa distanță. Nava trecu de fâșia de lumină lăsată de soare și apoi porni către un alt punct al insulei.

Bettina continuă să facă semne cu brațele, începând să se teamă că nimeni de pe corabie nu avea să o vadă. Apoi, vasul se întoarse și porni către ea. Bettina se prăbuși pe nisip și începu să plângă.

Urmări neliniștită cum o mică barcă era coborâtă. Cercetând plaja albă, strălucitoare, Bettina se temu că Tristan ar putea apărea înainte ca barca să ajungă la mal. Însă, după cincisprezece minute agonizante, Bettina era în siguranță, în grija căpitanului William Rawlinsen și pe drum către corabia lui.

Capitolul 21

– V-aș însoți personal la țărm, *mademoiselle* Verlaine, dar simplul fapt că v-am luat și v-am lăsat aici m-a făcut să-mi întârzii programul.

– Nu este necesar, căpitane. Ați fost mai mult decât drăguț. Sunt sigură că nu o să am nici o problemă în a găsi plantația contelui de Lambert.

– Nu, nu mă îndoiesc că veți reuși. Deține una dintre cele mai mari plantații de pe insulă – sau cel puțin așa am auzit.

Stăteau pe punte în timp ce barca mică era coborâtă, pentru ca Bettina să meargă la țărm. Ajunsese să țină la căpitanul Rawlinsen în cele două săptămâni cât fusese nevoie ca să ajungă la Saint Martin. Era un bărbat plăcut, puțin trecut de cincizeci de ani, un căpitan negustor care transporta rom și tutun către coloniile americane și aducea înapoi lucruri necesare, ce nu se găseau în insule.

Bettina îl mințise despre cum ajunsese pe insula lui Tristan. Spusese că, de fapt, căzuse peste bord din corabia care o ducea la Saint Martin și că înotase până pe țărm. El se minunase că ea ajunsese întreagă la mal, dat fiind că acele ape erau pline de rechini și de baracude. Bettina îl rugase pe căpitanul Rawlinsen să-i deseneze o mică hartă pentru a-i arăta cum să se întoarcă pe insulă. Îi explicase că i se păruse un loc extrem de frumos și că ar vrea ca într-o zi să i-l arate contelui de Lambert. Pitise bine harta în dublura rochiei, pe care o ținea în brațe, alături de cămașa și pantofii ei.

– Încă nu înțeleg de ce insistați să port aceste haine, zise Bettina arătând către pantalonii trei sferturi și cămașa albă, largă, pe care căpitanul i le dăduse în acea dimineață.

Căpitanul Rawlinsen zâmbi.

– Hainele lui Billy îți vin de minune, copilă.

– De minune? Sunt uriașe.

– Asta este și ideea. Sunt suficient de largi pentru a-ți ascunde frumusețea. Îmbrăcată așa, nu ar trebui să ai probleme cu marinarii

care umblă pe docuri. Făcu o pauză, uitându-se mirat la ea. Cum de ai reușit să-ți ascunzi tot părul minunat sub acea eșarfă roșie?

– Nu am reușit, zise Bettina. E desfăcut sub cămașă și... ah, ascuns pe sub pantaloni.

Spera că nu avea să mai fie nevoită să poarte haine de bărbat vreodată. Căpitanul râse.

– Păi, măcar nu e vizibil.

– Dar e destul de inconfortabil.

– Nu ar trebui să-ți ia mult să-ți găsești logodnicul, apoi te vei putea schimba în rochie. Prea bine, barca e coborâtă. Rask te va duce pe țărm. Și... ah... nu uita să mergi șchiopătat. Nu are rost să arăți ce ne-am străduit să ascundem.

Bettina zâmbi și îl sărută pe căpitan pe obraz, făcându-l să roșească puternic. El o ajută să treacă peste margine și rămase lângă balustradă, urmărind cum micuța barcă se îndrepta spre țărm.

Bettina mergea încet pe docul aglomerat, uimită de toată agitația și activitatea. Multe corăbii erau descărcate. Căruțe trase de cai voinici treceau înainte și înapoi. Patru copii mici alergau o pisică sfrijită în jurul unei grămezi de gunoi. Docul erau mult mai aglomerat decât cel de la Tortola.

Bettina încercă să oprească un marinar, dar el nici măcar nu se uită în direcția ei. Încercă din nou, tot fără succes. Nimeni nu-i acorda atenție. Oprindu-se pentru a se gândi ce să facă în continuare, Bettina cercetă docurile. Observă doi bărbați care priveau lung la trei tineri care cerșeau în fața unui magazin, oprind clienții în timp ce intrau sau ieșeau. Înaintă către cei doi bărbați, căci aceștia nu păreau a se grăbi să plece undeva.

– Mă scuzați, se aventură ea.

Amândoi se întoarseră și o priviră.

Cel mai înalt din cei doi bărbați era de înălțimea Bettinei și avea ochi de un căprui-deschis care străluciră când o văzură. Celălalt bărbat era cu câțiva centimetri mai mic, cu ochi ca mărgelele și cu nasul strâmb mult prea mare pentru fața lui.

– Să fiu al naibii dacă nu ești fix ceea ce căpitanul meu a cerut, zise bărbatul mai înalt, cu entuziasm.

– Așa e, Shawn, zise celălalt, uitându-se la Bettina din cap până în picioare.

Bettina începu să dea înapoi. Privi când la un bărbat, când la celălalt.

– Așteaptă, băiete, zise repede bărbatul pe care-l chema Shawn. Îți oferim posibilitatea de a fi băiat de cabină pentru căpitanul meu.

– Nu înțelegi, începu Bettina, dar bărbatul o prinse de mână.

– Acum, să nu-mi spui că nu vrei să călătorești pe mare. E o viață bună.

– Nu, zise Bettina sec.

Încercă să-și smucească brațul, dar bărbatul o ținea într-o strânsoare de fier.

– Unde ți-e spiritul de aventură, băiete? Ai fi potrivit. Nu am văzut până acum altceva în afară de tineri sfrijiți, care nu ar rezista nici măcar unei călătorii. Ce zici?

– Nu! răspunse ea alarmată. Acum, dă-mi drumul!

Dar el o rotise, trăgându-i brațul în spate. Nu-i venea să creadă că asta se întâmpla cu toți acei oameni în jur.

– Îmi pare rău că te-ai decis să fii nehotărât, băiete, dar nu contează.

– Nu ai...

– Mai scoate un cuvânt, și o să îmi vâr pumnalul în tine, mârâi el și o apăsă mai tare pe brațul răsucit la spate.

Ea se gândi că avea să leșine din cauza durerii.

– Căpitanul Mike ne-a trimis să căutăm un băiat frumos, și tu ești singurul pe care l-am văzut. O să te obișnuiești repede cu sarcinile, căci căpitanul Mike nu e greu de mulțumit. O să-mi și mulțumești într-o zi, pentru că viața pe mare e frumoasă.

Porniră înainte, ea încadrată de o parte și de alta de cei doi, care o țineau de brațe. Bettina putea simți vârful unui cuțit apăsat în spatele ei. O duseră pe o navă care încărca provizii și se pregătea să plece. Echipajul era prea ocupat ca să o observe când cei doi bărbați o aduseră la bord, iar frica începu să crească în ea. Dacă nu putea să scape din asta?

Fu dusă spre cabina căpitanului. Bărbatul pe care-l chema Shawn o împinse în interior, dar se opri înainte de a închide ușa. Avea fața întunecată, în timp ce-și vâra la brâu pumnalul.

– Bătrânului Mike nu i-ar plăcea să audă că ești nehotărât. Te avertizez, zise el pe un ton amenințător, dacă îi spui că nu vrei să navighezi, o să-ți tai gâtul. Sper că mă înțelegi, băiete, căci o să te urmăresc.

Când ușa se închise și ea rămase singură, o zbughi către ieșire. Deschise ușa, dar Shawn și prietenul lui scund erau fix în fața cabinei, așa că închise repede ușa.

Era ridicol. Fusese răpită din nou, dar de această dată pentru că fusese luată drept băiat. Cum reușise să ajungă într-o situație și mai rea decât cea din care scăpase?

Bettina începu să măsoare cabina, plimbându-se neliniștită dintr-o parte în alta. Își dorea ca acest căpitan Mike să se grăbească. Singura ei speranță era să îi explice tot și să spere că el avea să-i dea drumul. Dar dacă vasul pleca înainte ca el să se întoarcă în cabină? Minutele trecură, transformându-se în ore. Bettina încercă ușa din nou, dar Shawn era încă afară, de pază, așa cum spusese. Oare chiar avea să o omoare dacă îi spunea căpitanului că o adusese aici cu forța? Dar nu putea deveni băiat de cabină. Căpitanul avea să descopere repede că ea era femeie.

Oare de ce o urmărea ghinionul precum moliile atrase de foc?

Prima dată, fusese Tristan, apoi închisoarea, apoi iar Tristan și acum asta. Și logodnicul ei era chiar pe această insulă, dar ea nu-i putea cere ajutorul. Dacă acest bărbat era la fel ca Tristan?

Ușa se deschise brusc, și un bărbat înalt, cu părul roșu ca focul, intră în cabină. O privi suspicios în timp ce traversă încăperea și se cufundă într-un scaun din spatele biroului plin de hârtii. Era un bărbat frumos, de vârstă mijlocie, dar părea obosit.

– Deci, tu ești noul meu băiat de cabină, suspină el.

Până și vocea lui părea obosită.

– Nu, *monsieur*, răspunse Bettina încet, neștiind dacă să se teamă sau nu de el.

– Atunci, ce cauți aici?

– Doi dintre oamenii tăi m-au adus aici.

– Pentru ce? întrebă el, ochii lui verzi uitându-se la ea cu interes.

– M-au adus aici ca să fiu băiatul de cabină, dar...

– Dar te-ai răzgândit, răspunse el pentru ea. Te pot convinge să te mai gândești? Ultimul meu băiat de cabină s-a pierdut în timpul unei furtuni, dar era un tânăr bolnăvicios. Tu însă... pari un flăcău voinic, și nu mai este timp ca să găsim un alt băiat la fel de abil ca tine, dat fiind că plecăm în această seară. Ce spui?

– Este imposibil, căpitane.

– Dacă te temi pentru că ești francez, nu trebuie, zise el ușor nerăbdător. Mai sunt și alți francezi pe corabia mea, așa că nu vei

fi singurul. Şi vorbeşti engleza destul de bine. O să fie o parte din profituri pentru tine şi vei avea şansa de a avansa.

– Dacă aş fi băiat, căpitane, atunci probabil aş fi tentat de oferta ta.

– Dacă ai fi băiat? Ce prostie e asta, băiete?

– Nu sunt un băiat, răspunse Bettina repede. Când oamenii tăi m-au adus la bord, nu mi-au dat ocazia să explic, căpitane. Sunt fată.

– Fată? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Bettina devenise iritată de lipsa lui de încredere. Îşi scoase încet eşarfa roşie, apoi îşi trase părul de sub cămaşă.

– Da... fată!

Căpitanul Mike începu să râdă brusc, speriind-o pe Bettina, care îl privi confuză.

– Mi s-a părut mie că eşti cam drăguţ pentru un flăcău, dar am mai văzut şi alţii cu asemenea feţe, aşa că am trecut cu vederea. Ar trebui să te îmbraci în haine adecvate sexului tău, fătuco, pentru a evita confuziile.

Ochii lui străluceau în timp ce vorbea.

– Nu obişnuiesc să port haine de bărbaţi, căpitane. Am fost sfătuită să mă îmbrac aşa ca să nu atrag atenţia.

– Dar ai atras atenţia oricum. Deci, oamenii mei au ajuns să înroleze cu de-a sila tinere domnişoare! Îmi pare rău pentru necazurile tale, fătuco.

– Atunci, pot să plec?

– Da, şi du-te repede, înainte să uit cât de obosit sunt. Dar ascunde-ţi părul frumos, din nou, draga mea. Ar fi bine să pleci cum ai venit.

Bettina făcu întocmai, simţindu-se cuprinsă de uşurare în timp ce legă eşarfa în spatele capului. Căpitanul se ridică şi o conduse până la uşă; apoi, îi ridică mâna şi i-o sărută cu tandreţe.

– A fost o plăcere pe care mi-o voi aminti mult timp de acum încolo, fătuco. Mergi cu Domnul!

Când Bettina ieşi din nou la lumina orbitoare a soarelui, îşi aminti imediat de acel bărbat numit Shawn şi de ameninţarea acestuia. Cercetă rapid puntea şi îl văzu la doar câţiva metri în faţa ei. Ochii ei verzi se făcură mari observând furia din privirea lui, şi Bettina se uită înapoi către cabina căpitanului, dar el deja închisese uşa.

– Deci, i-ai spus! mârâi Shawn. Scoase pumnalul și îl ridică hotărât în mâna dreaptă, apropiindu-se de ea. Te-am avertizat, băiete, asta am făcut!

Bettina suspină și se albi la față.

Bărbații de pe punte se opriseră din ceea ce făceau, gândindu-se că aveau să fie martori la o luptă până la moarte, dar Bettina nu observă asta. Nu putea să vorbească, nici măcar să țipe. Rămăsese paralizată. Bărbatul pe nume Shawn părea să se miște cu încetinitorul.

„Fugi", urla Bettina în sinea ei. „Fugi, pentru numele lui Dumnezeu, fugi!"

Și apoi, în cele din urmă, picioarele ei începură să se miște mânate de o panică oarbă, ca și cum nu mai erau parte din trupul ei. Alergă pe pasarelă și până la jumătatea docului, dar îl putea auzi pe bărbat în urma ei.

Se împiedică și căzu în față, dar bărbatul fusese atât de aproape de ea, că se împiedică de ea și alunecă la câțiva metri mai încolo. Bettina sări în picioare și, cu forțe proaspete, începu să alerge către oraș, izbindu-se de oameni în drumul ei. Nici măcar nu se opri să ceară ajutor, căci era sigură că bărbatul avea să o înjunghie înainte să apuce să scoată măcar o vorbă. Îl întrecuse. Trebuia să se oprească și să găsească un loc în care să se ascundă.

Alergă pe străzi, înaintând și mai mult în oraș, dar, cu cât alerga mai mult, cu atât erau mai pustii străzile, și încă îl putea auzi pe bărbat gâfâind și mormăind în urma ei. De ce nu renunța? Apoi, Bettina se lovi de un alt bărbat și căzu în brațele lui.

– Dă-mi drumul! strigă ea și se luptă cu frenezie, dar acest bărbat o ținea strâns la piept.

– Tu, șopti uimit bărbatul care o strângea.

Bettina ridică ochii și rămase uimită, recunoscându-l. Era marinarul francez care fusese biciuit din cauza ei pe *Windsong*. Înainte ca ea să apuce să vorbească, el o împinse în spatele lui și scoase un cuțit strălucitor. Shawn îi ajunsese, și, în furia lui, sări imediat cu cuțitul la tânărul francez.

Bettina știa că ar fi trebuit să fugă, dar încremenise în fața unei clădiri, hipnotizată de cuțitele strălucitoare care se duelau în lumina soarelui. Marinarul care suportase atâta cruzime din cauza ei o proteja acum, și ea nu se putea îndura să-l părăsească.

Francezul era mai înalt decât Shawn, mai voinic, iar Shawn era extenuat de la alergat. Însă bărbatul mai mic era înnebunit de furie

și hotărât să învingă. Ambii bărbați erau mânjiți de sânge pe măsură ce cuțitele atingeau carnea și lăsau urme. Și apoi, francezul înfipse cuțitul în umărul lui Shawn, imobilizându-i brațul drept. Shawn primi și un pumn în barbă, ceea ce-l făcu să se prăbușească lângă clădire.

– Haide! Francezul o luă pe Bettina de mână și o trase în urma lui pe o stradă, până când ajunseseră la o clădire veche.

O duse în interior și, fără a întâlni cu nimeni, o grăbi pe scări, către o cameră de la etajul al doilea.

Bettinei nu-i venea să creadă că era în siguranță. Fusese atât de aproape de moarte – prea aproape. Începu să tremure pe măsură ce o cuprinse un sentiment de ușurare. Se prăbuși pe singurul scaun din cameră.

Când respirația și bătăile inimii îi reveniră la normal, observă împrejurimile. Camera era foarte mică și întunecată și, în afară de acel scaun de lemn pe care stătea, mai erau doar un lavoar și un singur pat acoperit cu așternuturi mototolite. O fereastră dădea către o alee îngustă, însă clădirea de lângă bloca toată lumina soarelui. Marinarul francez aprinse o lumânare pe lavoar. Avea multe tăieturi mici pe brațe și pe piept, iar din mâna dreaptă curgea sânge pe podea, un deget fiindu-i aproape retezat. Bettina era îngrozită și se ridică repede ca să îi ofere ajutor. Grămada din poala ei căzu pe podea, și ea rămase surprinsă că încă avea hainele cu ea. Ridică obiectele și le așeză pe scaun, apoi se apropie de francez.

– Mâna ta, *monsieur*, trebuie bandajată.

El ațintи ochii căprui-închis asupra ei, iar ea rămase mută văzând ura din privirea lui.

– Din cauza ta, spatele meu este marcat pentru totdeauna. Ce mai contează un deget? O să-mi fie toate plătite cum se cuvine, zise el pe un ton aprins. Eu sunt Antoine Gautier, *mademoiselle*, în cazul în care ați vrea să știți numele celui care vă va ucide.

Bettina se cutremură de panică înțelegând sensul cuvintelor sale. Fugi către ușă, dar bărbatul nu schiță nici un gest ca să o oprească. Ușa era încuiată. Ea se întoarse și îl confruntă uimită.

– Deschide ușa! strigă ea panicată.

El râse de ea – un râs nemilos, plin de dispreț.

– Acum, știi ce am simțit când m-au legat de vela principală. Nu e un sentiment plăcut, nu, *mademoiselle*?

– De ce faci asta? De ce?

– Asta e o întrebare prostească de pus, draga mea lady, dar o să răspund cu bucurie. Vezi tu, am visat că o să te omor. M-am rugat să cazi în mâinile mele, și acum vei suferi înzecit ce am suferit eu. Nu te voi ucide imediat, *mademoiselle* Verlaine, căci asta ar fi prea blând, iar eu nu simt pic de milă. O să mă rogi să te omor până am să termin cu tine, dar moartea ta va veni încet, prin înfometare și tortură. Dar, mai întâi, o să iau ceea ce mi s-a negat, de multe ori, lovitură de bici după lovitură de bici.

Mintea Bettinei refuza să accepte cuvintele lui. Acesta era un coșmar.

– Pentru ce ai fost biciuit, *monsieur* Gautier?

El o privi surprins.

– Ești calmă, dar nu pentru mult. Am fost biciuit pentru intențiile mele, pentru ceva ce nu am apucat să fac. Dar o să-mi primesc plata acum, cu vârf și îndesat.

– Dar de ce trebuie să mă și omori?

– Pentru că ai fi putut să-i oprești din a mă biciui, dar nu ai făcut-o! urlă el la ea.

– Dar am încercat să-i opresc. L-am implorat pe căpitan!

– Minciunile îți vin ușor când viața îți este pusă în primejdie. Să nu crezi că sunt prost, *mademoiselle!* zise și se repezi la ea, desfăcându-și cureaua subțire.

Bettina îl privi nevenindu-i să creadă, și ceva pocni în interiorul ei.

– Haide, violează-mă! strigă ea, cu ochii lucind înnebuniți. Omoară-mă! Ar fi trebuit să mor pe stradă de mâna lui Shawn, oricum! Nu-mi mai pasă. Mă auzi? Nu-mi mai pasă!

Bettina începu să râdă isteric, un sunet nepământean, ascuțit ce umplu micuța cameră. Antoine Gautier se îndepărtă de ea precaut.

– Ești nebună, femeie! zise el pe un ton înfuriat în timp ce se îndrepta către ușă. Nu ai suferit nimic încă, și deja ai luat-o razna. Nu e nici o plăcere să încep acum. O să aștept până îți vii în fire, ca să fii conștientă de tot ce intenționez să îți fac. O să mă întorc! spuse el printre dinții încleștați.

Ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

Bettina căzu în genunchi pe podea și începu să plângă cu sughițuri. Trecu mult timp până reuși să se calmeze. Era din nou mică și își imagina că era la mănăstire, într-o cameră mare, cu multe paturi. Stătea pe unul dintre acele paturi în întuneric, plângând

în tăcere singurătatea pe care o simțea pentru că mama ei nu putuse să împiedice venirea ei la mănăstire. O măicuță veni și îi vorbi încet, cuvintele ei fiind blânde și pline de compasiune. Și așa reuși să adoarmă.

Capitolul 22

Mii de stele străluceau precum lumina lumânărilor pe o mare de catifea neagră.

Undeva în Saint Martin, marinarul Antoine Gautier servea pahar după pahar pentru a uita de toate, însă, în locuința lui din partea cea mai mizerabilă a orașului, Bettina dormea în continuare, nederanjată de gândacii și de șoarecii din cameră.

Era cu mult trecut de răsărit când Bettina deschise ochii. Privi confuză în jur. Era asta o cameră din fortăreața veche în care Tristan o dusese? Dar evadase de pe acea frumoasă insulă, nu? Da, scăpase și fusese adusă în Saint Martin. Plecase în căutarea logodnicului ei, dar atunci, atunci...

– Nu! suspină ea, amintindu-și totul. Dumnezeule, nu!

De ce trebuia să-și amintească? Ar fi fost mai bine dacă și-ar fi pierdut mințile decât să stea aici și să numere minutele până când Antoine Gautier avea să se întoarcă. Oare ce torturi oribile plănuise pentru ea? Se simțea oricum slăbită din cauza foamei și avea să devină și mai slăbită. Oare avea să o înfometeze? Nu, își dorea o răzbunare mai amplă decât asta. Avea să se întoarcă.

– Oh, Tristan, de ce nu mă poți salva de la asta? Dar mă tem că am fost prea isteață pentru tine. Tu ești la kilometri distanță, căutându-mă pe insulă, dacă nu ai renunțat până acum.

Ce era în mintea ei? Nu voia ca el să o salveze!

Bettina privi în jur prin camera sumbră și își simți ochii în lacrimi. Orice ar fi fost mai bine decât intențiile lui Antoine Gautier – chiar și o viață cu Tristan. Dar Tristan nu era aici ca să o ajute, așa că îi rămânea o singură alternativă: o moarte rapidă.

Pornită să recurgă la singura soluție, Bettina se ridică și merse încet către fereastra deschisă. Nu exista balcon, nici măcar un pervaz care să fi dus către altă fereastră. Dedesubt, la dreapta, era o apărătoare de soare peste o ușă, dar fix sub fereastră se vedea o grămadă de lemne pentru foc. Grămada era formată din crengi

împrăștiate în toate direcțiile precum niște sulițe. O moarte sigură o aștepta în acea grămadă – o moare rapidă.

Bettina își trecu picioarele peste fereastră și rămase acolo preț de un moment, bucurându-se de ultimele ei clipe de viață. Zâmbi ironic, gândindu-se că fugise de cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Îl părăsise pentru asta.

– Oh, Bettina, ai fost atât de proastă, zise ea cu voce tare și oftă.

Ridică mâinile de pe marginea ferestrei și trase aer în piept. Tot ce trebuia să facă era să se aplece în față, și totul avea să se termine. Dar o parte din ea încă se agăța de viață, chiar dacă asta însemna o tortură prelungită, așa că intră înapoi în cameră.

„Trebuie să sari, Bettina." „Nu pot." „Ai putea să strigi după ajutor." „Nu, asta l-ar putea aduce aici pe Antoine Gautier, și tot va trebui să sar." „Atunci, sari mai încolo de grămada de crengi."

Ea privi din nou pe fereastră, dar grămada era prea mare pentru a putea fi evitată.

– Apărătoarea de soare!

Bettina își aruncă hainele pe fereastră, apoi se cățără afară până când atârna doar cu mâinile de pervaz. Încercă să ajungă la apărătoarea de soare cu un picior, dar lovi doar aerul. Își dădu seama că greșise. Ar fi trebuit să se oprească pe pervaz și să sară de acolo către apăsătoarea de soare. Dar era prea târziu, căci era prea slăbită pentru a se trage înapoi. O mână îi alunecă, și trupul ei se roti departe de clădire. Cu mâna liberă bâjbâi cu frenezie în jur și se prinse de pervaz în timp ce cealaltă mână alunecă. Trupul ei se roti în direcția opusă, oferindu-i o priveliște clară asupra apărătorii de soare. Părea imposibil de ajuns din poziția în care se afla, căci era la cel puțin un metru în jos și la jumătate de metru în lateral. Dar trebuia să reușească. Era singura ei șansă de a trăi. De data aceasta, îi fu mai greu să se rotească spre pervaz, dar în cele din urmă reuși. Știa că mai avea doar câteva secunde până când mâinile aveau să-i cedeze, însă rămăsese calmă. Își făcu avânt cu picioarele, ținându-se departe de perete, și se legănă înainte și înapoi.

Încă nu îndrăznea să își dea drumul, dar se consolă cu gândul că oricum ar fi murit. Se legănă încă o dată, apoi din nou către ținta ei. Se desprinse. Aterizâ în genunchi în mijlocul pânzei vechi al apărătorii de soare și se prinse repede cu mâinile de margine, dar greutatea ei apăsă prea mult asupra suportului, și ea se izbi cu putere de ușa închisă și apoi alunecă încă un metru către pământ.

Bettina luă o gură mare de aer, neștiind dacă să râdă sau să plângă. Se întreba acum de ce fusese atât de reticentă în a încerca să evadeze. Apoi, se uită la fereastră, care era foarte, foarte sus, și se cutremură gândindu-se la îndrăzneala ei. Dar, slavă Domnului, era liberă și vie. Acum, se ruga să-l găsească pe contele de Lambert fără să mai dea peste alți oameni răi.

Bettina se ridică, își adună hainele și alergă către capătul aleii. Privi cu atenție de-a lungul clădirii. Antoine Gautier venea beat, clătinându-se, către ea. Bettina își retrase capul și se lipi de clădire. Își ținu răsuflarea în timp ce aștepta ca Gautier să treacă de alee. El se împletici mai departe, apoi se împiedică la doar câțiva metri de ea. Bettina crezu că avea să leșine în timp ce aștepta ca el să se ridice. El se săltă încet și continuă către intrarea în clădire, fără a se uita în direcția ei. Bettina îl urmări preț de câteva minute și simți că-i vine inima la loc abia când îl văzu intrând. Apoi, țâșni de pe alee și alergă pe stradă în direcția din care venise Gautier.

Se opri când întâlni prima persoană, un băiat tânăr, și ceru indicații către plantația contelui de Lambert. El îi spuse că aceasta era în afara orașului, dar o informă cu mândrie că îl văzuse pe conte la docuri, chiar în acea dimineață.

Bettina continuă către docuri, dorindu-și însă să fi plecat din oraș. Când ajunse la docuri, merse la un bărbat în vârstă care se sprijinea de o ladă goală, sculptând un băț scurt.

– Mă scuzați, zise Bettina. Știți unde aș putea să-l găsesc pe contele de Lambert?

– Ce vrei de la el băiete?

– E o chestiune de mare importanță, răspunse Bettina, jurându-și că nu avea să mai poarte vreodată haine de bărbat.

– Acolo. El îi făcu semn către o corabie mare. De Lambert este cel care dă ordine.

Bettina se grăbi, ușurată că îl găsise așa repede pe conte. Observă că de pe corabia către care îi făcuse bărbatul semn nu erau descărcate lăzi, ca de pe celelalte, ci oameni, bărbați negri cu mâinile și picioarele prinse în lanțuri. Când se apropie, simți un miros rânced în nări și i se făcu rău. Îl văzu pe bărbatul care dădea ordine, de statură mijlocie, cu păr negru și lung, dar el stătea cu spatele la ea. Bettina îl strigă pe nume. El o privi vădit iritat, și ea îi observă ochii căprui și fața frumoasă, dar apoi el se întoarse la ceea ce făcea.

Păi, la ce se aștepta, îmbrăcată așa cum era? Toată lumea o lua drept băiat. Ea înaintă încet către el.

– Dumneavoastră sunteți contele Pierre de Lambert? întrebă ea, forțându-l să se întoarcă din nou.

– Dispari, băiete! Nu am monede de dat...

– Dumneavoastră sunteți...

– Dispari am spus! i-o tăie el scurt.

– Eu sunt Bettina Verlaine! strigă ea către el, pierzându-și cumpătul.

El râse de ea și se întoarse din nou.

Ea smuci eșarfa de pe cap și apoi își scoase părul de sub cămașă, lăsându-l să îi atârne pe spate.

– *Monsieur*, strigă ea cu glas dulce.

Când el se întoarse din nou, Bettina îi aruncă eșarfa în față și țâșni de lângă el.

– Bettina! strigă el, alergând după ea, dar ea nu se opri.

Când o ajunse, o întoarse către el, uimit.

– Trebuie să mă ierți, Bettina. Am crezut că ai murit. Marivaux s-a întors cu corabia mea și mi-a spus ce s-a întâmplat. Am crezut că erai un băiețel venit să mă provoace. Tot orașul știe că te așteptam și toți știu ce s-a întâmplat.

Toată furia pe care ea o simțise dispăru, și îi zâmbi călduros tânărului bărbat care stătea în fața ei.

– Îmi pare rău că am aruncat cu eșarfa spre tine.

– Dar eu am fost un nemernic să țip așa la tine. Nu o să mai discutăm de asta. Haide, zise el, conducând-o către o trăsură aflată la doar câțiva metri în față. O să te duc acasă acum. O să vorbim mai târziu, apoi am și o surpriză pentru tine.

– O surpriză?

– Da, cred că o să fii foarte încântată, răspunse el cu un zâmbet leneș. Dar, spune-mi, cum ai reușit să ajungi aici?

– Cu o corabie de negustori.

– Dar nu o corabie de negustori a atacat *Windsong*.

– Nu, zise Bettina. Sunt multe lucruri pe care trebuie să ți le povestesc, dar, așa cum ai spus, putem vorbi mai târziu. Acum, am nevoie de o baie și de niște haine noi.

– Bineînțeles, *ma chérie*. Nu va dura mult să ajungem acasă.

*

– Ah, *madame* Verlaine. Mă bucur să văd că vă simțiți mai bine astăzi, zise Pierre de Lambert în timp ce Jossel Verlaine intră neanunțată în biroul lui. A fost un șoc ieri pentru dumneavoastră să nu vă găsiți fiica aici, după ce ați ajuns.

– Nu mă simt mai bine, *monsieur*. Dar refuz să cred că fata mea este moartă. Trebuie să o căutați!

– Vă rog luați loc, *madame*, zise Pierre, făcând semn către scaunul din fața biroului. V-am găsit fiica... Sau, mai bine zis, ea m-a găsit pe mine. Bettina a fost condusă în camera de lângă a dumneavoastră. În momentul de față, face baie.

– De ce nu mi-ați spus asta imediat? izbucni Jossel și dădu să iasă din cameră.

– *Madame* Verlaine! strigă tăios Pierre, oprind-o înainte să ajungă la ușă. Insist să așteptați înainte de a o vedea pe Bettina.

– Dar de ce? E ceva în neregulă cu ea?

– Nu... ea pare bine. Dar încă nu am aflat ce i s-a întâmplat după ce a fost luată de pe *Windsong*. Trebuie să vă rog să mă lăsați să vorbesc primul cu ea.

– Dar eu sunt mama ei!

– Și eu sunt logodnicul ei! Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le știu înainte să...

– Ce sugerați, *monsieur*? îl întrerupse Jossel. Este suficient că Bettina este aici – și vie.

– Dacă Bettina are să devină soția mea...

– *Dacă!* strigă Jossel. Permite-mi să te informez, conte de Lambert, că eu am fost împotriva acestei căsnicii de la început. Mereu mi-am dorit ca Bettina să-și aleagă singură soțul. Și încă vreau asta. Acum că André este mort, Bettina nu mai trebuie să onoreze aranjamentul pe care l-ai făcut cu soțul meu. Am venit aici ca să-i spun asta.

– Vă rog, *madame* Verlaine, m-ați înțeles greșit, zise Pierre, fâstâcindu-se.

– Cred că v-am înțeles perfect, *monsieur*. Dacă Bettina nu mai este inocentă, nu este vina ei. Și, dacă nu doriți să vă mai căsătoriți cu ea, o s-o iau pe Bettina și vom pleca imediat din casa dumneavoastră!

Pierre era iritat, dar reuși să ascundă asta. Nu ar fi trebuit să-i spună femeii că fata ei era aici, căci atunci ar fi putut să o trimită departe și să o păstreze pe Bettina ca amantă fără știrea mamei sale.

Tot orașul știa ce se întâmplase cu Bettina Verlaine, așa că el nu se mai putea căsători cu ea acum. Dar nici nu putea să o lase să plece... Era mult prea frumoasă ca să o piardă.

– *Madame* Verlaine, îmi pare rău dacă v-am lăsat impresia greșită. Am toate intențiile să mă căsătoresc cu Bettina. Dar, cum eu voi fi soțul ei, am crezut că ar vrea să-mi spună mai întâi mie toată povestea. Până la urmă, ea a venit la mine. După, se poate bucura să vă vadă și să uite de chinul teribil prin care a trecut.

Jossel se calmă și se gândi la spusele lui.

– Prea bine, *monsieur*. O să aștept în camera mea.

– Nu o să mergeți să o vedeți pe Bettina?

– O să aștept ca mai întâi să vorbiți cu ea. Dar vreau să fiu chemată imediat ce ați terminat.

– O să vă informez personal.

Pierre o urmări ieșind din cameră și strânse din dinți, strâmbându-se de nemulțumire.

Ar fi vrut să-l împuște pe căpitanul Marivaux pentru că îi lăsase pe pirați să o captureze pe Bettina. Chiar dacă încă era virgină, nimeni nu avea să creadă asta. Acum, el trebuia să tragă de timp și să găsească o cale prin care să scape de mama ei. Era sigur că se putea descurca cu Bettina dacă rămânea pe mâinile lui.

Capitolul 23

– Bettina, ești mai frumoasă decât îmi aminteam, zise Pierre când intră în salon și închise ușile.

– Ești foarte drăguț, *monsieur*, răspunse ea cu sfială, simțindu-se un pic intimidată.

– Trebuie să-mi spui Pierre, micuțo, dat fiind că noi...

– Nu-mi zice așa! îl întrerupse Bettina aspru. Tristan mă striga „micuțo", și nu vreau să mai aud așa ceva vreodată.

– Îmi pare rău, Bettina.

– Iartă-mă, zise repede Bettina, simțindu-se jenată. Nu am vrut să fiu țâfnoasă. Doar că amintirea acelui bărbat e încă vie în mintea mea.

– Cine este acest bărbat despre care vorbești?

– Tristan este căpitanul de pe *Spirited Lady*, corabia care s-a luptat cu *Windsong*.

– E pirat, bineînțeles, nu? întrebă Pierre, ochii lui căprui-deschis cercetând atent chipul Bettinei.

– El spune că este un marinar independent, sub protecția Angliei.

– Independent sau pirat... e cam același lucru. El te-a... ah...

– Violat? Da... de multe ori, zise Bettina fără să roșească. M-a mințit și m-a păcălit. Mi-a spus că mă aduce aici pentru a fi răscumpărată. Dar, în loc de asta, ne-a dus pe mine și pe servitoarea mea pe o insulă despre care spune că este a lui. M-ar fi ținut acolo timp de luni bune dacă nu aș fi evadat.

– Această insulă are un nume?

– Nu știu. De pe corabie părea părăsită. Sunt și nativi care locuiesc acolo, și e o casă mare departe de malul pe care spaniolii l-au construit cu mult timp în urmă.

– Și cum ai reușit să fugi de Tristan? întrebă Pierre.

– Am fugit din casă în timp ce el dormea și am reușit să găsesc o corabie care tocmai pleca. Dar trebuie să ne întoarcem să îmi salvez bătrâna doică!

– Servitoarea ta încă e pe această insulă?

– Da.

– Dar, cel mai probabil, e moartă, până acum, Bettina.

– Nu! Am lăsat-o acolo pentru că m-am gândit că tu o vei salva. Și eu vreau răzbunare împotriva lui Tristan. Trebuie să moară!

Pierre o privi uimit.

– Bettina, asta e absurd. Piraţii care jefuiesc în aceste ape sunt nemiloși. Mai degrabă ar tăia gâtul unui om decât să se uite la el. Nu știi ce îmi ceri.

– Îți cer răzbunare și să îmi salvezi servitoarea. Dacă nu poți să faci asta, atunci o să găsesc pe altcineva, zise Bettina încercând să-și controleze furia.

– Prea bine, spuse Pierre. Dar nu am corăbii în momentul de față. O să dureze o vreme.

– Cea pe care o descărcai azi nu este corabia ta? întrebă Bettina.

– Nu. Aparține unui prieten. O să-l cunoști la cină. Eu doar mă ocupam de încărcătura de sclavi pe care am cumpărat-o, dar nu trebuie să te preocupi de asta. El făcu o pauză, uitându-se gânditor la ea. O să poți găsi insula din nou?

– Am o hartă, zise Bettina și îi înmână bucata de hârtie împăturită pe care căpitanul Rawlinsen i-o dăduse.

– Având asta, măcar nu va mai trebui să mergi acolo cu noi, zise Pierre, punând harta în buzunar.

– Dar vreau să merg, zise Bettina cu înflăcărare. Vreau să văd cu ochii mei cum Tristan moare.

– O să vedem. Dar, acum, dacă aștepți aici, poți să ai surpriza despre care ți-am spus mai devreme.

El ieși din cameră, sperând că mama ei avea să o poată face pe Bettina să se răzgândească. Era ridicol chiar și doar să se gândească să atace o navă de piraţi.

– Mamă!

Bettina nu-și putea crede ochilor când o văzu pe mama ei în prag. Alergă către Jossel și se agăță de ea, crezând că era doar o iluzie. Că mintea îi juca feste.

– Totul e în ordine acum, iubita mea.

Jossel îi vorbi încet, mângâind-o pe păr. Auzind cuvintele tandre ale mamei, Bettina își pierdu stăpânirea de sine și izbucni în lacrimi. Se simțea ca un copil mic cerându-i mamei iubire și protecție. Lacrimile se transformaseră în sughițuri pe care Bettina nu le putea opri nici să fi vrut. Mama ei era aici, și totul avea să fie bine de acum. Bettina nu mai era singură. Trecu destul timp până când lacrimile se opriră și Bettina reuși să-și controleze respirația. Se așezaseră pe canapea, dar Jossel încă o ținea în brațe pe Bettina.

– Nu trebuie să-mi povestești dacă este mult prea dureros, Bettina.

– Nu, vreau să-ți spun, mamă. Trebuie să știu dacă e greșit ceea ce simt. Sunt plină de atât de multă ură, că uneori cred că m-am transformat în altă persoană.

Bettina îi povesti mamei sale tot ce se întâmplase, din momentul în care *Windsong* văzuse pentru prima dată *Spirited Lady* până la evadarea ei de pe insulă și discuția cu Pierre. Nu omise nimic din timpul petrecut cu Tristan, recunoscând chiar că trupul ei o trădase de mai mult ori și că îi plăcuse să facă dragoste cu el.

– Maddy nu a putut să înțeleagă de ce îl uram pe Tristan atât de mult. Și Pierre crede că răzbunarea mea e prostească. El e logodnicul meu... și ar trebui să vrea răzbunare. Dar mi-am dat seama că Pierre ar prefera să uite de toată treaba. Bettina făcu o pauză și se uită la mama ei cu ochi rugători. Greșesc să-l detest pe Tristan atât de mult? E atât de rău din partea mea că-l vreau mort?

– Bărbatul te-a violat încontinuu, și ai tot dreptul să-l urăști. Dar ești vie, Bettina. Ar fi putut să te violeze și apoi să te omoare, însă nu a făcut-o. Este greșit să vrei moartea cuiva. Dar, cu viața pe care o trăiește Tristan, are să moară destul de curând. Nu lăsa ca moartea lui să-ți păteze ție mâinile. Răzbunarea te va distruge.

– Dar să-l văd mort e singurul lucru la care m-am gândit.

– Asta nu e bine, iubirea mea. Trebuie să uiți de acest om. Trebuie să lași ura și amintirea lui în urmă. Ce a fost făcut nu mai poate fi desfăcut. E o soartă care cade peste multe femei, dar ele supraviețuiesc, și așa vei face și tu, zise Jossel, dând deoparte părul de pe chipul Bettinei. Ești norocoasă, *ma chérie*, pentru că poți să alegi ce să faci cu viața ta. Poți să te căsătorești cu contele, dacă vrei, sau, după ce Maddy e salvată, putem să ne întoarcem în Franța.

– Dar am crezut că totul este aranjat... că trebuia să mă mărit cu contele de Lambert.

– Nu mai trebuie, Bettina. André a făcut acest aranjament, dar... dar André este mort!

– Mort?!

– Da, a murit în ziua în care ne-am întors de la Saint-Malo. A fost un accident nefericit. A căzut de pe cal și s-a lovit la cap.

Bettina se cutremură, aducându-și aminte de căderea ei de pe armăsar. Deși nu fusese tatăl ei biologic, el fusese singurul pe care-l cunoscuse, și se simțea cuprinsă de durere.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți dau această veste după toate lucrurile prin care ai trecut, zise Jossel.

– E în regulă, mamă. Cred că ți-a fost tare greu să fii atât de singură.

– Trebuie să fiu sinceră cu tine, Bettina. Ți-am mai spus și înainte că nu l-am iubit niciodată pe André. Traiul cu el în toți acești ani nu a fost plăcut. Și orice urmă de afecțiune pe care am avut-o pentru André a dispărut cu mulți ani în urmă, când a început să mă preseze să-i fac un fiu. Am fost șocată de moartea lui, dar nu l-am jelit. Am simțit doar un sentiment de eliberare.

– Cred că a fost teribil să trăiești toți acești ani cu un bărbat pe care nu l-ai iubit.

– Te aveam pe tine și am trăit pentru tine. Tu mi-ai dat fericire, îi răspunse Jossel.

– Dar ești încă tânără, mamă. Încă poți găsi iubire.

– Mă îndoiesc de asta, *ma chérie*. Jossel zâmbi. Dar sunt o văduvă bogată acum – extrem de bogată. Nu mi-am imaginat niciodată că André era atât de bogat. Îmi permit să îți ofer tot ce vrei, pentru a recupera toți anii în care ai fost ținută departe de mine. Și asta înseamnă că nu trebuie să te măriți cu contele de Lambert dacă nu vrei. Putem sta aici o perioadă, și, dacă descoperi că îl iubești, atunci ai binecuvântarea mea. Dacă nu, plecăm.

– M-am obișnuit așa mult să mă gândesc la Pierre de Lambert ca la viitorul meu soț, că e greu să mă gândesc la altceva, zise Bettina, zâmbind slab.

– Păi, măcar André a ales un bărbat tânăr pentru tine. Și este și frumos.

– Faptul că e tânăr și frumos nu înseamnă că e și un bărbat bun, zise Bettina, amintindu-și de cât de bine arăta Tristan. Dar, așa cum ai spus, putem sta aici o perioadă. Și am nevoie de timp ca să-l cunosc pe Pierre mai bine.

Continuară să vorbească până când contele de Lambert veni să le invite la cină. Salonul era destul de înghesuit de o masă mare din mahon, lustruită, care era aranjată în momentul de față pentru patru persoane. Un bărbat care părea să aibă peste 40 de ani, cu păr negru creț și cu ochii verzi, era așezat la capătul mesei. Se ridică în semn de respect când ele intrară în încăpere.

– Acesta este celălalt oaspete al meu, proprietarul corabiei despre care am vorbit, Bettina, zise Pierre. Stă de ceva timp cu mine, așteptând întoarcerea corabiei lui.

Bărbatul luă mâna Bettinei și se închină în fața ei.

– Don Miguel de Bastida, *mademoiselle*. Este o onoare...

– Bastida! suspină Bettina. Dumneata... ești cel pe care Tristan îl caută.

Bărbatul se albi la față.

– Îl cunoști pe acest bărbat, pe Tristan?

– Da, din nefericire, da. Îmi poți spune, *monsieur*, din curiozitate, de ce vrea să vă omoare Tristan? întrebă Bettina.

– Te-aș fi întrebat același lucru, *mademoiselle*. Am fost informat, de mulți oameni, de mult timp, că un tânăr pe nume Tristan mă caută, dar nimeni nu știe să-mi spună de ce. Zici că vrea să mă ucidă?

– Da, asta am înțeles din conversația pe care am auzit-o. Tristan a menționat că te caută de doisprezece ani și că se teme că ai murit înainte să te găsească. El... ah... te numește criminal.

– Criminal! Don Miguel râse. Cu siguranță mă confundă cu altcineva. Dar mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe acest Tristan. Știi unde este, *mademoiselle?*

– I-am dat contelui de Lambert o hartă care marchează insula ascunsă a lui Tristan.

– Don Miguel, aceasta nu este deloc o conversație potrivită pentru cină, zise repede contele de Lambert.

– Îmi cer scuze, Pierre. Ai dreptate, bineînțeles. Vă rog să mă iertați, doamnelor, nu am prea des parte de așa companie minunată. Mi-am uitat manierele.

– E în regulă, *monsieur* Bastida, răspunse Jossel, recunoscătoare că Lambert întrerupsese conversația, deși Bettina părea să se fi supărat.

– Sunteți spaniol, *monsieur* Bastida. Cum se face că vorbiți franceza atât de bine? întrebă Bettina.

– Am fost în Franța de multe ori în călătoriile mele. De asemenea, am avut și multe afaceri cu mulți dintre francezii din așezările de aici, din Lumea Nouă. A fost necesar să învăț limba.

– Trebuie să vă felicit, *monsieur*. Ați învățat-o bine.

Conversația continuă plăcut cu diverse subiecte pe tot parcursul cinei și după, când se retraseră în salon.

Don Miguel de Bastida era un bărbat fermecător și părea destul de captivat de Jossel. Bettina observă cât de diferit arăta mama ei față de ultima dată când o văzuse în Franța. Dar atunci Jossel era tulburată din cauza faptului că fata ei pleca de acasă. Însă acum arăta mai tânără și foarte frumoasă cu părul ei blond-deschis cu fire albe împletit în jurul capului și cu rochia din catifea verde care îi evidenția ochii de un verde-închis. Contele de Lambert părea preocupat de ceva de fiecare dată când Bettina se uita la el. Observă de două ori că se încruntase îngrijorat, dar ascunsese repede asta cu un zâmbet leneș când văzuse că ea îl urmărea. Era un bărbat frumos, deși nu la fel de frumos ca Tristan. Chiar și cu cicatricea de pe față, Tristan era... De ce se gândea la Tristan acum?

Cum se făcuse târziu, Bettina se scuză cu tact. Nu era, de fapt, foarte obosită, dar voia să fie singură. Pierre insistă să o conducă în camera ei și, când ajunseseră acolo, o urmă și închise ușa.

– Camera este satisfăcătoare? întrebă el, venind în spatele ei.

– Da, zise Bettina, uitându-se în jur la mobila luxoasă. Casa ta este foarte frumoasă, din ce am văzut până acum.

– Am rearanjat-o când am decis să mă căsătoresc cu tine. O să vezi restul mâine. Ah, Bettina, am așteptat atât de mult să ajungi.

O răsuci și o strânse la piept, sărutând-o apăsat și arzător.

– Te rog, Pierre, este târziu și...

– Nu mă trimite departe, Bettina, o întrerupse el, încă ținând-o aproape. O să ne căsătorim în curând, și... te vreau atât de mult.

– Pierre! suspină Bettina, împingându-l.

El se înnegri la față, devenind aproape nemilos.

– Nu suport gândul că el te-a avut primul! zise Pierre cu înflăcărare. Apoi, se calmă și continuă să se roage de ea: Te rog, Bettina, o să fiu gentil. O să te fac să uiți de acest Tristan.

Bettina era îngrețoșată de comportamentul lui Pierre, dar și nervoasă pentru că el presupusese că ea avea să sară cu el în pat înainte de a fi căsătoriți.

– Ai de gând să mă violezi și tu? întrebă ea tăios.

– Bineînțeles că nu, răspunse el.

– Atunci, ieși din camera mea, Pierre. E târziu și sunt obosită.

– Iartă-mă, Bettina. Tu ai avut o zi obositoare, și eu m-am gândit doar la mine.

Ea îi permise să o sărute din nou, de această dată tandru, apoi el ieși din camera ei.

Capitolul 24

Deși încercă din răsputeri, Bettina nu putu să adoarmă.

Scena dezgustătoare cu Pierre îi tot revenea în minte, făcând-o să devină și mai furioasă.

Faptul că nu mai era virgină nu îi dădea lui dreptul să presupună că ea avea să se culce cu el înainte de căsătorie!

O auzise pe mama sa urcând în camera ei cu câteva minute în urmă. Bettina se bucura că mama era aici. Nu mai depindea de contele de Lambert și, așa cum îi spusese Jossel, nu mai trebuia să se mărite cu el dacă nu voia.

Trecuse deja mai bine de o oră de când Bettina se dusese la culcare, dar nu reușea nicicum să adoarmă. Era și straniu de cald în camera, și ea se simțea tentată să-și scoată cămașa și să doarmă dezbrăcată. În ciuda ferestrelor mari, larg deschise, realizate în stil franțuzesc, briza pe care o putea auzi foșnind în copacii de afară nu ajungea în cameră. Bettina se ridică și ieși pe veranda lată.

Toată casa, cu un singur etaj, era susținută de stâlpi scurți, și veranda înconjura întreaga structură. Nori groși cenușii acopereau tot cerul, ascunzând luna plină.

Bettina se gândi că avea să plouă în curând. Poate că atunci în camera ei avea să se facă răcoare. Înaintă un pic pe verandă, văzând în depărtare luminile orașului, dar apoi se opri când auzi voci. Întorcându-se, observă că era chiar în fața salonului și că ajunsese în dreptul ușilor deschise. Foarte puțină lumină pătrundea pe verandă, căci doar o singură lumânare ardea în camera foarte spațioasă.

– Ești un om foarte norocos, Pierre, îi zicea Don Miguel. Dacă aș fi fost mai tânăr, aș fi încercat să ți-o fur pe Bettina Verlaine. Dar sunt prea bătrân ca să țin fericită o fată atât de frumoasă. Mama ei, pe de altă parte, ar fi o soție potrivită pentru mine. E uimitor cât de tânără arată văduva, în ciuda faptului că are o fiică mare. Dar poate că și Jossel o să mă găsească prea bătrân pentru a o satisface.

– Prostii, Miguel, ești la fel de în formă ca-ntotdeauna, îi răspunse Pierre. Mai bine mai rămâi un pic mai mult și încerci să o cucerești pe frumoasa văduvă. Ai putea nimeri și mai rău.

– Ce, încerci să scapi de soacră înainte de nuntă? râse Don Miguel.

– Nu o să fie nici o nuntă, zise Pierre cu amărăciune.

Bettina suspină, apropiindu-se de perete, și rămase nemișcată lângă ușile larg deschise, auzind conversația la fel de clar ca și cum ar fi fost în interiorul camerei.

– Glumești, bineînțeles... Sau ești un prost?

– Mi-ar fi plăcut să glumesc, zise Pierre cu vocea încărcată de furie și regret. Tu ai fost în oraș. Ai auzit ce se spune despre Bettina. După ce *Windsong* a ajuns cu greu în port și echipajul a povestit prin ce a trecut, s-a răspândit zvonul că Bettina a devenit târfa căpitanului, pentru că nu s-a cerut nici o răscumpărare în numele ei. Nu mă mai pot căsători cu ea acum.

– Ești într-adevăr prost dacă renunți la ea din cauza bârfelor.

– Tu nu mai trăiești aici, Miguel, ripostă Pierre. Insula e mică, și eu nu-mi permit bârfe pe seama soției mele. Mi-ar crea dificultăți nesfârșite.

– Deci, ai de gând să lași această perlă să-ți scape printre degete? Dacă aș fi în locul tău...

– Intenționez să păstrez perla, îl întrerupse Pierre. Însă nu mi-am dat seama cum – deocamdată.

– Vrei să o ții ca amantă? întrebă Don Miguel surprins.

– Bineînțeles. Așa cum ai spus și tu, aș fi prost să renunț la ea.

– Dar cum ai de gând să duci asta la îndeplinire? Credeam că Bettina Verlaine se așteaptă să fie soția ta. Și mama ei se așteaptă tot la asta.

– Da, păi, mama trebuie să plece și să o lase pe Bettina în grija mea. Apoi, nu va dura mult până să mă culc cu Bettina, și după aceea o să-i explic de ce e imposibil să ne căsătorim.

– Ești un libertin, Pierre, zise Don Miguel amuzat. Să ai toate avantajele unei soții frumoase, fără capcana căsniciei.

– Păi, nu este ce mi-am dorit. Am vrut ca Bettina să fie soția mea. Aș fi putut să o fac regină dacă... dacă acest Tristan nu ar fi forțat-o să fie târfa lui!

– Este ironic să descoperim că același bărbat ne-a afectat viața amândurora și nici unul din noi nu l-a cunoscut, zise Don Miguel.

– Atunci, tu chiar nu ai nici cea mai mică idee de ce te caută?

– Nu, am petrecut multe nopți nedormite încercând să înțeleg de ce mă caută. Mi s-a spus că e un bărbat tânăr, blond și extrem de înalt. La început, am crezut că s-ar putea să fie un bastard despre care nu am știut, dar, cu cât am aflat mai multe, cu atât mi s-a părut mai puțin probabil. Pur și simplu, nu știu.

– Zici că e tânăr?

– Nu-ți face bine la orgoliu, nu? chicoti Don Miguel. Dar de ce contează vârsta lui? Mă îndoiesc sincer că Bettina a fost tratată cu compasiune de către el. Pirații sunt nemiloși. Eu ar trebui să știu. Am fost unul în tinerețe.

– Nu mi-ai spus asta niciodată! zise Pierre uimit.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, și foarte puțini oameni știu despre asta. M-am nimerit cu niște oameni răi, și ne-am apucat de prădat, ca distracție. Și cum să jefuim era un lucru profitabil, eu mi-am continuat... ah... cariera cumva plăcută timp de câțiva ani. Dar, de atunci, mi-am îndreptat comportamentul și... e mai bine ca restul să rămână uitat.

– Secretul tău e în siguranță cu mine.

– Asta nu mă îngrijorează, dar acest Tristan... da. Până în această seară, am presupus mereu că vrea să mă găsească pentru a rezolva cine știe ce datorie sau așa ceva. Dar, mulțumită Bettinei, acum știu că am un inamic foarte periculos. Ți-a dat acea hartă despre care ți-a vorbit?

– Hmm... Ea vrea să mă duc pe insula pe care a dus-o Tristan, ca să-i salvez servitoarea, care încă e acolo, și ca să-l omor pe Tristan, zise Pierre cu dispreț. Vrea răzbunare pentru ce i-a făcut.

– E o fată năbădăioasă... Nu aș fi ghicit asta după întâlnirea din această seară. Dar de ce nu-mi dai mie harta, și te scutesc eu de efortul de a face ce ți-a cerut ea?

– Am ars-o.

– Ce ai făcut? explodă Don Miguel.

– Nu aveam nici cea mai mică intenție să mă duc acolo... Corăbiile mele nu sunt pregătite pentru luptă, iar echipajul meu nu e format din soldați. Plănuisem să-i spun Bettinei că harta s-a pierdut, și asta avea să pună capăt poveștii. Dar de ce vrei să mergi acolo?

– Eu nu sunt genul de bărbat care să stea și să aștepte ca inamicii să vină după el. Trebuie să-l găsesc primul pe Tristan.

– Bettina a venit aici cu o corabie de negustori. Căpitanul ar putea ști unde este insula... El i-a dat Bettinei harta, zise Pierre.

– E aici? Corabia e ancorată în port? întrebă plin de speranță Don Miguel.

– Bettina doar a fost lăsată la țărm. Dar o să o întreb numele căpitanului și destinația lui mâine-dimineață, dacă încă vrei să-l găsești pe acest pirat înainte ca el să te găsească. Dar, în opinia mea, e o aventură prostească.

– Nu pe tine vrea să te omoare acest bărbat, așa că află ce poți. Aș putea să trăiesc fără ca acest Tristan să mă găsească vreodată, dar nu vreau să-mi asum acest risc.

Chiar și după ce cei doi bărbați se retraseră la somn, Bettina rămase încremenită în fața salonului, sprijinindu-se de perete. Repeta în mintea ei conversația pe care o auzise între cei doi bărbați. Se simțea atât de lipsită de valoare și de folosită – și Pierre era îngrozitor! Când se gândea că el intenționa să o transforme în amanta lui și că avea să o mintă despre hartă... Plănuise să scape de mama ei și apoi să o forțeze să i se supună – altfel ar fi aruncat-o pe străzi, fără îndoială!

Bettina începu să tremure, în ciuda căldurii nopții, și porni tiptil înapoi către camera ei. Era nervoasă. Da, era extrem de nervoasă. Voia să-i spună mamei sale ce auzise. Voia să plece din această casă imediat. Dar era târziu, și mama ei probabil dormea deja. Bettina trebuia să aștepte până dimineață pentru a pune punct planurilor grotești ale lui Pierre.

Oare toți bărbații erau atât de nemiloși – profitau de femei doar pentru că erau mai slabe? Bettina nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă, din întâmplare, nu i-ar fi auzit pe Pierre și Don Miguel vorbind. Dar auzise, iar ea și mama ei puteau să-și caute cazare în oraș în ziua următoare.

Bettina își aminti brusc de Madeleine. Trebuia salvată înainte ca ele să se întoarcă în Franța. Dar Don Miguel de Bastida voia să meargă pe insula lui Tristan. Bineînțeles! Ea avea să-l cheme și avea să o roage pe mama ei să-l angajeze să o salveze pe Madeleine. El avea să-l omoare pe Tristan, așa că Bettina nu mai trebuia să se simtă vinovată pentru moartea lui. Tristan avea să moară, Don Miguel de Bastida avea să fie plătit pentru ceva ce oricum voia să facă și Madeleine avea să fie salvată. Da, totul avea să se așeze de minune!

Capitolul 25

Cândva în timpul nopții, Bettina se trezi. Putea auzi ploaia dinspre verandă și presupuse că furtuna abia începuse. Fără tragere de inimă, se târî din pat și își croi drum către ferestrele franțuzești, căci aerul era destul de rece acum și ea lăsase ferestrele deschise. Camera era întunecată și ploaia ascundea orice zgomot.

Din fericire, între pat și ferestre nu era nici o piesă de mobilier de care să se împiedice, însă, înainte să apuce să treacă de jumătatea camerei, cineva o prinse de păr și o trase în spate, astfel că se trezi lipită de un trup ud leoarcă. Dădu să țipe, dar primi drept recompensă o cârpă uscată în gură. Cineva îi legă repede brațele la spate și, înainte ca ea să apuce să scuipe călușul, îi puse o altă bucată de pânză peste gură și-o legă în spatele capului, trăgând-o de păr. Încercă să fugă, dar fusese împinsă la podea și picioarele îi fuseseră legate strâns cu o funie.

Bettina era îngrozită. Cu siguranță, era Antoine Gautier, deși ea făcuse tot posibilul să uite de el și nu-și imaginase că el ar fi într-atât de nesăbuit încât să o răpească de pe plantația contelui. O lăsase întinsă pe podea preț de câteva clipe, dar acum se întorsese și se apleca asupra ei. Câteva picături de apă din părul lui ud căzură peste chipul ei, însă, în întuneric, ea nu-i putea distinge trăsăturile.

– Îmi pare rău că trebuie să te leg, micuțo, dar ai fost fată rea, și nu-mi mai asum nici un risc cu tine. Plouă destul de tare afară, așa că o să te înfășor într-o pătură. Deși nu știu de ce ar trebui să fiu atât de atent cu tine, mai ales după ce ai făcut.

Bettina explodă de furie. Ce căuta Tristan aici? Trebuia să fi plecat la o zi sau două după ce evadase ea ca să apară aici acum. Ar fi trebuit să cerceteze insula timp de zile bune, chiar săptămâni – de ce nu o făcuse? Și de ce venise după ea... De ce? El ar fi adus-o oricum la Saint Martin într-o lună sau două.

Tristan o înfășură într-o pătură grea și, după ce se asigură că putea să respire, o ridică și o cără repede afară prin ferestrele

franțuzești. Ea nu auzi nimic în afară de sunetul ploii în timp ce el mergea pe verandă și sunete de pași atunci când coborî niște trepte. Ea simțea picăturile de ploaie atingându-i creștetul și picioarele udându-i-se, dar, când el se opri și o așeză în picioare, ea nu mai putea să simtă ploaia.

– O să așteptăm aici, unde este uscat, până când ajunge Jules. Te-am căutat separat, pentru a economisi timp. Trebuie să ne întoarcem la corabie înainte de răsărit, și eu am trecut prin iad doar încercând să găsesc acest loc.

Bettina îl blestemă pe cel care îi dăduse indicații ca să o găsească. Dar, când avea să se facă dimineață și ea nu avea să mai fie acolo, mama ei avea să înțeleagă ce se întâmplase și avea să insiste ca Pierre să meargă să o caute. Mama ei avea să facă orice era necesar ca să-și salveze fiica.

– Tristan, am găsit-o.

– Nu știu pe cine ai acolo, Jules, dar nu e Bettina. O am aici. Tristan o înconjurase cu brațele, forțând-o să se sprijine pe pieptul lui.

– Dar am aprins o lumânare, așa cum ai sugerat. Are părul lung și deschis la culoare, îi răspunse Jules.

– Îți spun că am făcut la fel și că asta e Bettina, îi zise Tristan, devenind nerăbdător.

– I-ai văzut fața?

– Nu, dar.. .Făcu o pauză, și Bettina simți cum o strânse ușor. La naiba cu întunericul ăsta infernal! Le luăm pe amândouă. Nu mai avem timp să ne tocmim... vreau să ieșim din aceste ape înainte ca vasul să fie văzut. Oricine o fi cealaltă femeie, o femeie în plus pe insula noastră nu va face diferența.

Bettina încercă să strige, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Ea știa că Jules o capturase și pe mama ei, dar nu putea să facă nimic în privința asta. Oh, Dumnezeule, oare cum avea să fie salvată acum? Pierre nu mai avea nici harta. Și Tristan îi spusese că se săturase să mai riște cu ea. Ce însemna asta?

Tristan o ridică pe Bettina de pe pământ și o aruncă peste umăr. Începu să meargă repede, pe jumătate alergând. În curând, o dureau brațele, picioarele îi erau reci și simțea o frustrare teribilă dat fiind că nu-și putea mișca membrele. Tristan nu ar fi trebuit să o lege, gândi ea plină de dispreț față de puterea lui, care mereu o întrecuse pe a ei. O legase ca pe o sclavă doar ca să o umilească.

Ramuri și frunze ude îi atingeau picioarele goale, și ploaia curgea furioasă. O durea burta de la cât fusese zgâlțâită, și, până când Tristan se opri, ploaia trecuse prin pătură udând-o leoarcă.

Tristan îngenunche și o așeză jos, și ea înțelese după cum se mișcau că era într-o barcă mică. Barca se mișcă și mai rău când Jules păși în ea, și Bettina simți că mama ei fusese așezată lângă ea. În scurt timp, aveau să fie la bordul corabiei *Spirited Lady* și ea avea să fie din nou la mila lui Tristan.

Bettina se simți cuprinsă de spaimă și disperare, dar nu mai putea face nimic. Mama ei trebuia să fie îngrozită. Jossel auzise, probabil, și ea conversația dintre Tristan și Jules și înțelesese unde erau duse și de către cine. Dar Jossel nu știa că Pierre distrusese harta. Nu știa că nu avea cine să vină să le salveze.

Bettina fu ridică și pusă iar pe umărul lui Tristan. Își dădu seama că el urca și după câteva minute știu că era în cabina lui. El o așeză pe podea și o desfăcu fără menajamente din pătură. Bettina se holbă la Tristan în timp ce stătea neajutorată pe o parte. Avea ochii de un verde-închis, și, dacă privirile ar fi putut să ucidă, Tristan ar fi fost deja mort. El o cercetă atent, apoi râse cu poftă.

– Știam că tu ești, micuțo. Ai un parfum care nu poate fi confundat.

Jules o cără pe mama ei în cabină, înfășurată și ea. O ridică și o scoase grijuliu din pătură. Ochii Bettinei se umplură cu și mai multă ură amintindu-și cum Tristan o scosese din pătură cu brutalitate, în mod intenționat.

– Văd că tu o ai pe cea bună, Tristan, zise Jules rânjind în timp ce începu să o dezlege pe Jossel. Asta pare de vârsta mea. Poate că nu se va supăra să împartă cabina cu mine.

Bettina încercă să protesteze și se chinui să se ridice, dar nu reuși. Tristan o privi și rânji răutăcios. Era clar că el nu intenționa să o dezlege încă. Jossel își frecă mâinile odată dezlegate, dar rămase locului, chiar și când călușul îi fu scos din gură. Bettina putea să vadă teama din ochii mamei sale și se simți îngrozitor că nu o putea alina.

– Cine sunteți, *madame*? întrebă Tristan.

Stătea în fața lui Jossel, cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri. Era o femeie mică de statură, și Tristan trona deasupra ei ca un uriaș amenințător.

– Jossel Verlaine, și...

– La naiba! tună Tristan, făcând-o pe Jossel să se îndepărteze de el.

– Știi ce ai făcut, Jules? Această femeie este mama fetei!

– Și?

– Am destule probleme cu vipera asta. Nu am nevoie să mă confrunt și cu mama ei!

– E doar vina ta că scorpia este dificil de stăpânit, replică Jules. Ți-am spus de mult ce să faci cu ea, dar tu nu vrei să asculți. Ești prea blând cu femeile, Tristan. Eu nu văd nici o problemă în a o lua pe mamă cu noi.

Tristan privi la fața albă a lui Jossel și la ochii mari și verzi. Expresia i se îmblânzi, și la fel și vocea când i se adresă:

– Îmi cer scuze dacă v-am speriat, *madame*, dar a fost o surpriză să vă găsesc aici. Bettina mi-a vorbit de dumneavoastră și înainte, și am presupus că trăiți în Franța. Când Jossel nu-i răspunse, Tristan continuă: Nu intenționez să vă rănesc pe dumneavoastră sau pe fiica dumneavoastră. Puteți să stați liniștită în privința asta.

– Atunci, te rog dezleag-o, *monsieur*, zise Jossel timid, neștiind ce să creadă despre acest bărbat uriaș.

– Nu încă.

– Cu siguranță, nu plănuiești să o pedepsești pentru că a fugit de tine, nu? întrebă Jossel.

– Deci, v-a povestit despre mine, eh?

– Sunt sigur că nu a avut lucruri bune de zis, chicoti Jules amuzat.

– Nu ai ceva de făcut, Jules? replică Tristan întunecându-se la față.

– Nimic pe moment, îi răspunse Jules.

Porni alene către masă și se așeză.

– Bettina mi-a spus totul, zise Jossel cu mai mult curaj.

– Totul? întrebă Tristan cu o expresie amuzată.

– Da.

– Pot să vă asigur, *madame* Verlaine, că nu sunt piratul monstruos pe care ea l-a descris.

– Atunci, dacă ești un bărbat onorabil, o să ne eliberezi. O s-o eliberezi și pe Madeleine Daudet.

– *Madame*, am zis că nu sunt un monstru, dar nu am spus că sunt un bărbat onorabil, sublinie Tristan. Bettina îmi aparține.

Am avertizat-o să nu încerce să evadeze, și, cum ea nu m-a ascultat, o să mă comport cu ea cum cred eu de cuviință.

– *Monsieur*...

– Nu am terminat, o întrerupse Tristan. Nu voi tolera nici o intervenție din partea dumneavoastră. Dacă vreți să rămâneți cu fiica dumneavoastră, atunci ați face bine să mă ascultați. Ce fac cu Bettina e treaba mea. M-am făcut înțeles?

– Foarte bine, șopti Jossel.

– Bun. Puteți dormi în cabina lui Jules. El o s-o elibereze pentru dumneavoastră, dat fiind că sunt sigur că nu ar vrea ca soția lui să audă de vreo scăpare.

– Presupun că trebuie, răspunse morocănos Jules.

Tristan îi conduse până la ușă, apoi îi șopti lui Jossel la ureche, ca Bettina să nu audă:

– Nu o să-i fac rău, să nu vă temeți pentru ea.

Jossel era uimită de cuvintele blânde ale lui Tristan și îi zâmbi cu speranță înainte ca Jules să o tragă spre cabina lui. Bettina îl urmări pe Tristan închizând ușa, sprijinindu-se cu spatele de ea și rânjind. Avea părul ud și hainele lipite de trup și i se vedeau toți mușchii de pe brațe și piept. Încă era bărbierit, dar ea nu-i mai vedea cicatricea, căci se bronzase la față.

– Mama ta este o femeie uimitoare; foarte frumoasă, de fapt. A fost ușor de dedus că ești fata ei, zise Tristan.

Se împinse de lângă ușă și porni alene către lavoarul de lângă pat. Își scoase cămașa și o aruncă peste cele două pături ude adunate grămadă pe podea. Apoi, luă un prosop și începu să-și șteargă părul. La naiba, când avea să o dezlege?

– Ah, Bettina, ce o să mă fac cu tine? El stătea acum în fața ei, frecându-se cu un prosop pe piept. Trebuie să admit că am fost furios când am descoperit că te-ai furișat din casă. Ai avut noroc că nu te-am găsit în acea dimineață, probabil ți-aș fi dat o bătaie bună, așa cum crede Jules că ai nevoie. Dar am avut timp să mă calmez.

În timp ce Tristan înaintă către masă și își turnă un păhărel de rom, Bettina începu să se teamă că el avea să o lase leșinată pe podea. Îi spusese mamei sale că avea să se ocupe de ea așa cum considera el. Ce avea să facă? El o privi, iar ochii lui albaștri scânteiau puternic.

– Ce pedeapsă ar fi potrivită pentru nesăbuința ta, Bettina? Ți-am spus că o să te țin prizonieră dacă încerci să evadezi, și asta

o să fac. Dar tu nu doar că ai încercat să evadezi, ci ai și reușit – pentru puțin timp. Singura ta greșeală a fost că ai lăsat caii afară din țarc, căci unul dintre acele animale a galopat prin grădina din spate și m-a trezit. Și, când am pornit după tine, armăsarul alb se întorcea din pădure galopând ca și cum diavolul era după el. Te-ai lovit când ai căzut? Mă îndoiesc, căci norocul a ținut cu tine în acea dimineață. Am ajuns la mal fix când tu te-ai urcat la bordul acelei nave blestemate. Aș fi ajuns aici cu o zi mai devreme, dar o furtună m-a deraiat de la curs.

Deci așa o găsise atât de repede. Ar fi trebuit să închidă țarcul; ar fi trebuit să știe că acei cai nu aveau să se ducă departe.

– Deci, ce pedeapsă să fie, micuțo? Înaintă către ea și se ghemui alături, ridicându-i bărbia cu degetul. Aș putea să te bat. Jules pare să creadă că asta o să aibă efect.

Ea își feri capul. Dar apoi îi simți mâna pe un sân, și era precum focul, chiar și prin materialul cămășii.

– De ce ai fugit de mine? Din cauza asta? o tachină el, coborând mâna. Ea încercă să se miște departe de el, dar era deja lipită de pat și nu avea unde să se mai ducă. Îi era teamă acum. Cum avea să o pedepsească?

„Dezleagă-mă", voia să urle. Și apoi, ochii ei se umplură de teroare când el își scoase cuțitul. Încercă să strige, dar nu reuși din cauza călușului. El îi zâmbi, deși privirea îi era glacială.

– Relaxează-te și acceptă-ți soarta, Bettina, pentru că am decis ce pedeapsă meriți.

El privi cu groază cum Tristan duse cuțitul către partea din față a cămășii ei. Tăie materialul de la umeri și trase pânza distrusă de pe ea. Se ridică, azvârli cămașa și cuțitul deoparte și o privi goală. Ochii lui îi cercetau fiecare părticică din trup, și ea putea simți cum se înroșește la față.

El se duse înspre un scaun, se așeză cu fața la ea și continuă să o privească în tăcere. Ea nu-i putea citi emoțiile, nici măcar dorința. Voia să moară... ba nu, nu voia. Își dorea ca el să fie mort! Dacă ar fi putut să-și urle ura către el. Intenționa să-i scoată ochii când el avea să o dezlege. Închise ochii, căci nu mai putea să suporte să-l vadă privind-o dezbrăcată. Dar, după câteva minute, Tristan înaintă către ea ca o felină. O ridică și o așeză cu grijă pe pat, apoi se așeză pe margine lângă ea. Ea îl privi, și el avea din nou privirea blândă. Nu mai era supărat, dar ea știa ce era el hotărât să facă.

– Pentru prima dată, pot să fac așa cum vreau, fără să trebuiască să te țin sau să îți ascult insultele, murmură el.

Începu să-i atingă pielea fragedă, folosindu-se de ambele mâini, făcându-i pielea să ardă.

– De asta ai fugit, Bettina. Asta te chinuiești să îți negi.

„Oprește-te! Oprește-te, la naiba", strigă ea în sinea ei, dar Tristan își cufundase fața în gâtul ei. Își folosea buzele și limba și stârni foc în timp ce gura lui coborî către sânii ei. Ea se umplu de dorință, care ieși la suprafață, învingând rezistența ei.

– Ce simți acum nu este dezgust, micuță floare. Este plăcere, pură și simplă – o știi și o știu și eu. Tu mă blestemi, dar mă vrei. Pasiunea ta învinge ura, și trupul tău urlă după împlinirea pe care eu pot să i-o dau.

Tristan se ridică și își scoase pantalonii și cizmele. Apoi, o întoarse cu tandrețe și îi dezlegă picioarele, trecând cu mâna în sus peste un picior, până la fund. Bettina încercă să se ridice, dar el o apăsă cu genunchiul pe mijlocul spatelui, forțând-o să stea locului. Îi dezlegă mâinile și apoi i le legă repede deasupra capului.

O întoarse și se strecură între picioarele ei înainte ca ea să aibă timp să-l lovească, dar ea era dincolo de rațiune sau de rezistență. El îi scoase cârpa din gură, și se sărutară cu foamete. Ei nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de nimic în afară de focul pe care Tristan îl trezise și care trebuia stins. De ce îi legase mâinile? Ea voia să-l strângă, să se agațe de el, să-i simtă mușchii pulsând, să-și treacă mâinile prin părul lui ud. Dar tot ce putea face era să-l simtă cu trupul ei, și, pe cât de înnebunitor era, pe atât de incitant. Nimic nu mai conta în acest moment – nimic.

Capitolul 26

Navigaseră dincolo de furtună, și soarele de dimineață strălucea prin fereastra deschisă a cabinei. Bettina era întinsă pe pat, complet dezbrăcată și acoperită doar cu o peliculă de transpirație care se usca în briza sărată. Trupul ei încă simțea efectele sexului cu Tristan. Cum de putea Tristan să o facă să-l vrea cu atâta pasiune, când îl detesta atât de mult? Umilința pe care o simțise mai devreme nu se compara în intensitate cu plăcerea incredibilă care urmase. Era chiar atât de desfrânată încât atingerea unui bărbat o făcea să tremure, încât un sărut o făcea să-i ofere orice? Dar sărutul lui Pierre nu stârnise nimic în ea. Doar Tristan trezea focurile din ea.

Ce era în neregulă cu ea? Nu era vina ei, ci a lui Tristan. El era un diavol și făcea magie cu degetele lui. Până la urmă, ea nu ar fi mers niciodată la el ca să-i ceară să facă dragoste cu ea. Doar după ce el o atinsese și continuase să o atingă, ea începuse să îl dorească. Probabil era un diavol. Cum altfel de putea să aibă puterea a zece oameni, un chip incredibil de frumos și un trup atât de magnific?

Îl privi pe Tristan cum stătea în fața ferestrei deschise, uitându-se către mare. Părea îngrijorat. Foarte bine. Ea spera că el era preocupat de mii de probleme și că ea era cel mai mare necaz al lui. Bettina dădu să se ridice, dar își aminti că Tristan nu o dezlegase încă. Se încruntă. Ea presupusese că umilința prin care o forțase să treacă era pedeapsa despre care îi vorbise, dar...

– Tristan, dezleagă-mă, ceru ea.

El o privi cu o sprânceană ridicată și rânjind, iar ea se înroși știindu-se dezbrăcată. Ochii lui străluceau și părul îi aluneca în valuri pe tâmple. Era de culoarea aurului topit, scăldat de lumina soarelui.

– Ai spus ceva, micuțo?

Oh! Ea știa prea bine că el o auzise. Prea bine, avea să joace acest joc și avea să se înjosească, însă doar suficient de mult pentru a-și câștiga libertatea.

– Poți, te rog frumos, să mă dezlegi? Mă dor brațele, zise ea.

– Prizonierii sunt, de obicei, ținuți în lanțuri de fier, remarcă el. Ar trebui să te consideri norocoasă că ești legată cu o funie.

Ea nu-și putea da seama dacă el o necăjea, însă el nu schiță nici un gest de a-i veni în ajutor și de a face așa cum ea îi ceruse. Ea scrâșni din dinți. Voia să-l blesteme, dar mai întâi trebuia să se elibereze.

– Te rog, Tristan. Cu efort, reuși să se ridice, dar tot nu-și putea coborî brațele. Doar nu vrei să mă lași așa.

– De ce nu? Dacă ai mâinile legate, nu o să trebuiască să mă îngrijorez că o să mă ataci când mă întorc cu spatele.

– Mă dor brațele! Ai de gând să mă torturezi doar pentru că am evadat? Blestemat să fii! Ți-am spus că o să plec dacă o să mă violezi din nou... așa că am plecat! Aș fi stat pe insula ta dacă m-ai fi lăsat în pace.

– Sunt sigur că așa ai fi făcut. Sunt convins că ai fi fost foarte mulțumită dacă nu te-aș mai fi atins niciodată așa cum am făcut cu puțin timp în urmă, micuțo, o provocă el. Dar ești prea tentantă pentru a fi lăsată în pace, Bettina. Dacă vreau să te sărut, o să te sărut. Dacă vreau să fac dragoste cu tine, o să fac și asta. Uiți ce i-am spus mamei tale mai devreme – ești a mea.

– Vreau să o văd pe mama, zise Bettina.

– Ce, așa? râse el.

Bettina se înroși din nou, dar încercă să-și controleze furia.

– Ai de gând să mă dezlegi sau nu?

– Presupun că da. Dar cu câteva condiții.

– Deci?

– O să încetezi să mi te mai opui și...

– Întotdeauna numai negocieri și condiții. Nu ești suficient de bărbat ca să te descurci cu mine, Tristan? îl necăji ea, simțind că avea ocazia perfectă pentru a-i plăti cu aceeași monedă. Pierre a fost.

– Deci e Pierre acum, hmm? întrebă el cu răceală. Sunteți chiar atât de intimi după doar două zile?

– Mai mult decât intimi, răspunse Bettina, ferindu-și privirea de el.

– Ce înseamnă asta? o întrebă el. Înaintă către ea și îi înălță chipul ca să o privească. Răspunde-mi!

– Dezleagă-mă.

– Mai întâi o să-mi răspunzi, naiba să te ia! urlă Tristan.

– Așa o să fac? întrebă Bettina mieros. Era surprinsă și încântată că simplul fapt că îl menționase pe Pierre îl enervase atât de tare pe Tristan. Pot să fiu foarte încăpățânată, Tristan. Ai vrea să vezi cât de încăpățânată pot fi?

El se întoarse, lovind cu pumnul în palmă și bolborosind înjurături.

„Oare Tristan e gelos pe Pierre?" se întrebă ea. Oare cum ar reacționa el dacă ea ar minți și i-ar spune că făcuse dragoste cu Pierre? Poate că nu ar mai dori-o dacă ar crede că un alt bărbat se culcase cu ea.

El se întoarse înapoi la ea și, fără să scoată un cuvânt, îi desfăcu mâinile. Se îndepărtă în timp ce ea își frecă brațele și încheieturile, apoi trase încet așternutul de pe pat, înfășurându-l în jurul trupului. Văzând-o că nu vorbește, Tristan își pierdu răbdarea. Îi ridică bărbia și observă albastrul întunecat din ochii ei.

– Ai fost eliberată; acum, răspunde la întrebare, insistă el, străduindu-se să folosească un ton calm.

– Ce întrebare? zise ea inocent.

– Dacă ai chef să joci jocuri, Bettina, n-o să-ți placă ale mele. Acum, răspunde-mi!

– Ce vrei să știi, Tristan?

– Ai spus că ai fost mai mult decât intimă cu de Lambert. Ce înseamnă asta?

– Am crezut că vorbele mi-au fost mai mult decât clare.

– Vreau un răspuns direct! tună Tristan. Te-a violat?

Bettina râse.

– Mă uimești, Tristan. Cum ai putea să crezi că Pierre m-ar viola? Este logodnicul meu. Ți-am spus și înainte că lui m-aș dărui de bunăvoie.

– Asta după ce aveați să fiți căsătoriți! Te aștepți să cred că ai sărit dornică în patul lui în prima zi în care l-ai cunoscut?

– Nu mă interesează ce crezi tu, îi răspunse ea.

Minți prea mult ca să dea înapoi acum.

– L-ai lăsat să facă dragoste cu tine?

– Da! strigă Bettina.

Tristan se albi la față de furie și strânse pumnii. Ieși din cabină, trântind ușa în urma lui, și Bettina răsuflă ușurată. Dar Tristan se întoarse după câteva minute.

– Minți! strigă el. Nu te-ai fi culcat cu el. Nu cu mama ta în aceeași casă!

– S-a întâmplat înainte să știu că mama era acolo... înainte ca ea să știe că eu am ajuns. Pierre a venit în camera mea. A spus că m-a așteptat de atât de mult timp și că mă iubește, zise Bettina, încercând să facă minciuna plauzibilă. Urma să ne căsătorim în curând. Nu am văzut nici un motiv să aștept. Până la urmă, nu mai eram virgină – mulțumită ție. Și am descoperit că nu-i pot refuza nimic viitorului meu soț.

– Tot minți! Nu aveai cum să te arunci în brațele unui străin, chiar dacă era logodnicul tău! zise Tristan, plimbându-se neliniștit de colo-colo.

Bettina se temea. Nu-l văzuse niciodată pe Tristan atât de furios. Decise că trebuia să-i spună adevărul, dar să lase un strop de îndoială în mintea lui.

– Ți-ar liniști egoul să crezi că am mințit. Prea bine, am inventat toată povestea, doar ca să te scot din sărite. Am mințit. Ești mulțumit acum?

El se opri din mers și se întoarse către ea, cu chipul mai întunecat decât îl văzuse ea vreodată.

– Ce s-a întâmplat, Tristan? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană. Nu m-ai crezut mai devreme, ai insistat că am mințit. Prea bine, recunosc. Nu mă crezi nici acum?

– De ce aș crede ceva din ce spui?

– De ce, într-adevăr? replică ea și se decise să atace. Hai, Tristan. Nu ai nici un motiv să te enervezi așa – decât dacă mă iubești. Mă iubești, Tristan? De asta ai venit după mine?

– Eu... Blestemată să fii! Ți-am spus și înainte că în viața mea nu e loc pentru o femeie sau pentru dragoste.

– Atunci, du-mă înapoi la Saint Martin.

– Nu... nu până nu termin cu tine, zise el cu răceală.

– Am scăpat de tine de două ori, Tristan. O să reușesc iar!

– Ai fost nebună să încerci ultima dată. Puteai să fii luată de negustori de sclavi sau de cine știe ce alți bărbați nemiloși.

Ea nici măcar nu se gândise la asta.

– Păi, nu am fost. Am văzut o corabie de negustori, și căpitanul a fost foarte drăguț și m-a dus la Saint Martin – fără recompense. Mai sunt și bărbați decenți pe lumea asta.

– Or fi, dar nu o să mai ai șansa de a scăpa din nou. Te-am avertizat că o să te țin ca o prizonieră dacă e nevoie.

– Vreau să o văd pe mama, zise Bettina, schimbând repede subiectul.

– Nu.

– Dar o să fie îngrijorată pentru mine. Vreau să o liniștesc.

– Am zis nu. Acum, vrei ceva de mâncare?

– Tot ce vreau e un ac și ață. Dacă tu...

– Din nou, răspunsul e nu, o întrerupse el.

– Dar de ce nu?

– Pentru că, fără haine, nu o să fii tentată să pleci din cabina mea.

– Nu?

– Cred că nu, zise el rânjind și ieși din cabină.

Bettina se duse repede la cufărul lui, dar, când îl deschise, se înroși la față de furie. Era gol. Nu era nimic în cabină cu care ea să se poată îmbrăca!

Capitolul 27

Bettina se plimba agitată prin cabină, acoperită doar de o pătură.

Era după-amiază, și corabia era ancorată într-un golf mic de mai bine de o oră. Bettina își pierduse răbdarea și clocotea de mânie. Ce aștepta Tristan?

Ultimele două săptămâni fuseseră mizerabile pentru Bettina. Fusese forțată să stea în cabină, fără să aibă nimic de făcut. Nu avusese voie să o vadă pe mama ei deloc, și Tristan îi adusese toate mesele. El era singura persoană pe care o văzuse în două săptămâni.

Ușa cabinei se deschise, și Bettina se întoarse brusc, văzându-l pe Tristan intrând. Îi aruncă o privire ucigașă, ochii ei mari scânteind precum smaraldele.

– Când o să mă duci la țărm? întrebă ea apăsat.

– Acum, dacă vrei, îi răspunse el cu calm. Poți să te îmbraci cu astea dat fiind că ți-au plăcut atât de mult cândva.

Ea luă hainele pe care Tristan i le întinsese, apoi se întoarse cu spatele și se îmbrăcă iute cu pantalonii largi și cu cămașa cu decolteu generos în formă în V, folosind apoi o bucată de funie pe care el fusese suficient de darnic să o includă pe post de curea.

– Nu am încălțări, îi reaminti ea pe un ton provocator.

– Prea rău, micuțo. Doar nu era să bâjbâi pe întuneric în acea noapte după pantofii tăi. Cred că va trebui să te car în spate când ajungem la țărm.

– Asta nu va fi necesar! izbucni ea. Unde e mama?

– E deja pe insulă. Haide!

După douăzeci de minute ce se scurseră dureros de greu, Tristan trase micuța barcă la mal cu ajutorul a doi bărbați care îi însoțiseră, o duse pe țărm și o poziționă lângă cealaltă barcă. Probabil luase doar câțiva oameni cu el când pornise după ea, căci nu mai rămăsese nimeni pe corabia *Spirited Lady*. Ea mai observă că vasul căpitanului O'Casey nu mai era în golf.

Tristan o luă de mână și o trase după el. Când ajunseseră la pădure, o ridică și o cără în ciuda protestelor ei până ajunseseră la peluza din fața casei. Apoi, o lăsă jos.

Jossel și Madeleine o așteptau în fața ușii principale, dar, când Bettina încercă să fugă, Tristan o trase înapoi, lângă el, cu o mână de fier. O ținea strâns și, când ajunseseră în fața ușii principale, el o duse în casă, fără a o lăsa să se oprească și să stea de vorbă cu mama și cu doica ei.

– Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să se elibereze.

Dar Tristan îi ignoră cererea și continuă către scări, trăgând-o cu putere în spatele lui. Când ajunseră la camera lui, o împinse pe Bettina în interior și închise ușa, lăsând-o singură. Ea auzi cheia rotindu-se în încuietoare și încercă să deschidă ușa, dar aceasta nu se mișcă. Îl auzi îndepărtându-se. Bătu furioasă în ușă, apoi ascultă din nou, însă Tristan plecase.

Blestemat să fie! Avea să își respecte jurământul și avea să o țină încuiată. Ea nu mai putea să suporte această situație, să-l vadă doar pe Tristan, cu zâmbetul lui nenorocit și cu dorințele lui păcătoase. Începu să măsoare camera dintr-o parte în alta. Trecu o oră, apoi alta. Voia afară! Încremeni când auzi cheia rotindu-se în ușă; apoi, ușa se deschise, și Tristan intră, cărând o tavă într-o mână. Închise ușa din nou și așeză tava pe masa micuță de lângă pat.

– Cât ai de gând să mă ții încuiată în această cameră? întrebă ea, încercând cu disperare să pară calmă.

– Până când o să-mi dai cuvântul că nu o să mai încerci să fugi, răspunse el pe un ton curios de răbdător.

– Naiba să te ia, Tristan! strigă Bettina. Bătu cu piciorul în podea de furie. Nu mai pot suporta!

– Atunci, dă-mi cuvântul!

– Du-te dracului!

– Ce temperament, râse el. Servitoarea ta mi-a spus că ai fost o fetiță gentilă și iubitoare. Doar eu scot la iveală flăcările din tine?

– Până să te cunosc, nu am avut motive să fiu furioasă, zise ea plină de dispreț.

– Nu? Aud că ți-ai trăit mai toată viața în furie. El zâmbi când ea îl privi surprinsă. Da, servitoarea ta mi-a zis despre tine și despre tatăl tău. Sunt doar un înlocuitor pentru el, Bettina? Ai trăit cu furie atât de mult timp, încât trebuie să găsești pe cineva asupra căreia să o arunci?

– Destul, Tristan! se plânse ea cu voce sfârșită. Tatăl meu a murit!

Tristan o privi îngrijorat.

– Eu... Îmi pare rău, Bettina.

– N-am nevoie de mila ta! răbufni ea nervoasă.

Tristan suspină adânc.

– Ar trebui să încerci să îți domolești răbufnirile, Bettina. Nu o să le mai tolerez mult.

– Nu? Și ce o să faci? O să mă legi și o să-mi pui căluș din nou? Sau o să mă bați de data asta? Îți place să mă faci să sufăr, nu?

– Nu, eu doar vreau să-ți ofer plăcere, răspunse el încet. Tu singură îți creezi suferință.

Bettina trase unul dintre scaunele acoperite cu catifea către fereastra care dădea spre munte și se așeză acolo uitându-se la culorile schimbătoare ale cerului. Soarele apusese sub munte de mult timp, dar lăsase în urma lui dâre roz, mov și roșii.

Briza intra prin fereastra deschisă, și Bettina trase pătura mai bine pe umerii ei. Cu puțin timp în urmă, Tristan îi adusese cina, dar ea îl ignorase până când el coborâse din nou la parter ca să bea cu Jules.

Trecuse o săptămână de când se întorseseră pe insula, și ea încă era încuiată în cameră, fără să aibă nimic de făcut. Tristan îi luase hainele pe care i le dăduse să le poarte când veniseră la țărm și luase din cameră și hainele ei, și hainele lui.

Încuia ușa noaptea și ținea cheia sub stâlpul de la pat de pe partea lui cât timp dormea. Când ea văzuse unde o ținea, el o invitase să o ia de acolo spunându-i că își putea avea libertatea dacă reușea să ridice patul cu el pe pat. Dar nu putea... el știa că era imposibil.

După prima zi, Bettina nu mai vorbi cu Tristan. Nu îi mai vorbise deloc de șase zile. Nici nu se mai împotrivi când el făcea dragoste cu ea, ceea ce îl surprinse destul de mult. Când o lua, ea evita să-i răspundă până în ultimele minute; atunci, trupul ei prelua controlul. După, îl trata din nou cu răceală. Însă, în ultimele zile, Bettina începuse să aștepte cu nerăbdare vizitele lui Tristan. Tânjea după companie și îl întreba ce se mai întâmpla de îndată ce intra în cameră. Dar el îi spunea puține și nimic despre mama ei.

Însă, în această seară, în această seară, ea decisese că avea să lupte.

El urma să se întoarcă destul de curând, așa că nu avea prea mult timp. Se ridică și trase scaunul la ușă. Apoi, mută cufărul spaniol greu și îl sprijini de ușă, așezând și scaunul pe el. Urmă celălalt scaun, apoi masa micuță de lângă pat. Și-ar fi dorit să aibă puterea de a muta patul. Se așeză pe pat și așteptă. Nu dură mult până când auzi cheia în încuietoare. Sări de pe pat și se sprijini și ea de baricada solidă pe care o construise. Tristan încercă să deschisă ușa o dată, de două ori, dar aceasta rămase închisă.

– Bettina, deschide ușa... acum!

– Pe dracu'!

El se împinse în ușă iar, și de această data ușa începu să se miște. Bettina se chinui să opună rezistență, simțind cum îi alunecă picioarele pe covor. Dar apoi îl auzi pe Tristan îndepărtându-se și întorcându-se cu ajutoare.

– De câte ori să-ți mai spun, Tristan? Scorpia trebuie pusă la punct, zise morocănos Jules.

– Tristan, eu... nu sunt îmbrăcată! strigă Bettina înspăimântată. Apucă pătura, o înfășură în jurul ei și o fixă în jurul sânilor, în cazul în care ei ar fi reușit să deschidă ușa.

– Îți sugerez să te bagi sub așternuturi, Bettina, și... să te ascunzi, urlă Tristan înapoi.

Jules începu să râdă. Ea nu se ascunse, ci se împinse cu toată forța în baricadă când cei doi bărbați începură să se sprijine de ușă. De această dată, picioarele ei chiar alunecară pe covor, și ea aproape căzu când ușa se deschise. Tristan intră și închise ușa, și Bettina încă îl putea auzi pe Jules râzând în timp ce se întorcea în camera lui. Ea se îndepărtă de Tristan și îl urmări cum așază la loc, în tăcere, mobila.

– Păi, de ce nu vorbești? adăugă Bettina. Haide! Arată-mi cât de nervos ești.

– Nu sunt nervos. A fost o încercare bună, Bettina. Cel puțin, ți-a revenit pofta de a trăi. Începusem să cred că ai devenit docilă.

– Tristan, trebuie să ies din această cameră. Nu mai suport!

– Știi ce trebuie să faci!

– Prea bine! Promit că nu voi încerca să fug din nou dacă îmi spui când o să mă eliberezi.

– Nu ești în poziția de a face târguieli, micuțo, îi răspunse el, așezându-se pe scaunul pe care tocmai îl pusese la locul lui.

– Dar de ce nu-mi spui când o să mă duci înapoi la Saint Martin?

– Eşti chiar atât de nerăbdătoare să îl revezi pe Pierre al tău? întrebă el cu răceală.

– Nu. Poţi să mă duci pe orice insulă, atât timp cât de acolo pot pleca în alte părţi. Nu trebuie să fie Saint Martin, zise ea, încercând să-l liniştească.

– Dar apoi o să te duci la Saint Martin. Care e diferenţa?

– Tu mi-ai zis că nu ai loc de femei în viaţa ta. Nu poţi să continui să mă ţii aici dacă spui adevărul.

– Nu o să te ţin aici pentru totdeauna, Bettina. Doar că nu m-am decis încă pentru cât timp.

– Nu ţi-am cerut o dată specifică, Tristan, ci ceva orientativ. O lună, două, trei?

– Să zicem un an, poate mai puţin.

– Un an! explodă ea. Nu... e prea mult! Cu siguranţă, nu intenţionezi să stai atât de mult departe de mare, nu?

– Nu, probabil că nu. Aş putea să te las aici, singură, o vreme, dar doar dacă îmi promiţi că nu fugi.

Bettina se întoarse cu spatele la el şi scrâşni din dinţi. Un an însemna atât de mult! Cum să îndure un an cu el? Dar îi spusese că avea să plece din când în când. Poate că avea să fie plecat în majoritatea timpului. Şi, cum descoperise ce fel de om era Pierre, nu intenţiona să se întoarcă la el. Nu se grăbea să plece nicăieri. Dar trebuia să iasă din această cameră.

– Vei permite ca timpul pe care deja l-am petrecut împreună să fie calculat ca parte a acestui an?

– Dacă insişti.

– Prea bine, Tristan, zise ea deprimată.

– Vreau cuvântul tău.

– Îţi dau cuvântul meu că nu voi încerca să fug de tine, cu condiţia să mă eliberezi într-un an sau mai devreme.

El râse triumfător.

– Vino încoa', Bettina.

– Să fiu supusă nu e parte din învoiala noastră, Tristan, zise ea tăios.

Capitolul 28

Bettina se trezi și descoperi o dimineață frumoasă, cu soarele care strălucea prin fereastră și cu păsărelele care ciripeau pe acoperiș. Era nerăbdătoare să se ridice și să se plimbe. Îl împinse pe Tristan din pat, spunându-i să meargă și să-i aducă haine. El se îmbrăcă morocănos și făcu așa cum îi ceruse ea. Când se întoarse cu hainele ei, el se sui înapoi în pat și, fără să-i mai zică un cuvânt, se puse înapoi la somn.

Bettina uitase că avea cămășuța ruptă, dar nu avea de gând să piardă timpul ca să o coasă. Voia să o vadă pe mama ei. Ambele rochii pe care le avea erau din material moale, așa că nu conta dacă purta cămășuță sau nu.

Alese rochia din bumbac de culoarea liliacului și o îmbrăcă rapid. Ieși din cameră, fără a se mai preocupa de părul ei, lăsându-l să-i atârne liber pe spate. Desculță, simți podelele reci în timp ce începu să alerge pe coridor și apoi să coboare scările. O văzu pe Madeleine așezată la masa lungă, cu mama ei, discutând vesele. Madeleine o privi uimită pe Bettina când o văzu, dar Jossel se ridică imediat și porni către Bettina.

– Oh, dragostea mea, ești bine? o întrebă Jossel în timp ce o îmbrățișa. Mi-a zis că nu are de gând să-ți facă rău, dar nu m-a lăsat să te văd.

– Sunt bine... acum, răspunse Bettina și o conduse pe mama ei înapoi la masă.

– Tristan știe că ai ieșit din cameră? El o să...

– Știe, mamă, o întrerupse Bettina. Am făcut o înțelegere cu Tristan, noaptea trecută. Mi-am dat cuvântul că o să stau aici pentru un an. Dacă punem la socoteală timpul pe care deja l-am petrecut cu el, o să fie mai puțin de unsprezece luni.

– Ai fost de acord cu asta?

– Nu am avut de ales. El a pus acest termen, și eu am fost nevoită să-mi dau cuvântul pentru a putea ieși din cameră. Nu mai puteam rezista închisă.

– Ai făcut un lucru prostesc încercând să evadezi din nou, o certă Madeleine. Tristan era înnebunit când mi-a zis că te-ai urcat la bordul unei corăbii și ai plecat. Am fost teribil de îngrijorată pentru tine.

– Îmi pare rău, Maddy. Mă întorceam după tine. Nu aș fi plecat dacă nu aș fi crezut că aveam să te pot salva.

– Oh, eu am fost bine, draga mea, îi răspunse Madeleine. De fapt, a început să-mi placă aici. Nu mai mă ocup de bucătărie, dar le supervizez pe acele două tinere care îl servesc pe Tristan ori de câte ori este acasă.

– Cine sunt acele fete? întrebă Bettina curioasă.

– Aleia și Kaino, răspunse Madeleine. Sora lor mai mare, Maloma, este căsătorită cu Jules.

– E căsătorit? Da, l-am auzit pe Tristan spunând că Jules are o soție aici.

– O soție și trei copii cu ea. Trei fete, toate tare drăguțe.

– Tristan are și el soție și copii aici? întrebă Bettina sarcastică.

Madeleine și Jules schimbară priviri curioase, și Madeleine îi zise:

– Tristan nu a băgat în seamă pe nici una dintre fetele din sat. Merge, ocazional, la femeile de moravuri ușoare de acolo, dar asta e tot. Mulți dintre marinari lui s-au căsătorit însă cu fete din sat și și-au construit propriile colibe în vizitele anterioare făcute aici. Restul echipajului stă în sat.

– Este și un preot atunci, care s-a ocupat de aceste căsătorii? se aventură Bettina. Mi-ar plăcea să mă duc să mă spovedesc.

– Nu, cuplurile s-au dus la căpetenia satului, care le-a dat binecuvântarea. Dar cred că l-am convins pe Jules să aducă un preot aici, pentru a da acestor căsătorii binecuvântarea lui Dumnezeu.

– De ce te preocupă asta, Maddy? întrebă Bettina.

– Oamenii lui Tristan s-au căsătorit cu aceste fete în mod onorabil, nu intenționează să le părăsească. Cred că ar trebui să fie căsătoriți cum se cuvine.

– Te gândești la Jules. Sincer, Maddy, ești imposibilă. Chiar trebuie să faci pe mama cu toată lumea? Jules nu merită grija ta.

– Am ajuns să-l cunosc și eu, Bettina, zise Jossel. Mi se pare greu de crezut că este același bărbat care era să te biciuiască până la moarte.

– Este același bărbat și încă ar vrea să mă vadă biciuită. Dacă l-aș răni pe Tristan, Jules ar fi primul care ar vrea să-mi lase urme pe spate.

– Are dreptate, Jossel, zise Madeleine fără tragere de inimă. Nu ai fost acolo în ziua în care ea aproape l-a omorât pe căpitan. Jules poate fi ca un demon sălbatic, însă doar când e vorba despre Tristan. Îl protejează pe acesta așa cum o mamă își protejează copilul.

Jossel se încruntă și se uită cu tristețe către Bettina.

– Mă tem că eu nu te-am protejat cum ar fi trebuit, *ma chérie*.

– Oh, nu, mamă, nu trebuie să te învinovățești. Nu poți să faci nimic pentru mine fără să-ți pui viața în pericol. O să mă descurc... o să fie doar pentru un an.

– Sună ca și cum te-ai dat bătută, Bettina. Nu o să fie pentru un an. Contele de Lambert are harta pe care i-ai dat-o. O să ne salveze, zise Jossel.

Bettina suspină și îi relată mamei sale conversația dintre Pierre și Don Miguel la care asistase fără să vrea.

– Așa că o să fie un an dacă Tristan nu se hotărăște să-mi dea drumul mai devreme, încheie Bettina.

– Tristan știe că tu nu mai ai de gând să te măriți cu contele? întrebă Jossel cu blândețe.

– Nu, și voi amândouă trebuie să-mi promiteți că nu o să-i spuneți – lui sau altcuiva – despre asta, replică Bettina și așteptă ca mama ei și Madeleine să încuviințeze din cap.

– Dar, dacă ar ști, poate s-ar căsători cu tine, comentă Jossel.

– Mamă, sentimentele mele pentru Tristan nu s-au schimbat între timp. Tot îl urăsc și nu m-aș căsători niciodată cu el. Și el a zis că nu s-ar căsători oricum cu mine. Nu o să-și schimbe părerea.

– Dar un an înseamnă mult timp, Bettina. Dacă i-ai face un copil lui Tristan, atunci cu siguranță el ar...

– Nu! Nici să nu te gândești la așa ceva! strigă Bettina. Nu o să se întâmple!

– Liniște-te, draga mea. Bineînțeles că nu o să se întâmple. Nu am vrut să te supăr, zise Jossel repede, dorindu-și să fie atât de sigură precum era Bettina.

– Îmi pare rău că am țipat, mamă. Fac asta des în ultima vreme, zise Bettina zâmbind ușor.

– Și din motive întemeiate, îmi imaginez.

– Din motive întemeiate, râse Bettina.

– Dacă Ryan s-ar fi întors, viața noastră ar fi fost atât de diferită, zise Jossel visătoare.

– Ryan? Cine este acest Ryan? întrebă Madeleine.

Jossel se înroși ușor.

– Adu-i Bettinei niște pâine caldă, din aceea coaptă de Aleia, te rog, Maddy, și niște lapte.

– Nu i-ai zis niciodată lui Maddy despre Ryan? întrebă Bettina după ce bătrâna plecă.

– Nu, dar cred că a presupus că a existat cineva în viața mea, cu ani în urmă. A știut cât de fericită am fost – o vreme. Dar nu ar avea nici un sens să-i spun acum.

– Presupun că ai dreptate. Dar nu te-am întrebat cum te simți, mamă. Te-a... deranjat vreunul dintre bărbați?

– Dumnezeule, nu! exclamă Jossel amuzată. Ce să vrea acești bărbați de la o femeie așa bătrână ca mine?

– Mamă, asta nu e o chestiune pe care să o iei cu atâta ușurință. Nu ești o femeie bătrână, și o știi prea bine. Și ești frumoasă, o certă Bettina.

– Nu te îngrijora pentru mine, Bettina. Căpitanul tău are grijă de mine.

– Are! exclamă Bettina. Dar nu mi-a spus nimic, nici măcar dacă ai unde să dormi.

– Nu mi se pare un bărbat atât de rău, deși te forțează să te culci cu el, și în această privință mi-a tot reamintit să nu mă bag. Dar mi-a oferit protecția lui. L-am auzit când a dat ordine să fiu lăsată în pace și respectată.

– Acțiunile onorabile nu par să-i stea în fire, zise Bettina sarcastică.

– Tristan a fost mai mult decât generos cu mine, îi răspunse Jossel. Mi-a dat camera de lângă a lui Madeleine. Și mi-a adus foarte multe materiale pentru rochii – pânze foarte scumpe. Și mi-a dat și pantofi când i-am amintit că nu am.

– Tristan a făcut toate acestea fără să fie rugat?

– Da. Nu m-am așteptat să fiu tratată cu atâta blândețe. Dar cred că Tristan a făcut asta datorită ție, pentru că sunt mama ta.

– Sau, mai bine zis, ca să nu se confrunte cu mânia mea, zise Bettina cu amărăciune.

– Nu, Bettina. Eu cred că el ține la tine. Nu-i plăcea să fie nevoit să te țină închisă.

– Asta e absurd. Îi place să mă facă să sufăr! răbufni Bettina, amintindu-și că stătuse încuiată trei săptămâni, ochii scânteindu-i puternic în nuanțe de verde.

– De multe ori, pornea pe scări hotărât, apoi se oprea indecis, ca și cum se lupta cu el însuși. Urca doar câteva trepte și apoi se întorcea brusc și ieșea din casă. Nu știa că l-am văzut, dar eu cred că simțea impulsul de a te elibera.

– Îi interpretezi acțiunile așa cum ai vrea tu să fie, replică Bettina. Tu vrei să crezi că Tristan e un bărbat onorabil și că îi pasă de mine. Dar nu e onorabil și nu-i pasă de mine. Mă vrea doar ca să-și satisfacă poftele, atât.

– Tristan vorbește franțuzește? întrebă Jossel, schimbând brusc subiectul.

– Nu. Este un marinar englez care vorbește doar în limba lui, răspunse cu dispreț Bettina.

– Nu mi-ai zis că este un bărbat așa frumos.

– Ce contează cât e de frumos, când are sufletul negru?

– Nu îl găsești măcar un pic irezistibil? se aventură Jossel.

– Cu siguranță, nu! Tristan o fi un diavol, dar puterile lui nu îmi vor înmuia inima.

– Eu doar te vreau fericită, Bettina.

– O să fiu fericită numai când o să plec de pe insula asta, nu înainte, răspunse Bettina.

– Suni ca un înger când vorbești în limba ta, micuțo, zise Tristan încet.

Bettina tresări și întoarse capul, văzându-l pe Tristan stând lângă ea.

– Trebuie să mergi așa încet? întrebă ea. De cât timp stai acolo?

– De câteva minute. Nu am vrut să întrerup conversația pe care o aveai cu mama ta. Știu sigur că aveai multe să-i spui, zise Tristan.

Se așeză pe scaunul de lângă ea. Bettina se întoarse către mama ei, cu ochii mari și furioși.

– De ce nu mi-ai zis că stă acolo?

– Mi-a făcut semn să nu zic nimic. De asta te-am întrebat dacă vorbește franceză. Nu am știut dacă voiai să afle ce simți pentru el.

Dar nu am citit nimic pe chipul lui când ai vorbi despre el, deci nu a înțeles.

– Știe ce simt, mama. Știe că îl urăsc.

– Ai avut suficient timp ca să i te plângi mamei tale, zise Tristan. O să vorbești în engleză acum.

– Îi spuneam mamei mele cât de mult te urăsc, răspunse Bettina pe un ton provocator.

– Cât de mult *crezi* că mă urăști.

– Ce insinuezi? Crezi că nu știu ce simt? întrebă Bettina cu înflăcărare.

– Cred că te minți singură. Este ură ceea ce simți când te agăți de mine în pat? întrebă el cu un zâmbet șmecheresc.

– Nu o să vorbești despre așa ceva în fața mamei mele! suspină Bettina.

– De ce nu? O să o faci să creadă că mă urăști tot timpul?

– Ești un diavol, Tristan! tună Bettina. Nu sunt responsabilă pentru magia pe care o produci în pat, dar asta nu-mi afectează inima și ceea ce simt. Dacă nu te-aș fi urât, i-aș mai fi cerut lui Pierre să te omoare? Și te urăsc și mai mult de când m-ai adus înapoi aici!

Bettina se ridică și porni către ușa principală, dar Tristan alergă după ea, oprind-o.

Stăteau în fața ușii deschise, în lumina caldă a soarelui, suficient de departe ca Jossel să nu audă ce vorbeau.

– Unde crezi că pleci? întrebă el morocănos.

– Departe de tine! răbufni ea și se întoarse să iasă pe ușă, dar el o ținu de braț și o întoarse, lipind-o de el.

– Să-i demonstrez mamei tale că spun adevărul... că îți place îmbrățișarea mea? întrebă el, pe un ton rece.

Bettina nu mai putu să oprească lacrimile care îi umpleau ochii.

– Oprește-te, te rog. Deja m-ai umilit în fața ei. Trebuie să continui cu asta?

– Oprește-te din plânsul blestemat! Meriți asta pentru izbucnirea ta. Unde ți-e temperamentul aprig acum?

Bettina continuă să plângă în timp ce se împingea în el. Se simțea ca o proastă.

– Lasă-mă! Încercă să îi vorbească poruncitor, dar eșuă patetic. I-am spus mamei totul. I-am zis că propriul meu trup cedează când mă violezi... Nu trebuie să-i demonstrezi.

– Nu, dar poate ar trebui să-ți demonstrez ție, replică el pe un ton răgușit.

Nervoasă, Bettina se hotărî să-i demonstreze lui ceva. Privi către masă și văzu că mama ei plecase din încăpere. Își trecu mâinile pe după gâtul lui Tristan, îi acapară buzele și îl sărută cu pasiune. Puse toată înflăcărarea ei în acel sărut, alintându-l cu mâinile, lipindu-și trupul de al lui. Propriile ei simțuri ardeau, dar, când îi simți dorința pentru ea, îl împinse departe.

Îi venea să râdă de expresia lui uimită, dar strânse din dinți și își aminti de ce îl sărutase.

– Acum, știi, Tristan, ce ți-aș putea oferi dacă nu te-aș urî. Poate că trezești pasiune în trupul meu când mă violezi, dar o parte din mine nu este afectată de atingerea ta. Nu o să poți niciodată să îmi iei această parte, pentru că doar eu o pot dărui. Nu o să ai niciodată dragostea mea.

Bettina se întoarse și alergă în sus pe scări, către camera ei, ignorând mâncarea pe care Madeleine o lăsase pe masă pentru ea.

Capitolul 29

Bettina se foi agitată aproape toată noaptea, făcându-l pe Tristan să se simtă iritat.

Acum, era obosită, dar știa că era ora prânzului sau chiar mai târziu și că trebuia să se trezească – nu mai putea să amâne asta.

Se îmbrăcă mecanic cu o cămășuță roz nouă și cu o rochie roz-alie. Trecuseră o lună și trei săptămâni de când Tristan o adusese înapoi pe insulă. Ar fi trebuit să-i vină menstruația în săptămâna după ce Tristan o eliberase din camera lui, dar nu se întâmplase asta. Și totuși, nu voia să creadă ce era evident. Refuza să se gândească la asta. Dar acum îi întârziase încă o săptămână, și nu mai putea nega adevărul. Era însărcinată în două luni. Ce avea să facă? Cum avea să crească ea copilul unui om pe care îl disprețuia? Oare avea să îl urască și pe copil? Nu, nu-și putea urî copilul, era sigură de asta. Dar Tristan probabil avea bastarzi împrăștiați peste tot prin Caraibe. Propriul ei copil nu avea să conteze pentru el.

Bettina începu să-și descâlcească părul, dar apoi se opri și aruncă pieptănul pe podea. Ieși din cameră și alergă pe scări.

Tristan era la masă, preocupat de niște hârtii. În timp ce Bettina se uita la el, furia ieși la suprafață și explodă în mintea ei. Își împreună mâinile, încercând să le oprească din tremurat, apoi alergă și coborî restul scărilor, venind în spatele lui Tristan. El se îndreptă și se întoarse, auzind-o apropiindu-se, și, când o făcu, Bettina îl lovi cu pumnul, cu toată forța ei, în obraz.

– Pentru ce naiba a fost asta? mârâi Tristan, frecându-și fața.

– Blestemat să fii, Tristan! strigă Bettina. Sunt însărcinată!

– Dumnezeule, și ăsta e un motiv să mă ataci? mormăi el. Nu mă deranjează să primesc o palmă de la o femeie, dacă ea crede că o merit, dar tu mereu simți nevoia să-ți folosești pumnii blestemați!

– Ar fi trebuit să aștept până găseam un pumnal ca să ți-l vâr în inima întunecată!

– Nu știu de ce ești atât de nervoasă, zise el și rânji. Ar fi trebuit să știi că urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. În plus, dacă e doar o lună, cum de ești sigură?

– Pentru că sunt peste două luni... Două! țipă ea.

Ea alergă înapoi pe scări înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Tristan auzi ușa trântindu-se și chicoti. Dar apoi se întunecă la față când își dădu seama că, în urmă cu două luni, Bettina fusese în Saint Martin. Alergă pe scări și țâșni în cameră, izbind ușa de perete. Bettina se sperie când văzu furia de pe chipul lui Tristan. El o prinse cu brutalitate de umeri și o scutură.

– Al cui e copilul? tună el.

– Ce?

– Blestemată să fii, femeie! Al cui e copilul pe care-l porți?

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Ai înnebunit? Copilul este al...

Bettina se opri. Își aminti de îndoiala pe care o sădise în mintea lui și începu să râdă. El o scutură din nou, cu violență, până când ea se opri din râs.

– Răspunde-mi!

– Copilul este al tău, bineînțeles, răspunse ea batjocoritor. Cine altcineva ar putea fi tatăl?

– Știi prea bine cine!

– Haide, Tristan. Ți-am spus că am mințit în legătură cu Pierre. Nu m-ai crezut? îl necăji ea.

– Vreau cuvântul tău că acest copil este al meu!

– Nu, nu o să-l ai! Nu o să-ți dau această satisfacție, îi răspunse Bettina enervându-se din nou. Nu contează dacă este al tău sau nu. După ce plec de aici, nu îl vei mai vedea vreodată. Și, dacă te deranjează atât de mult că sunt gravidă, lasă-mă să plec acum!

– Erai așa nervoasă, încât ai venit la parter și m-ai atacat.

– Tu m-ai distrus viața! Aș fi putut să fiu căsătorită cu Pierre până acum dacă nu apăreai tu. Mă obligi să stau aici, și o să dau naștere unui bastard. Am motive să fiu supărată, dar tu nu!

– Am dreptul să știu al cui copil îl porți!

– Ce drept ai tu? Nu ești soțul meu și nici iubitul meu. Ești doar omul care mă violează. Ce drept ai tu?

Tristan o trase lângă el și o sărută cu sălbăticie, rănind-o în îmbrățișarea prea strânsă; apoi, o împinse din brațele lui, nervos.

– Blestemată să fii, Bettina! Ești o vrăjitoare!

– Atunci, lasă-mă să plec. Te rog, Tristan. O să se vadă că sunt însărcinată în curând, și oricum va trebui să mergi în altă parte să-ți satisfaci poftele. Eliberează-mă acum, îl imploră Bettina.

– Nu. Dar trebuie să plec. Tu m-ai vrăjit și m-ai ținut de la scopul meu.

– Și ce scop e acela? Să duci aurul furat în Anglia? întrebă ea sarcastic, ferindu-se din calea lui.

– Aurul a fost rezolvat deja.

– Atunci, te duci să furi și mai mult aur. Ești un pirat, Tristan, deși te ascunzi în spatele protecției oferite de Anglia.

– Și tu vezi lucrurile doar așa cum vrei. Dar această călătorie nu este pentru profit, ci din motive personale.

– Dar ai pomenit despre un scop. Ce scop?

– Nimic despre care trebuie să știi tu, zise Tristan și se întoarse să iasă din cameră.

– Te duci să-l găsești pe Don Miguel? întrebă Bettina.

Tristan se roti, întorcându-se, și o privi pe Bettina suspicios.

– De unde știi...

– Dacă îți amintești, eram acolo când ai vorbit despre Don Miguel cu căpitanul O'Casey, îl întrerupse Bettina. Don Miguel...

– Nu-i mai rosti numele cu atâta familiaritate! zise Tristan brusc, ochii lui albaștri aprinzându-se ca și cum ceva ardea în interiorul lui. El este Bastida – criminalul!

– De ce îl cauți? se aventură Bettina.

– Din cauza a ceva ce mi s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Și nu e treaba ta.

– Dar nici măcar Don Miguel nu știe de ce îl cauți. Nu te-a cunoscut niciodată.

– Ce naiba spui? Ce te face să crezi că nu știe?

– Am luat cina cu el în casa lui Pierre. El a zis...

– Bastida a fost acolo? întrebă Tristan, nevenindu-i să creadă.

– Da.

– Pentru numele lui Dumnezeu! El a fost atât de aproape... atât de aproape. La naiba, Bettina! Vezi ce mi-ai făcut?

– Nu ți-am făcut nimic! strigă ea indignată.

– Dacă nu aș fi fost atât de pornit să te găsesc, le-aș fi pus localnicilor din Saint Martin aceleași întrebări pe care le pun în toate porturile. L-aș fi găsit în cele din urmă pe Bastida! zise Tristan vehement. E încă acolo?

– Tu mă învinovățești pe mine pentru că nu l-ai găsit pe Don Miguel, deși nu e vina mea. Nu o să-ți mai răspund la întrebări despre el.

Tristan ajunse lângă ea din doi pași și o prinse strâns de braț.

– O să-mi răspunzi la asta, Bettina, sau, pentru numele lui Dumnezeu, o să te bat până spui!

Ea se albi la față conștientizând, fără îndoială, că el chiar avea de gând să facă ce spunea.

– Eu... nu cred că el mai e acolo. Aștepta să se întoarcă vasul lui și a ajuns la o zi după venirea mea. Am înțeles că urma să stea acolo doar câteva zile.

– Știi unde mergea sau unde locuiește?

– Nu.

– Și ce știi despre corabia lui? Știi cum se numește?

– Nu. Știu doar că a adus sclavi pe care Pierre i-a cumpărat.

– Până acum, nu mi-ai zis nimic folositor. Înțeleg că i-ai spus despre mine. El ce a zis? întrebă Tristan mai calm.

– A zis că a auzit că îl cauți, dar că nu știe de ce. Crede că îl confuzi cu altcineva, pentru că el nu te-a cunoscut niciodată, îi răspunse Bettina.

Don Miguel putea să-l găsească pe Tristan primul și să pună capăt nenorocirii ei. Ea nu avea să-l avertizeze pe Tristan că Bastida îl căuta la rându-i.

– Deci, Bastida crede că nu mă știe, zise Tristan, eliberând brațul Bettinei. Păi, mă știe – doar că nu-și aduce aminte. Dar, înainte să-l omor, o să mă asigur că știe de ce-l trimit în iad.

– De ce vrei să-l omori? Ce ți-a făcut?

– Ți-am spus că nu e treaba ta.

– Te-ai gândit că s-ar putea ca el să te ucidă pe tine? Poate că e mai în vârstă decât tine, dar încă e un bărbat puternic. Tu ai putea să fii cel care moare.

– Asta cu siguranță te-ar face fericită, nu? întrebă rece Tristan.

– Da, m-ar face! Mi-ai adus doar suferință. Știi că te urăsc, și acum eu știu că și tu mă urăști. M-ai bate, deși sunt însărcinată, doar pentru a obține informații despre Don Miguel!

– Nu te-aș bate, Bettina, zise Tristan, oftând zgomotos. Nu o să ridic niciodată mâna asupra ta – ar trebui să știi asta până acum. Era o amenințare deșartă, și eu eram suficient de nervos încât să te fac să mă crezi. Dar trebuia să știu ce informații ai. Trebuie să-l găsesc

pe Bastida. Am jurat să-l omor, și nu mă voi odihni până nu reușesc, zise, apoi se întoarse și ieși din cameră.

Bettina rămase confuză. Încă nu înțelegea de ce Tristan voia să-l găsească și să îl ucidă pe Don Miguel de Bastida.

Capitolul 30

Taverna era mică, și mesele multe și îngrămădite din încăpere erau goale la această oră târzie din noapte. Aici, se putea servi cea mai bună mâncare din oraș, dar bordelul de la etaj avea mai mulți clienți. Tristan era așezat la una dintre mese, uitându-se amuzat către marinarii și negustorii care urcau și coborau scările de la capătul încăperii.

– Tristan, e o nebunie să stăm prea mult pe aici, zise Jules, uitându-se rapid prin încăpere. Încep să cred că ți-ai pierdut judecata. Putem să mâncăm pe corabie. Haide să plecăm!

– Relaxează-te, Jules. Nu e nici un pericol aici, zise Tristan, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

– Nici un pericol! Omul acela, de Lambert, a pus, probabil, recompensă pe capul tău. După ce i-a povestit Bettina despre tine, sigur știe că tu ai luat-o din nou. Ți s-a urât să trăiești?

– Începi să suni ca o femeie bătrână. Nimeni nu ne cunoaște aici.

– Eu nu am vrut de la început să vin în Saint Martin, dar tu erai atât de sigur că aveai să afli ceva despre Bastida aici. Ei bine, am aflat că a plecat în grabă. Nimeni nu știe altceva.

– Contele de Lambert știe. El trebuie să știe în ce direcție a pornit Bastida, poate chiar și destinația lui.

– Dumnezeule! Ți-ai pierdut mințile. Doar nu vrei să mergi pe plantația lui și să-l întrebi!

– De ce nu? Dacă îmi poate spune unde este Bastida, merită riscul.

– Atunci, o să merg cu tine, îi răspunse Jules.

– Nu, zise Tristan ferm.

– Ești un mare prost. Nu din cauza lui Bastida vrei să-l vezi pe de Lambert. Ci pentru că diavolița blondă vrea să se mărite cu el. Recunoaște.

– Poate că ai dreptate.

– Te-ai gândit vreodată că e posibil ca el să nu o mai vrea când ea o să revină la el cu copilul tău?

– De unde știi despre copil? întrebă Tristan furios, aplecându-se în față.

– Am auzit-o pe Bettina când ți-a dat vestea. Nu am zis nimic înainte pentru că ai avut o dispoziție îngrozitoare de când am plecat de pe insulă.

– Păi, o fi Bettina însărcinată, dar am îndoieli că e copilul meu. S-ar putea să-i aducă lui de Lambert propriul copil când se întoarce la el! zise Tristan cu amărăciune.

– Dar e imposibil, zise Jules. A stat aici doar două zile.

– Asta nu înseamnă că e imposibil! replică Tristan cu furie în privire.

– Sună ca și cum ai fi gelos. Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de scorpie.

– Tu știi că eu nu mi-am pierdut niciodată capul pentru o femeie. Un singur lucru e în inima mea – ură. Dar să o văd pe Bettina purtând în pântece un copil care s-ar putea să fie a lui de Lambert... îndoiala e ca un pumnal în stomacul meu.

– Atunci, renunță la ea.

– Asta e problema. Nu m-am săturat de ea încă. Ea...

Tristan se opri și privi către ușă, uimit.

Jules întoarse capul și văzu un bărbat îmbrăcat împărătește, în mătase gri. Mantaua și jacheta lui erau din catifea neagră, și modul în care mergea dădea de înțeles că era nobil. Bărbatul traversă camera și se apropie de femeia plinuță din spatele barului care se ocupa de aranjamentele pentru fetele de la etaj. Când aceasta îl văzu pe bărbat, zâmbi primitor.

– Ah, domnule conte de Lambert, v-ați întors atât de repede.

– Aș vrea să o văd pe Colette din nou, zise el.

– Deci, fata mea cea nouă a aprins un foc în dumneavoastră, nu? Sărmana Jeanie o să fie dezamăgită că v-ați găsit o nouă favorită.

Jules se temea să se uite la Tristan, dar, când se întoarse, văzu că acesta părea calm, însă strânsese atât de tare din pumni, încât i se albiseră încheieturile. Tristan se ridică încet, ca un leu înfometat care își urmărea prada neștiutoare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan, șopti nervos Jules. O să te recunoască.

– Stai aici și nu te mai purta de parcă ne așteaptă spânzurătoarea, îi zise Tristan cu răceală.

Se întoarse și se apropie de Lambert.

– *Monsieur*, credeți că am putea să vorbim un pic?

Pierre de Lambert se opri la capătul scărilor, cu o mână pe balustradă, iritat de întârziere. Dar, când îl văzu pe bărbatul uriaș care înainta spre el, toate gândurile despre Colette și plăcere dispărură. Bărbatul era neobișnuit de înalt, cu păr blond, ușor ondulat la spate. Era îmbrăcat ca un marinar, cu pantaloni strâmți și cu o cămașă albă, cu guler larg și cu mânecile subțiri legate la încheieturi. Purta o cingătoare neagră peste un umăr, pentru a susține o sabie straniu de lungă, și mâna lui se odihnea ușor pe mânerul ei.

Pierre avea sentimentul că îl cunoștea, dar știa că nu-l mai văzuse în viața lui pe acest bărbat, căci altfel și-ar fi amintit. Îl privi cu îngrijorare și așteptă ca el să-i vorbească.

– Am auzit-o pe doamna că v-a numit conte de Lambert. Dacă sunteți într-adevăr contele, poate că ați putea să mă ajutați, zise Tristan amiabil.

Ochii lui albaștri erau de gheață și zâmbetul îi încremenise pe buze.

– Cum v-aș putea ajuta, *monsieur*?

– Sunt în căutarea unui prieten, zise Tristan. Mi s-a spus că a fost recent oaspetele dumneavoastră.

– Despre cine vorbiți? întrebă Pierre. Am mulți oaspeți pe plantația mea.

– Don Miguel de Bastida. El...

– Cum vă numiți, *monsieur*? îl întrerupse Pierre, ducându-și ușor mâna către propria sabie.

– Mă iertați. Numele meu este Matisse. Poate că Don Miguel v-a spus despre mine. Mi-a salvat viața cu câțiva ani în urmă, într-o luptă.

– Don Miguel nu a zis nimic despre nici o luptă cât a stat cu mine și nici nu a menționat numele dumneavoastră.

– Păi, presupun că nu e genul care să se laude cu realizările sale, zise Tristan, simțindu-se îngrețoșat.

Ar fi preferat să scoată sabia, dar nu-l putea omorî pe om doar pentru că era posibil ca Bettina să-i poarte copilul.

– Îmi puteți spune unde l-aș putea găsi pe Don Miguel? E important pentru mine.

– De ce? întrebă Pierre sceptic, deși era sigur că acest Matisse nu avea cum să fie cine crezuse el că era. Nu, piratul care o furase pe Bettina nu ar fi îndrăznit să-l abordeze.

– Așa cum am zis, Don Miguel mi-a salvat viața. Și aș vrea să-l răsplătesc... poate să fiu garda lui personală ca să-i salvez și eu viața într-o zi.

– Păi, îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut. Don Miguel a plecat brusc în urmă cu mai bine de trei luni, și eu am fost prea supărat pentru a mă preocupa de destinația lui.

– Atunci, nu aveți nici o idee unde poate fi?

– Îmi imaginez că Don Miguel încă e undeva prin Caraibe. Avea niște treburi pe care voia să le rezolve înainte de a se întoarce în Spania.

– A zis cumva ce fel de treburi? întrebă Tristan, plin de speranță. Asta s-ar putea să mă conducă la el.

– Mă îndoiesc, *monsieur* Matisse. Treburile lui Don Miguel nu o să-l țină prea mult în vreun port, zise Pierre. Acum, vă urez o seară bună... Am pe cineva care mă așteaptă.

– Bineînțeles, zise Tristan și se întoarse către masa lui.

Zâmbetul de pe buzele lui dispăru la fel de repede precum o lumânare stinsă, dar focul încă îi ardea în privire.

– Sunt surprins că nu te-ai dus să-l întrebi direct dacă s-a culcat cu Bettina. Ai vrut, nu-i așa? întrebă Jules cu înflăcărare când Tristan se așeză.

– Da, dar nu mă puteam aștepta la adevăr în acea privință. Deci, ai auzit discuția?

– Nu am avut cum să nu aud! Ai fost un prost să vorbești cu el. I-am văzut chipul când i-ai zis că îl cauți pe Don Miguel. Pentru un moment, a intuit cine ești cu adevărat. Sunt surprins că ți-a crezut povestea.

– Da, a crezut-o, răspunse Tristan sec. Ți-am zis că nu avem motive de îngrijorare.

– Da, dar ai riscat în zadar. Tot nu știm unde este Bastida. Am putea căuta peste tot în aceste mări și să nu-l găsim.

– Presupun că tu vrei să renunți, nu?

– Păi, nu ar strica să ne întoarcem pe insulă pentru o scurtă vizită, zise Jules.

– Am plecat de o lună abia, și am fost doar în patru porturi până acum. Dacă ți-e atât de dor de soția ta, ar fi trebuit să rămâi cu femeile când te-am rugat.

– Nu mă preocup de siguranța lor. Joco și oamenii pe care i-am lăsat o să le protejeze. Dar nu sunt singurul care se gândește la casă. Restul echipajului gândește la fel. Și tu... și tu, prietene. Tu nu ai venit în Saint Martin doar pentru a afla lucruri despre Bastida. Ai venit să vezi cum e logodnicul ei. Ești dezamăgit că nu este bătrân și urât?

– De ce să mă deranjeze asta? întrebă Tristan calm. Apoi, brusc, explodă. Ce naiba caută într-un blestemat de bordel? Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi scotocit deja peste tot, în toate insulele de aici până în colonii. Dar el unde face căutări? În patul unei târfe! Pariez că nu are nici o corabie pusă pe urmele Bettinei.

– Asta vrei să facă? Să o găsească?

– Nu.

– Atunci?

– Doar că nu înțeleg de ce nu încearcă, zise Tristan mai încet.

– Nu știi că nu încearcă, dar hai să nu așteptăm să-l întrebăm când o să coboare înapoi. Mâncarea s-a răcit oricum. Eu propun să ne întoarcem la corabie – acum.

Tristan râse.

– Ce s-a întâmplat cu tine, prietene? Nu te-a deranjat niciodată să ne asumăm mici riscuri.

– Da, dar abia am apucat să o cunosc pe fiica mea. Și Maloma e însărcinată din nou. Cu atâtea fete până acum, aș vrea să fac și să văd și un fiu înainte să mor.

Tristan se încruntă când ieșiră din tavernă, amintindu-și de toate nopțile fără somn, de nopțile de chin pe care le petrecuse în ultima lună gândindu-se la Bettina și la copilul pe care-l purta.

Capitolul 31

În casă era plăcut de răcoare dimineața și doar căldura persistentă a soarelui de după-amiază încălzea pereții albi și groși din piatră.

Bettina cobora încet scările, într-o după-amiază, la o lună și jumătate după ce Tristan plecase, purtând o rochie confortabilă, fără mâneci, din bumbac galben și cărând după ea, pe un braț, un prosop mare. În Franța, Bettina purtase doar haine la modă, deși detestase să facă asta. Credea că hainele trebuiau să stea bine, dar în același timp să fie confortabile, însă André nu-i permisese să se îmbrace atât de simplu. Însă, pe această insulă tropicală, Bettina renunțase la cele două jupoane și la corsajul și jupa pe care le purta mereu pe sub prima rochie. Pur și simplu, se folosea doar de cămășuțele și de corsajele de la rochiile ei. Era suficientă o cămășuță pentru a-i acoperi trupul, și chiar se putea lipsi de gulerele largi din dantelă și de mânecile bufante.

La început, chiar decisese să nu-și mai înfoaie nici fustele așa cum obișnuia, pentru a da mai mult volum șoldurilor sale. Dacă Tristan avea să se uite la șoldurile ei înguste suficient de mult, poate că avea să caute forme mai generoase. Aceasta fusese speranța ei, dar Tristan nu părea deranjat de lipsa formelor ei.

Bettina privi de jur împrejurul salonului unde serveau masa, zâmbind. Tapițeria foarte colorată pe care Joco o scosese din pivniță atârna acum deasupra șemineului, și ea făcuse perdele albe pentru puținele ferestre. Ferestrele erau prea mici și mult prea la înălțime pentru a permite luminii să pătrundă cu generozitate în cameră, și ea decisese că trebuiau mărite, dar trebuia să aștepte să discute despre asta cu Tristan. Cinci scaune cu pernuțe burdușite și în culori vesele fuseseră adăugate în cameră, iar Joco se apucase să facă o canapea. Din fericire, Tristan nu apucase să scape de prada de pe ultima navă spaniolă, și Joco putuse găsi mobilă și materiale pentru a îmbunătăți aspectul fiecărei încăperi.

Prada era ținută în pivniță, și nici una dintre femei nu avea voie să coboare acolo, ci trebuia să cheme un bărbat dacă avea nevoie de ceva. După plecarea lui Tristan, Bettina observase că acea încăpere era încuiată mereu. Joco o asigurase că nu era nimic misterios în acea pivniță: doar bunuri capturate, tot felul de nimicuri și rezerve de mâncare. Dar Bettinei i se păruse straniu că Tristan fusese capabil să-i facă rost de o pereche de pantofi fix pe măsura ei și de o pereche la fel pentru mama ei.

Bettina își petrecuse dimineața în camera ei, cu Maloma. Deveniseră prietene și, cum Maloma era și ea însărcinată, aveau multe în comun. Făceau pături pentru copii, și, deși Bettina se bucurase de dimineața petrecută vorbind și îndeletnicindu-se cu cusutul, *tot se* gândise la Tristan. În urmă cu o lună, burtica lui Maloma începuse să se vadă. Avea să nască cu doar două săptămâni înaintea Bettinei, dar Bettina rămăsese la fel de slabă ca întotdeauna. Bettina nu se îndoia că era însărcinată, dar sperase că silueta avea să i se mai rotunjească. Voia să devină enormă înainte ca Tristan să se întoarcă pe insulă, ca el să trebuiască să-și găsească pe altcineva pentru a-și satisface poftele.

Tristan plecase nervos, luând doar jumătate dintre bărbați cu el. Nici măcar nu-și luase rămas-bun de la Bettina și plecase chiar în ziua în care avuseseră o ceartă aprinsă. Dar ei nu-i era dor de el, asta își repeta încontinuu. Nu știa nici când avea să se întoarcă, dar spera să dureze foarte mult – de fapt, să nu se mai întoarcă niciodată.

Bettina trecu pe la bucătărie și rămase acolo preț de câteva clipe, îmbiată de aroma de pâine proaspăt coaptă. Apoi, ieși prin ușa din spate și își croi drum pe lângă lemnele din grădină. Se opri lângă un bărbat voinic, cu părul blond, care bătea cuie în cadrul canapelei noi. Îi zâmbi aprobator lui Joco în momentul când el ridică privirea.

– Ești priceput la tâmplărie, Joco, zise Bettina privind către rezultatul muncii lui. Ai făcut vreodată asta ca mod de trai?

– Sunt tâmplarul navei, domnișoară. Îmi place să lucrez cu lemn.

– De când ești cu căpitanul Tristan?

– De când a cumpărat corabia *Spirited Lady*. Nu am avut motive să-mi doresc să navighez cu vreo altă corabie. Căpitanul îi tratează pe toți marinarii la fel, în mod corect. Dar acum, că am soție și doi copii, mă tot gândesc să renunț la mare.

– Așadar, ai de gând să te așezi la casa ta? întrebă Bettina.

Deci, erau și bărbați onorabili între marinarii lui Tristan, constată ea.

– O să renunț la mare, da, mai ales că cei doi băieți ai mei sunt suficient de mari acum și au nevoie de tată. Aveam de gând să-l întreb pe căpitanul Tristan dacă m-aș putea stabili aici. Am o colibă pe țărmul din nord, pe care o pot îmbunătăți, și acest pământ este la fel de bun ca oricare altul pentru a întemeia o familie.

– Presupun că este, zise Bettina privind în jur către frumusețile tropicale care o înconjurau. Să ai o zi bună, Joco!

Bettina se îndepărtă și porni către peluza din spate care ducea în pădure. Mergea către un loc secret pe care-l descoperise într-o zi în care plecase să exploreze de una singură. Mergea acolo des, pentru că, în acea zonă pustie, își putea imagina că această insulă era casa ei, că ultimele luni fuseseră doar un vis și că ea nu cunoscuse niciodată un bărbat pe nume Tristan. Dar, indiferent de cât de mult se concentra pe lucruri plăcute, Tristan reușea mereu să se strecoare în gândurile ei.

Era primăvară, și insula era de două ori mai frumoasă decât atunci când Bettina venise. Cerul era senin, soarele trona în mijlocul său și muntele impunător se înălța semeț, fără ceața care îl învăluia de obicei.

Bettina îl văzu pe Thomas Wesley smulgând buruienile dintre rândurile roșii de cârciumăreasă pe care le plantase în jurul unui copac pe care el îl numea „dușul cu aur". Copacul înflorise recent și era plin de muguri și petale de un galben țipător. Bettina se întrebase cum de erau peluzele și rândurile de flori atât de imaculat îngrijite, dar îl cunoscuse pe Thomas Wesley abia după ce Tristan îi permisese să se plimbe pe insulă și descoperise că el era responsabil de minunatele grădini.

Bettina îi făcu cu mâna lui Thomas înainte de a intra în pădure și de a porni pe cărare. Aproape toată viața lui, Thomas Wesley fusese grădinar-șef la o proprietate grandioasă din Anglia, dar mereu își dorise să fie marinar și să călătorească înspre alte meleaguri. Venise în Lumea Nouă la bordul unei corăbii de negustori, dar apoi îl întâlnise pe Tristan și se angajase pe *Spirited Lady*. Când descoperiseră această insulă, cu jungla ei bogată, cu cinci ani în urmă, el pur și simplu simțise că trebuia să rămână aici. Tristan fusese de acord, și în cinci ani Thomas transformase împrejurimile casei în grădini

demne de un palat. El era atât de fericit aici – se vedea pe fața lui –, și Bettinei îi plăcea să stea de vorbă cu el.

Bettina părăsi cărarea și își croi drum pe lângă copacii năpădiți de liane și de ierburi. Nu mai era la fel de greu ca prima dată, căci vizitele ei aici creaseră o potecă destul de evidentă. Continuă către munte și către centrul insulei. Muntele fusese destinația ei în ziua în care pornise să exploreze. Își propusese să urce până când avea să fie înconjurată de norii gri, care se învârteau în jurul muntelui. Voia să se piardă în splendoarea primitivă, voia să vadă cum o singură rază de soare pătrunde printre nori și o atinge așa cum făcuse inima muntelui în prima zi în care ea păși pe insulă. Dar nu-și mai îndeplinise acea dorință pentru că în aceeași zi descoperise o altă minune a insulei.

Bettina trecu pe lângă palmieri de toate soiurile și dimensiunile, care stăteau laolaltă cu ananași înalți, al căror miros umplea aerul. Pe pământ erau nuci de cocos și peste tot unde te uitai zăreai flori superbe – albastre, mov, galbene și roz. Bettina putea auzi deja zgomotul apei curgând – era un râu care venea din munte. După alți câțiva pași, ajunsese în final în micul ei paradis – un mic iaz creat de râu. Pe malul celălalt erau flori de hibiscus proaspăt înflorite, mari cât palma ei întinsă. Erau roșii și galbene și una singură albă, pe care știa că avea să fie tentată să o culeagă înainte să se întoarcă. Bettina înaintă prin iarba verde care aproape acoperea malul stâng al râului, ieșind în lumina arzătoare a soarelui. Așeză prosopul pe care îl cărase și începu să se dezbrace. În stânga ei, scări argintii parcă sculptate păreau să urce către munte și o cascadă în miniatură cădea peste ele, umplând un iaz rotund, puțin adânc, cu apă cristalină. Lacul era înconjurat de copaci înalți, și flori și ramuri groase cădeau de o parte și de alta a malurilor râului, aproape atingând apa. Bettina era ascunsă, ca și cum s-ar fi aflat într-o cameră micuță.

În timp ce păși în apa rece, Bettina se întrebă preț de câteva momente dacă avea să poată ține acest paradis ascuns de Tristan când el avea să se întoarcă. Apoi, începu să râdă. De ce nu se putea opri să se gândească la acel bărbat, măcar pentru o vreme?

Capitolul 32

– Ești aici cu mine, Tristan, sau mintea ți-a zburat din nou la insulă? întrebă Jules.

– Ai zis ceva? întrebă Tristan, ridicând ochii albaștri visători. Apoi, se întunecă la față, privind cu dezgust prin încăperea aglomerată și plină de fum. Mirosul de trupuri nespălate îi înțepa nările. Tortuga este locul unde diavolul se înmulțește, zise el scârbit. De ce naiba nu a putut fi Bastida aici cu restul criminalilor și tâlharilor?

– Îți plăcea să vii aici și să te destrăbălezi și tu un pic, din ce îmi amintesc, sublinie Jules. Cel puțin aici, știi cu cine ai de-a face.

– Ți-a revenit curajul, nu?

– Prefer această văgăună decât să mă arunc direct în brațele dușmanilor tăi.

– Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin acea sperietură în Saint Martin, zise Tristan cu seriozitate.

– Tu ai fi fost spânzurat, nu eu. Am trecut deja prin trei porturi de când am plecat din Saint Martin, și nici o veste despre unde se află Bastida. Când o să renunți la această căutare, Tristan?

– Când o să-l găsesc, răspunse Tristan, terminând al doilea pahar de rom.

– Știi că oamenii mi-au vorbit înainte să intrăm în port. Sunt nerăbdători să se întoarcă acasă.

– De ce? Nu le-am dat liber în fiecare port? Au avut parte de suficiente femei.

– Vor să se întoarcă acasă cu un preot.

– Cu un ce? întrebă Tristan, nevenindu-i să creadă.

Jules râse.

– Se pare că mai mulți dintre tovarășii noștri de pe corabie vor să facă nuntă așa cum se cuvine.

– Ce adunătură de tâmpiți! Binecuvântarea bătrânului șef de trib a fost suficient de bună până acum. Să înțeleg că tu ești de acord cu asta?

– Dacă e să fiu sincer, da. Madeleine mă tot bate la cap cu asta de ceva vreme, îi răspunse Jules amuzat. Jură că trăiesc în păcat cu Maloma.

– Deci, a fost ideea ei... Ar fi trebuit să-mi dau seama. Și unde o să găsești un preot? Și, dacă găsești unul, de ce și-ar dori să vină cu noi? întrebă Tristan.

– Cine zice că nu ar vrea? Când o să audă câți bărbați și câte femei trăiesc în păcat, acum, pe insula noastră, ar putea decide chiar și să rămână.

– Prea bine, dacă tu și oamenii sunteți suficient de norocoși încât să găsiți un preot dornic, nu o să mă opun dorinței voastre. Însă tot cred că e ridicol.

Jules rămase îngândurat pentru un moment.

– O să mergi să-i faci o vizită văduvei cât suntem aici?

– Nu mă gândisem la asta, răspunse Tristan.

Hagen, drăguța văduvă, nici măcar nu-i venise în minte, deși locuia la doar câteva străzi distanță de această tavernă și el o vizita mereu când venea în Tortuga.

– Ce scuză ai că nu ți-ai găsit o parteneră drăguță de pat pentru o noapte sau două? întrebă Jules pe un ton inocent.

– Am nevoie de o scuză? întrebă Tristan, ridicând din sprâncene.

– Nu-ți stă în fire să refuzi să te culci cu o femeie.

– Am alte chestii pe cap. Chiar trebuie să-ți aduc aminte că această călătorie nu este pentru profit sau plăceri? întrebă Tristan iritat.

– Nu, dar fără ajutorul văduvei nu ai fi cumpărat o corabie cu care să-l cauți pe Bastida. Și ea probabil a aflat deja că *Spirited Lady* este în port. O să fie dezamăgită dacă nu o vizitezi.

– Dacă încerci să mă faci să mă simt vinovat, prietene, nu o să meargă. Mi-am plătit datoriile față de văduvă.

– Ai fost destul de recunoscător când ți-a vândut-o pe *Spirited Lady* pentru o sumă atât de neînsemnată.

– Asta a *fost* în urmă cu șase ani, și uiți că Margaret Hagen este o femeie foarte bogată, zise Tristan. Soțul ei i-a lăsat mai bine de douăsprezece corăbii când a murit. A fost mai mult decât încântată să renunțe la *Spirited Lady* pentru micuța sumă pe care o aveam.

– Pe tine te voia.

– Mă flatezi, Jules. Doamna a avut nenumărați iubiți de când am cunoscut-o eu. Îi plac bărbații. În plus, văduva ar necesita prea mult timp. Și noi nu o să stăm așa mult aici.

– Ai putea să-ți faci timp, zise Jules nonșalant.

– Aș putea, dar nu intenționez.

– Ce se întâmplă cu tine, Tristan? întrebă Jules. Știi că văduva cunoaște toate corăbiile care vin în port. Știe că îl cauți pe Bastida. O vizită la ea ar putea să ne scutească de ore bune de căutat informații pe docuri.

– De ce insiști să merg la văduvă? întrebă Tristan exasperat.

– Îl căutăm pe Bastida de mai bine de două luni, și, cu toate astea, Bettina Verlaine îți ocupă gândurile. Am sperat că văduva te-ar putea face să o uiți pentru o vreme, îi răspunse Jules.

Jules avea dreptate. Bettina și copilul ei îl bântuiseră pe Tristan zi și noapte în ultimele luni. Se îndoia că văduva îl putea face să o uite pe Bettina, dar poate că îi putea spune ceva despre Bastida. Tristan suspină zgomotos.

– Prea bine. Ne vedem înapoi la corabie în câteva ore.

– Nu te grăbi, prietene. Nu e grabă, îi răspunse Jules jovial.

Tristan îi zâmbi și scutură din cap. Ieși din taverna plină de fum și păși în lumina orbitoare a soarelui; apoi, suspină din nou. Nu își dorea deloc să o vadă pe văduvă, deși înainte fusese mereu nerăbdător să o viziteze. Era o femeie frumoasă, doar cu trei ani mai mare decât el, și era incredibil de pasională. Tristan trecu pe lângă magazinul unui bijutier și decise să intre. Un colier cu perle ar putea să o calmeze pe văduvă când avea să-i spună că nu rămânea să-și petreacă noaptea cu ea. Dar apoi... La naiba, de ce să nu rămână peste noapte cu ea? O zi în plus de întârziere nu avea să conteze, și avea să fie plăcut să facă dragoste cu o femeie care nu-i spunea constant cât de mult îl urăște, care avea să-și deschidă brațele și picioarele cu bucurie.

Tristan dădu să iasă din magazinul bijutierului, căci nu mai avea nevoie să cumpere vreun cadou pentru Margaret, dar apoi o pereche de cercei îi atraseră atenția. Erau cu safire, micuțe pietre prinse în inele de argint, și în mijlocul inelelor erau safire mai mari, albastre, care îi aminteau lui Tristan de ochii Bettinei când era fericită. I-ar fi plăcut ca ochii ei să aibă acea culoare mereu și își imagina cum aveau să arate safirele în urechile Bettinei, contrastând frumos cu părul ei mătăsos, auriu, și potrivindu-se și cu ochii ei de un albastru întunecat.

Cumpără cerceii și un șirag lung de perle – ca să fie.

Margaret Hagen îl văzu pe Tristan venind pe cărarea pietruită care ducea către casa ei cu trei etaje. Înainte să apuce să bată la ușă, aceasta se deschise, și el întâlni o pereche de ochi de un violet-închis, privindu-l cu furie. Dar mânia dispăru repede, și Margaret își aruncă brațele în jurul gâtului lui Tristan și îl sărută cu pasiune, lipindu-și trupul moale de al lui.

– Ah, Tristan, ce dor mi-a fost de tine, îi șopti ea la ureche. Apoi, îl trase în casă și închise repede ușa. Am fost atât de supărată că nu ai venit dimineață, îl certa ea. Dar acum, că ești aici, nu mai pot sta supărată pe tine.

Îl luă de mână și începu să-l conducă înspre scări, dar el o trase către salon.

– Nu te-ai schimbat deloc, Margaret, zise el ușor amuzat.

– Dar tu *da*... în mai multe moduri. Obișnuiai să mă cari în brațe pe acele scări, înainte ca eu să apuc să te salut. Ai fost cu vreo altă femeie în această dimineață? Asta te-a reținut? întrebă ea cu înflăcărare.

– Nu, m-am oprit să-ți iau un cadou, zise el nonșalant și scoase colierul cu perle din buzunarul hainei lungi.

Ea străluci de încântare și se întoarse și își ridică părul negru, lung până la umeri, ca el să-i așeze perlele în jurul gâtului. Se întoarse cu fața la el și îi zâmbi în timp ce atingea cu drag perlele.

– Știu că nu ți-a luat toată dimineața ca să cumperi aceste perle, dar nu o să-ți mai reproșez nimic. Îl luă de mână și îl conduse către o canapea colorată cu negru și auriu. Acum, spune-mi, de ce ți-ai ras frumoasa barbă? Nu că mă deranjează, dar arăți mult mai tânăr fără ea.

– A fost ceva ce a trebuit să fac. Dar, apoi, m-am obișnuit fără.

– De ce a trebuit să o razi? E ridicol, răspunse ea.

– E o poveste lungă, Margaret, și mă tem că nu am timp să ți-o spun, zise Tristan. O să plec pe mare în câteva ore.

– Dar de ce?

– Tu știi că nu pot să am odihnă până nu îl găsesc pe Bastida. Și, deși să pun mâna pe aurul spaniol este foarte profitabil, e ceva ce mă ține pe mare foarte mult timp. Dacă vreau să-l găsesc pe acel criminal, trebuie să-mi dedic tot timpul căutării lui, și asta am decis să fac.

– De ce nu renunți, Tristan? Cel mai probabil, nu o să-l găsești niciodată pe Bastida.

– Drumurile noastre se vor încrucișa într-o zi, de asta sunt sigur, zise Tristan plin de ură și de amărăciune.

– Atunci, nu am încotro și îți spun că Bastida a fost aici în urmă cu aproape două luni.

– La naiba! explodă Tristan, lovind cu pumnul în coapsă. De ce nu am venit prima dată aici? E deja a doua oară când aș fi putut să-l găsesc dacă mintea mea nu ar fi fost ocupată cu altceva!

– Mă îndoiesc că ai fi putut să-l găsești aici, Tristan. Nu a stat decât câteva ore. Se pare că și el caută pe cineva sau ceva.

– Ce poți să-mi spui?

– Nu prea multe, mă tem. Bastida a întrebat despre o corabie de negustori și a stat până când a descoperit că aceasta nu era în port.

– De ce o corabie de negustori?

– Nu am idee. Dar, dacă umblă pe fiecare insulă, așa cum faci și tu, oprindu-se pentru cel mult o zi pe fiecare, atunci sunt puține șanse să vă întâlniți până când nu vă veți afla amândoi în același loc, zise Margaret.

– Poate că ai dreptate.

– Atunci, rămâi aici o vreme? întrebă ea plină de speranță, trecând cu mâna peste pieptul lui.

– Nu, răspunse el și se ridică repede. Trebuie să plec.

– E o altă femeie, nu? întrebă ea, forțându-se să zâmbească.

Tristan se hotărî să-i spună adevărul.

– Da, presupun că poți să spui așa.

– E drăguță? Bineînțeles că e, adăugă Margaret. Când ai zis că mintea ți-a fost ocupată cu altceva, te gândeai la această femeie. Probabil o iubești foarte mult.

– Nu o iubesc, dar o vreau. M-a înnebunit, îi răspunse el iritat.

– Și ea ce simte pentru tine?

Tristan râse scurt.

– Mă detestă până în adâncul sufletului, și nu pot să o învinovățesc. Poate că încă o vreau tocmai pentru că mă urăște. Este o provocare.

– Îmi vine greu să cred că o femeie te-ar putea urî, Tristan. Ea se ridică și îl sărută ușor pe obraz. Dar, dacă ești sigur că nu o iubești, atunci pot aștepta până când îți trece dragul de ea.

– Păi, nu renunța la nenumăratii tăi iubiți cât timp aștepți, o necăji el.

– Știi că nu aș putea face asta, râse ea. Doar dacă, bineînțeles, ai fi dispus să te căsătorești cu mine. Aș renunța la orice bărbat dacă te-aș avea pe tine, Tristan. Ai merita, în ciuda pierderilor pe care le-aș avea.

Tristan plecă din casa văduvei simțindu-se relaxat. Intenționase să-și petreacă noaptea cu Margaret, dar, cumva, nu putuse. Vechea dorință pe care o simțise pentru ea dispăruse. Nu știa ce era în neregulă cu el, dar nu voia să se preocupe de asta acum. Nu mai avea sens nici să continue să-l caute pe Bastida. Avea să aștepte o vreme până când Bastida găsea pe cine căuta și se întorcea în Spania. Dar între timp... Tristan avea să întoarcă acasă.

Capitolul 33

După două luni și jumătate de umblat pe mare, Tristan se simțea entuziasmat când văzu în depărtare insula lui. Fusese un prost să o părăsească pe Bettina tocmai când aflase că îi purta copilul. Îi fusese atât de dor de ea. Acum, trebuia să fie însărcinată în patru luni și jumătate, dar el se ruga să nu aibă burta atât de mare încât să nu mai poată face dragoste cu ea.

Tristan se plimbă neliniștit dintr-o parte în alta a punții până când corabia lui ancoră în micul port. Apoi, pe un ton autoritar, își informă oamenii că puteau pleca de îndată. El avea să îi trimită pe bărbații care rămăseseră pe insulă să se ocupe de corabie. Dacă bărbații de pe corabie erau la fel de nerăbdători să-și vadă femeile cum era el să o vadă pe Bettina, atunci risca să se confrunte cu o răscoală dacă îi mai ținea pe corabie.

Părintele Hadrian stătea locului, uitându-se la bărbații care coborau în grabă bărcile mici. Se întreba dacă ar fi trebuit să discute cu căpitanul și să-i spună să-i țină pe acești bărbați departe de așa-numitele lor soții până după ceremoniile de nuntă. Dar, văzându-le chipurile fericite, se îndoia că ei aveau să asculte de glasul rațiunii.

Nu, trebuia doar să închidă ochii și să se roage ca acele ceremonii să aibă loc repede. În plus, căpitanul Tristan nu avea să-l ajute. Părintele aflase despre franțuzoaica pe care căpitanul o ținea pe insulă și tânărul îi spusese foarte clar părintelui Hadrian că nu avea să tolereze nici un fel de morală despre căile vieții lui. Lui i se părea absurd că unii dintre oamenii lui voiau să se căsătorească deși nu erau forțați să o facă, iar el nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu acea tânără.

În mai puțin de douăzeci de minute, bărcile erau la mal, și, după alte zece minute de mers și alergat, Tristan era în pragul casei sale, complet uimit de schimbări.

– Se pare că femeile au avut ocupație cât timp am fost plecați, zise Jules, venind din spatele lui Tristan. Trebuie să recunosc însă

că e o mare îmbunătățire. Au transformat această fortăreață veche într-o casă. Și, uite, au agățat și draperii!

Tristan privi către draperiile albe și zâmbi. Cel puțin, Bettina nu-și făcuse rochie de mireasă din material, așa cum intenționase. Tristan începu să râdă în timp ce oamenii lui făceau un zgomot teribil în vreme ce se îndreptau către casele lor. Strigătele și râsul o făcură pe Maloma să iasă la capătul scărilor, și Tristan se holbă cu gura căscată când văzu cât de mult îi crescuse burta. Nu stătuseră niciodată acasă suficient să vadă cum avansa o sarcină, și el se rugă din nou ca Bettina să nu aibă burta la fel de mare. Dar se întrebă de ce nu-și făcuse apariția încă.

– Ne vedem mai târziu, Tristan... mult mai târziu, îi zise Jules peste umăr pornind către scări.

Tristan zâmbi în timp ce îl urmări pe Jules alăturându-i-se soției lui. Davey se oferi să-l conducă pe părintele Hadrian în sat, unde ceruse să stea, și Tristan se simți ușurat că preotul nu avea să doarmă în camera de lângă el. Tristan începu să meargă către scări, apoi să alerge.

– Căpitane, ea nu este în camera ta.

Tristan se opri brusc și se întoarse, observând-o pe Jossel în pragul ușii de la bucătărie. Merse către ea, strâmbându-se și imaginându-și cele mai rele lucruri.

– Unde este? întrebă el.

– Nu ai nici un motiv de supărare. Bettina s-a dus la plimbare... așa cum face în fiecare după-amiază, zise Jossel cu calm.

– Unde?

– Nu am nici cea mai mică idee încotro pornește. Mereu merge singură.

– Ce bine e să vă văd acasă, căpitane, zise Joco Martel, apărând din spatele casei. Călătoria a fost cu succes?

– Nu, dar te-am lăsat la conducere aici, Joco, și n-o să-ți arăt milă dacă nu-mi poți spune unde este Bettina acum! tună Tristan.

– E în pădure, căpitane, răspunse încet Joco. Întotdeauna merge pe aceeași cărare, ieșind de pe drum acolo unde dă spre sat.

– Înainte sau la dreapta?

– Înainte.

– Și acum, spune-mi, de ce naiba o lași să meargă singură în pădure?

– Ai avut încredere în ea înainte să pleci, căpitane, și a făcut o criză când i-am spus că o să meargă careva cu ea. A insistat să se ducă singură, și eu nu am văzut răul în asta, îi răspunse neliniștit Joco.

– La naiba! Această femeie nu are nici un drept să insiste cu nimic. Ți-am lăsat instrucțiuni clare când am plecat. Trebuia să îndeplinești ordinele mele, nu pe ale ei! strigă Tristan.

– Fiica mea nu mai este un copil, căpitane. Își poate purta singură de grijă. Și mereu a ținut la intimitatea ei. În Franța, mereu se plimba singură, la țară, zise Jossel.

– Aici nu suntem în Franța, *madame!* Sunt porci sălbatici care trăiesc la baza muntelui. Dacă Bettina se duce prea departe, ar putea fi atacată și ucisă!

– Ucisă! repetă Jossel, albindu-se la față.

– Nu a fost plecată niciodată atât de mult cât să aibă timp să ajungă la munte, altfel m-aș fi dus după ea, zise Joco repede.

– De când a plecat?

– De vreo oră, îi răspunse Joco.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, Tristan ieși din casă pe ușa din spate. Alergând, avu nevoie de doar câteva minute pentru a ajunge acolo unde cărarea cotea. În timp ce ieși de pe drum și urmări cărarea bătătorită în iarbă care ducea către munte, se întrebă dacă Bettina descoperise același iaz la care obișnuia și el să vină. Dacă acolo merge în timpul plimbărilor ei, putea să înțeleagă de ce avea nevoie de intimitate.

Când Tristan văzu că într-adevăr cărarea ducea către râu, încetini pasul și decise să o surprindă pe Bettina. Dar, când ajunse la copacii care înconjurau râul, el fu cel care rămase surprins. Bettina stătea întinsă pe iarba moale de lângă lac, relaxată și complet goală. Își simți sângele fierbând în vene pe măsură ce o cuprinse cu privirea. Tot trupul ei era bronzat. Stătea întinsă pe spate, iar soarele îi dezmierda pielea, cu un picior ridicat și cu mâinile împreunate sub cap, cu părul umed întins pe iarbă. Tristan privi îndelung la burtica ei ușor proeminentă, și gândurile chinuitoare îi reveniră. Un copil creștea acolo, dar al cui? Dar Tristan alungă gândurile despre copil, căci nevoia care-i pulsa în vintre era singurul lucru care conta acum.

– Tristan! suspină Bettina când deschise ochii și îl văzu deasupra ei.

Se holbă la el pentru ceea ce păru o eternitate, incapabilă să spună ceva. Simțea cum dorința creștea în ea, aproape ca o durere.

El stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile în șold. Soarele îi făcea părul să pară auriu, și ea voia să treacă cu mâinile prin el, să-i atingă obrajii bronzați și să-i guste buzele.

Bettina privi cu nerăbdare cum Tristan își scoase cămașa, apoi cizmele lungi până la genunchi și pantalonii. Dar, când era complet dezbrăcat, văzu privirea lui triumfătoare în timp ce el se aplecă înspre ea și brusc își reveni în fire. Se roti repede și apucă de rochia ei pentru a-și ascunde goliciunea, apoi se chinui să se ridice, ținând rochia în fața ei. Tristan râse cu poftă.

– Ți-a luat ceva să-ți aduci aminte că mă urăști. Dar, în definitiv, nu mă urăști cu adevărat, nu, Bettina? De ce nu te lași purtată de sentimentul pe care l-ai simțit cu puțin timp în urmă?

Oh, Dumnezeule! De ce se holbase la el atât de mult? El trebuie să fi văzut dorința din ochii ei.

– Nu știu despre ce vorbești! îi răspunse ea.

Era roșie la față, dar era în control acum.

– Ba da, știi, micuțo, zise el pe un ton răgușit și începu să se apropie de ea.

– Tristan, oprește-te! strigă ea, îndepărtându-se de el. Nu te apropia de mine!

– O să fac dragoste cu tine, Bettina, și tu știi asta. O vrei. Așa că de ce nu renunți la această farsă? o întrebă el încet.

– Ești nebun! strigă ea tematoare. Dacă aș vrea să mă atingi, ți-aș mai cere să stai departe? Încă te urăsc, Tristan, să nu te îndoiești de asta.

– Minți, Bettina, te minți pe tine în special, zise Tristan, apoi sări în față și o prinse de mijloc.

– Tristan, te rog! îl imploră ea în timp ce el o trase la umbră și o coborî pe pământ. Dacă mă faci să mă lupt, o să rănești copilul!

El se sui peste ea în ciuda rugăminților ei și îi ținu mâinile în timp ce se aplecă peste ea.

– Dar tu nu o să te lupți cu mine, micuțo. M-am gândit la acest moment în fiecare zi în care am fost departe de tine, și tu știi că nu există nimic care să mă împiedice să te am acum.

El îi eliberă mâinile și se sprijini pe coate, atent să nu-și lase toată greutatea peste ea. Îi ținea fața între mâini și o sărută cu tandrețe, apoi îi zâmbi leneș.

– Va trebui să renunți să te mai opui, o vreme, de dragul copilului. Copilul îți va oferi scuza perfectă ca să nu mi te mai opui, așa că relaxează-te și bucură-te de asta cât poți.

– Dar nu vreau nici o scuză! De ce nu folosești tu scuza asta și nu-ți cauți pe altcineva pe care să violezi? întrebă Bettina înflăcărată.

– Pe tine te vreau... și pe tine te voi avea. Nu trebuie să te lupți cu mine, Bettina. Doar mândria te face să continui cu asta.

– Nu e așa! strigă ea indignată.

– De ce trebuie să fii așa încăpățânată? întrebă el exasperat. Acum, ai un motiv să renunți... fără a-ți pierde mândria. Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să te necăjesc pentru asta!

– Nu!

Tristan o sărută cu pasiune, oprind-o din vorbit. O penetră, îngropându-se adânc în ea. Îi simți unghiile în spate și se încordă, așteptând durere. Dar apoi ea își trecu degetele prin părul lui și îi mângâie spatele. Focul nelipsit dintre ei crescu și, în timp ce plăcerea explodă în interiorul lui Tristan, ea îl sărută cu pasiune, făcându-l să simtă lucruri pe care doar cu această femeie le putea simți.

Când Tristan se rostogoli pe o parte, întinzându-se pe iarbă lângă ea, Bettina se ridică și își cuprinse genunchii, părul acoperindu-i trupul ca o manta mătăsoasă. Privea gânditoare către micuța cascadă.

– Mi-a fost dor de tine, Bettina, zise Tristan cu tandrețe din spatele ei. Îi dădu părul deoparte și îi mângâie spatele. M-am gândit la tine mereu... în fiecare zi și mai ales noaptea, când stăteam în cabina mea, amintindu-mi cum am împărțit-o.

– Sunt sigură că, atunci când ai mers pe țărm, ai găsit partenere potrivite cu care să-ți alini durerea, îi răspunse ea sarcastic.

– S-ar părea că ești geloasă, micuțo, zise Tristan amuzat.

– Asta e absurd! replică nervoasă, întorcându-se către el. Ți-am spus mereu să îți găsești pe altcineva.

– E ușor de zis, chiar dacă nu vorbești serios. Gândește-te la sentimentele tale adevărate, Bettina. Și ție ți-a fost dor de mine, nu?

– Bineînțeles că nu! Cum să-mi fie dor, când m-am rugat să nu te mai întorci niciodată? Și de ce te-ai întors atât de repede? L-ai găsit pe Don Miguel?

– Nu, am decis să aștept o vreme înainte să continui căutarea.

– Cât de mult timp? întrebă ea.

– Aceste luni în care am fost departe de tine mi s-au părut o eternitate. Am hotărât să rămân aici până când se termină anul pe care mi l-ai promis.

– Dar... nu poți! strigă ea. Când ți-am dat cuvântul că voi rămâne un an, am făcut asta doar pentru că tu ai zis că nu o să fii aici mereu.

– Și nu am fost. Deja ai stat două luni și jumătate singură – e de-ajuns.

– Atunci, cred că trebuie să fiu recunoscătoare că sunt însărcinată, pentru că asta mă va elibera de avansurile tale pe măsură ce o să-mi vină sorocul. Atunci, o să trebuiască să-ți găsești pe alta, îi răspunse ea înțepată, ridicându-se să se îmbrace.

Tristan se încruntă auzind-o în timp ce se întinse și el după hainele lui. Dacă ea avea să nască un copil cu păr negru? Sau, mai rău, dacă acesta avea să moștenească părul blond-deschis al Bettinei și ochii ei? Atunci, el nu avea să știe adevărul niciodată.

– Pari tulburat, căpitane, îl necăji Bettina când se aplecă să culeagă un buchet cu flori violete. Îți este greu să te gândești cu cine o să mă înlocuiești?

El o privi îndelung, oprindu-se la talia ei. Acum, că era îmbrăcată, arăta la fel ca atunci când el plecase.

– Am văzut-o pe Maloma acasă, zise Tristan, ignorându-i întrebarea. Burta ei a crescut destul de mult, pe când tu te-ai schimbat foarte puțin. Ești sigură că porți acest copil de patru luni și jumătate?

Bettina râse cu voioșie, ochii ei devenind albaștri.

– Ți-ar plăcea să crezi asta, nu? Atunci, nu ar mai exista nici o urmă de îndoială că e copilul tău. Păi, îmi pare rău să te dezamăgesc, Tristan, dar calculele mele sunt corecte. Acum, dacă nu te superi, am de gând să mă întorc la casă.

El o prinse de brațe în timp ce ea încercă să treacă dincolo de el, făcând-o să scape florile pe care le ținea.

– Dar tu spui că este al meu? întrebă el.

– Ți-am spus că așa e.

– Ai zis că ai mințit despre de Lambert, dar, dacă e să mă gândesc, poate că minți acum.

– Crezi ce vrei, Tristan. Ți-am mai spus că asta nu contează pentru mine.

– Dar contează! El ridică tonul și o strânse mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, Bettina! Nu mai suport această îndoială. Jură că acest copil este al meu!

În ochii lui se citea un amestec de durere și furie, și Bettina simți o dorință puternică de a vedea ușurare pe chipul lui, o eliberare pe care doar ea i-o putea oferi. Dar apoi, își reaminti de ce plantase acea sămânță de îndoială în mintea lui. Sperase să-l facă să sufere, și el suferea. Nu avea de gând să înlăture îndoiala și să-l liniștească. Era o răzbunare satisfăcătoare pentru toată durerea pe care i-o cauzase.

– De fiecare dată când ți-am dat cuvântul meu, Tristan, a fost pentru că nu am avut de ales. Dar acum am de ales și aleg să nu-ți dau cuvântul meu în legătură cu asta. Ți-am spus că este copilul tău și... asta e de ajuns.

– Blestemată să fii, femeie! tună el, ochii lui devenind reci. Dacă nu vrei să juri înseamnă că nu poți face asta. Copilul trebuie să fie al lui de Lambert!

– Crezi ce vrei, șopti Bettina. Inima îi bătea atât de tare, încât ea era sigură că el o putea auzi.

Tristan ridică mâna să o lovească, dar apoi o împinse de lângă el.

– Du-te acasă! îi comandă el pe un ton rece și amenințător, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Bettina trecu de el fără să scoată vreun cuvânt și se grăbi pe cărare. După ceva timp, întoarse capul pentru a vedea dacă el o urmărise, dar cărarea era goală. Zâmbi triumfător. Scăpase de ce fusese mai rău, și restul avea să fie chiar plăcut. El avea să fie nervos și frustrat, poate într-atât încât să nu mai vrea să împartă camera cu ea – sau cel puțin așa spera ea. Simțea că libertatea era tot mai aproape.

Joco Martel aștepta neliniștit în fața ușii din spate.

– L-ai văzut pe căpitan? E... încă supărat că te-am lăsat în pădure singură? întrebă el repede.

– De ce să se fi supărat din cauza asta?

– S-a temut că te vei apropia prea mult de munte, și acolo sunt porci sălbatici, îi răspunse Joco.

– Căpitanul a fost atât de supărat, încât i-a făcut și pe alții la fel, zise Maloma. Mama ta se plimbă îngrijorată de colo-colo de când el a plecat să te caute.

– Asta e ridicol. Era totul perfect până când... m-a găsit Tristan, zise Bettina iritată.

Maloma râse.

– Atunci, ai face bine să-i spui asta mamei tale. E în sala mare cu Maddy și Jules al meu.

– O să-i spun. Și nu te îngrijora, Joco. Mă îndoiesc că Tristan o să mai pomenească despre asta. Când se va întoarce, probabil va fi nervos, dar din alte motive.

Când Bettina intră în salonul în care serveau cina, o văzu pe mama ei neliniștită în fața șemineului. Madeleine era pe canapeaua cea nouă cu Jules, certându-l că îl lăsase pe Tristan să pornească după Bettina atât de nervos.

– Bettina! strigă Jossel când o văzu. Slavă Domnului că ești bine! Dacă aș fi știut că sunt animale sălbatice pe această insulă, nu te-aș fi lăsat să pleci singură niciodată.

– Nu m-am apropiat de munte, mamă, așa că nu era nici un motiv de îngrijorare. Întotdeauna m-am dus la micul iaz pe care l-am găsit, dar nu o să mă mai duc nici acolo.

„Nu după ce s-a întâmplat acolo mai devreme", își zise ea în minte cu regret. Fusese un loc frumos în care ea putuse să stea liniștită și să uite de Tristan.

– Unde e Tristan? întrebă Jules.

– A rămas în urmă – să se calmeze, sper.

– Deci, v-ați certat în legătură cu pruncul, nu? se aventură Jules, ochii săi căprui strălucind într-un mod aparte.

– Cum de... Ce te face să crezi asta? întrebă Bettina.

– Am știut că o să se întâmple, dar am crezut că are să aștepte până când o să se...

– Jules! strigă Madeleine. Nu vei vorbi așa!

Jules se holbă la Madeleine, iar Bettina și Jossel încercară din răsputeri să-și înăbușe râsetele. Jules nu era obișnuit să primească ordine de la o femeie, nici măcar de la una care-i amintea de mama lui.

– Eu... ah... cred că o să mă duc în camera mea, să mă odihnesc un pic, zise repede Jossel. O să mă alătur mai târziu la cină, adăugă ea și ieși.

Bettina zâmbi.

– Acum, că mama a plecat la etaj, poți să continui cu ceea ce voiai să spui, *monsieur*. Și tu să taci, Maddy.

– Acum... acum nu mai știu, zise Jules simțindu-se inconfortabil și se ridică. Și am treburi de făcut, așa că...

– Haide, îl întrerupse Bettina. Haide să ne încheiem conversația. Aveai de gând să spui că te așteptai ca Tristan să aștepte până să se culce cu mine.

– Bettina! exclamă Madeleine.

– Oh, taci, Maddy. Știu că nu se vorbește despre asemenea lucruri, dar nu suntem în saloanele din Franța. Bettina se întoarse către Jules. Aveai dreptate, *monsieur*, dar cum de ai știut că ne vom certa?

– Tristan a fost tare chinuit în aceste ultime luni. Tânărul prostuț se teme că nu el este tatăl copilului, și asta îl macină. Am presupus că o să discute cu tine despre asta odată ce ne întorceam. Jules făcu o pauză, părând ușor rușinat. El... ah... el este tatăl, nu?

Bettina râse ușor.

– Bineînțeles că el este. I-am spus, dar, din păcate, alege să nu mă creadă.

Și, fix atunci, auziră vocea nervoasă a lui Tristan, iar, câteva momente mai târziu, el deschise ușa larg, izbind-o de perete, zgomotul reverberând prin salon. Se opri și se strâmbă când îi văzu adunați lângă șemineu; apoi, se duse către masă și se așeză pe un scaun, cu spatele la ei. Bettina decisese să nu-l enerveze și mai mult cu prezența ei, așa că se strecură în liniște pe scări, sperând ca el să nu observe că ea plecase. Madeleine o urmă speriată pe Bettina. Jules însă se așeză pe un scaun lângă prietenul lui.

– Bettina spune că nu crezi că este copilul tău, se aventură Jules.

Bettina îl auzise pe Jules și se oprise la capătul scărilor, ascunsă de peretele coridorului. Când Madeleine ajunse pe coridor, rămase surprinsă să o găsească pe Bettina acolo, dar, când tânăra îi făcu semn să tacă, rămase și ea locului ca să asculte conversația din salon.

– Știu că acel copil nu este al meu! tună Tristan, necăjit și frustrat.

– Ești groaznic de nerezonabil, Tristan.

– Pe naiba! Femeia aia minte doar ca să-i iasă toate după cum vrea ea, așa cum fac și eu. Dar, când își dă cuvântul, știu că spune adevărul, și nu vrea să-mi dea cuvântul în această privință.

– Ai insultat-o cerându-i să-și dea cuvântul! exclamă Jules.

– Ha! O să-i fac mai multe decât să o insult! Am fost tentat să o bat ca să o fac să-mi spună adevărul și încă mă gândesc la asta.

– Nu te pot lăsa să faci așa ceva, Tristan, zise Jules cu calm.

– Nu poți? întrebă Tristan lăsându-se pe spătarul scaunului, uimit. De când îi iei apărarea? Mi-ai zis de nenumărate ori că îi trebuie o bătaie.

– Când o merita, da, dar acum nu o merită. Și, chiar dacă ar merita-o, aș fi nevoit să te opresc din cauza condiției sale. Ai putea să faci rău copilului – copilului *tău* –, și nu te pot lăsa să faci asta.

– Îți spun că nu e al meu! Știu că Bettina minte, doar că nu știu de ce. Când copilul se va naște, o să vezi cu ochii tăi adevărul. Și poate că atunci o să descopăr jocul Bettinei.

– Poate că atunci o să înțelegi ce tâmpit nenorocit ai fost! zise Jules apăsat.

Mai târziu, când Bettina coborî pentru cină, îl întâlni pe Jules pe scări. Îl opri pe bărbatul masiv și îl sărută ușor pe obraz pentru a-i mulțumi că îi apărase onoarea. Jules se înroși considerabil – roșeața se vedea chiar și pe tenul lui bronzat –, dar Bettina continuă să coboare scările, lăsându-l în urmă scuturând din cap uimit.

Tristan stătea singur, îngândurat, la capătul mesei. El nu o văzuse sărutându-l pe Jules și o privi țintă în timp ce ea se așeză lângă el, unde stătea de obicei. El nu-i zise nimic, iar ea își umplu repede farfuria. Bettina mai că se aștepta ca el să se certe cu ea din nou, așa că se simți ușurată văzându-l că tace.

Tristan nu se atinse de mâncare, dar bău o cantitate enormă de rom, deși, în mod surprinzător, părea încă foarte treaz. După ce li se alăturară și ceilalți, masa continuă într-o liniște apăsătoare, și Bettina se grăbi să mănânce pentru a se retrage în camera ei.

După ce petrecu mai multe ore încercând în zadar să adoarmă, Bettina auzi zgomot de pași pe coridorul din fața ușii ei. Fusese sigură că Tristan nu avea de gând să împartă patul cu ea în acea noapte, dar, pe măsură ce minutele treceau, începu să se simtă neliniștită, întrebându-se de ce el încă stătea în fața ușii ei.

Apoi, ușa se deschise zgomotos, lovindu-se de perete și Bettina se ridică repede. Văzu expresia de pe chipul lui Tristan și înțelese că trântise ușa intenționat, ca să se asigure că ea era trează. Închise ușa încet în urma lui și o privi cu răceală pentru câteva clipe înainte

de a se apropia de pat. Se sprijini de stâlpul patului și continuă să se uite la ea. Nervoasă și rușinată, ea dădu să-i vorbească, dar el o opri cu vocea lui pătrunzătoare:

– O să-ți scoți cămașa acum, Bettina. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat și spus astăzi, eu tot vreau să fac dragoste cu tine.

El îi vorbi cu calm, deși ochii lui erau reci, de gheață. Bettinei nu-i venea să creadă. El era plin de furie, și totuși o voia. Sau poate că doar voia să o pedepsească? Ea încercă să protesteze, dar el o opri înainte să aibă ocazia.

– Aceasta nu este o cerere, Bettina, ci un ordin, îi spuse el pe un ton amenințător. Scoate-ți cămașa!

Bettina începu să tremure, deși în cameră era destul de cald. Tristan tocmai îi spusese lui Jules că voia să o bată ca să afle adevărul, și ea conștientiză înspăimântată că nici Jules și nici nimeni altcineva nu o puteau proteja acum. Bettina își dădu jos cămașa și trase așternuturile peste ea pentru a-și ascunde goliciunea. Ea putea să suporte orice, dar trebuia să se gândească la copil și să-l protejeze.

Deși făcuse ceea ce îi ceruse, nu vedea triumful pe chipul lui. Rămase la fel de rece și când trase așternuturile de pe ea și începu să se dezbrace în mod intenționat foarte încet.

– Vreau să înțelegi că nu voi mai tolera rezistența ta falsă, Bettina, îi zise el aspru. Te-am tratat cu grijă pentru că ești foarte drăguță și nu am vrut să-ți pătez frumusețea. Am fost prea îngăduitor cu tine, și asta a fost greșeala mea. Se așează pe pat și o trase aproape, provocând-o să i se opună. Îi vorbi în șoaptă în continuare: Tu ești a mea. Îmi aparții. Ar fi trebuit să te biciuiesc prima dată când mi-ai arătat ce temperament diavolesc ai. Ar fi trebuit să te leg de patul meu, ca să nu poți scăpa de mine. Dar, mai ales, ar fi trebuit să nu te fi întâlnit niciodată. Atunci, nu aș simți această durere care mă roade. Și, Dumnezeu să mă ajute, deși știu că porți copilul lui de Lambert, bastardul lui, asta nu mă oprește să te vreau.

O sărută cu sălbatică pasiune, rănind-o ușor. Ea înțelese că Tristan era chinuit. O ura, o detesta din multe motive, dar, în cele din urmă, nevoia lui de ea era mai mare decât ura pe care i-o purta. Și, după câteva momente, Bettina se pierdu și ea în focurile pasiunii lui.

Capitolul 34

Vara veni cu o multitudine de culori noi și glorioase. Flori frumoase pe care Bettina nu le mai văzuse niciodată înfloreau peste tot. Descoperise fructe noi și delicioase de care nu se mai sătura. Preferatul ei era mangoul roșu-gălbui, de două ori mai mare decât pumnul ei, iar Thomas Wesley mergea în mod special în sat ca să-i aducă două astfel de fructe ademenitoare în fiecare zi.

Zilele erau călduroase, dar suportabile datorită adierilor vântului, și nopțile erau plăcut de răcoroase, transformând insula într-un adevărat paradis. Însă paradisul era distrus de neliniștea din casă. Dispoziția lui Tristan se înrăutățise în luna scursă de când se întorsese pe insulă. Bettina îl evita pe cât de mult posibil, căci, de fiecare dată când îi vedea burta mărindu-se, furia lui renăștea.

Bettina nu se mai întorsese la micul ei iaz din pădure. Își imagina că acum era și mai frumos cu toate florile de vară înflorite, dar își repeta cu încăpățânare că Tristan îi distrusese bucuria de a avea un loc secret. În loc de asta, mergea des cu mama ei și câteodată cu Maloma la micul golf unde era ancorată corabia. Acolo, se descălța, își ridica fustele și mergea pe nisipul rece și umed, simțind cum valurile mici îi ating picioarele.

Bettina se simțea fericită când se plimba cu mama ei. De multe ori, vorbeau despre lucruri plăcute sau pur și simplu mergeau în liniște, fiecare pierdută în propriile gânduri. Când Madeleine li se alătura, vorbeau despre Franța și despre prietenii rămași în urmă, dar cel mai des vorbeau despre marea celebrare, ținută în urmă cu trei săptămâni, în cinstea celor nouă cupluri care se căsătoriseră cu binecuvântarea preotului.

Fusese o petrecere grandioasă, pe care nici măcar dispoziția lui Tristan nu o putuse strica. În ciuda opoziției lui față de nunți, permisese ca salonul de mese să fie folosit pentru acest prilej. Avuseseră parte de muzică și dansuri. Se servise un adevărat festin, care fusese pregătit toată ziua și consumat în totalitate pe parcursul

nopții. Veniseră și majoritatea locuitorilor indieni, aducând cu ei un porc uriaș, fript la rotisor, și dansaseră și ei dansuri frumoase, sălbatice, specifice culturii lor.

Bettinei îi era ușor să se piardă în fericirea tinerelor băștinașe care erau acum căsătorite după regulile bisericești. Însă Jossel era tristă de fiecare dată când se menționa ideea de căsătorie. Bettina știa că mama ei își dorea ca și ea să găsească o asemenea fericire. Dar Bettina nu vedea cum putea să fie asta posibil până nu avea să plece de pe insulă.

Într-o dimineață, Bettina rămase singură în camera ei pentru a termina rochia roz a copilului pe care o începuse cu câteva zile înainte. Fu surprinsă când Tristan intră pe ușa larg deschisă, căci el venea foarte rar în camera lui dimineața. Înaintă către patul pe care ea era așezată și unde lucra și văzu micuța rochie.

– Așadar, speri să fie fată, zise el sarcastic, sprijinindu-se de stâlpul patului. Înțeleg de ce asta te-ar amuza dacă ar fi copilul meu, dar ce scuză ai pentru a-i dori o fată contelui tău? Orice bărbat își dorește un fiu, și sunt sigur că acel curvar nu e diferit.

Bettina îl ignoră, pentru că știa că el căuta să se certe cu ea. Când observă că nu reușise să o facă să-i răspundă, Tristan mută scaunul lângă fereastră și începu să-și lustruiască sabia. Se ignorară reciproc, deși erau perfect conștienți unul de prezența celuilalt. După o vreme, devenise un soi de concurs: care avea să vorbească primul sau să plece iritat din cameră. Însă, apoi, își făcu apariția Jossel, roșie la față de nervi, și le distrase amândurora atenția.

– Sincer! exclamă Jossel în franceză. Ce se întâmplă cu el? întrebă, făcând semn din cap către Tristan.

– De ce nu-l întrebi tu? zise Bettina încet.

– Nu vrea să-mi spună, dar *tu* poți. Am încercat să nu intervin, dar cearta asta deja ține de prea mult timp.

– Mamă, asta nu poate să aștepte până când suntem doar noi două, singure?

– Nu. El nu ne înțelege franceza, și vreau să vorbesc despre asta acum. Tocmai mi s-a spus că a făcut-o pe Kaino să fugă din casă, în lacrimi, în această dimineață. Ea îi dusese mâncare, dar aceasta nu era suficient de caldă pentru a-i fi lui pe plac! Fata refuză să se întoarcă. Se teme că el îi va aduce tot felul de acuze, din nou!

– Doar aruncă amenințări, mamă. Nu le duce la îndeplinire, îi răspunse Bettina.

– Servitorii nu știu asta. Cum el tot trântește și pufnește, ei se tem să se apropie de el.

– O să vorbesc eu cu fetele. O să le spun că doar caută modalități de a-și vărsa furia și că nu le va răni, îi răspunse Bettina.

– Dar Madeleine îmi spune că tu poți pune punct dispoziției teribile a lui Tristan.

– Nu-i rosti numele, mamă! O să știe că vorbim despre el, suspină Bettina.

Privi către Tristan, dar el era preocupat să-și curețe sabia și părea a le ignora. Se încruntă ușor, întrebându-se de ce Tristan le lăsase să converseze atât de mult în franceză. Dar apoi, ca și cum îi citise gândurile, el se ridică strâmbându-se și ieși din cameră, bombănind nervos despre femei și secretele lor nenorocite. Jossel era prea supărată pentru a observa plecarea bruscă a lui Tristan.

– Poți să faci ceva ca Tristan să nu se mai comporte așa? o întrebă ea pe fiica ei.

– Probabil că da, șopti Bettina.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce eziți?

– Tu nu înțelegi, mamă.

– Atunci, explică-mi! zise Jossel exasperată. De ce se comportă Tristan ca un monstru de când s-a întors, cu o lună în urmă?

Bettina suspină și privi către ușa pe care Tristan o lăsase deschisă.

– Tristan crede că pruncul pe care îl port este al lui Pierre.

– Madeleine a zis că asta e problema, dar eu nu am crezut-o, spuse Jossel cu înflăcărare. E ridicol. Ai stat în casa lui Pierre mai puțin de o zi. Tristan e nebun să creadă că ai fi fost intimă cu Pierre înainte de a fi căsătoriți!

– I-am dat motive să creadă că așa a fost.

– Dar de ce?

– Am fost furioasă când m-a răpit din nou. Și, după aceea, m-a umilit în cel mai urât mod posibil pentru a mă pedepsi că am fugit de el. A trebuit să-i dau o lecție. Așa că l-am mințit și i-am spus că m-am culcat de bunăvoie cu Pierre. Tristan a devenit atât de nervos, încât m-am speriat și am recunoscut că am mințit. Doar că... am făcut asta lăsând totuși un semn de întrebare în mintea lui. A uitat de tot până când i-am spus că sunt însărcinată. Atunci, a cerut

să știe al cui este copilul pe care-l port. I-am spus adevărul, că este al lui, doar că, din nou, am sădit îndoială în mintea lui. Când mi-a cerut să jur că este copilul lui, am refuzat, și el a presupus că Pierre este tatăl.

– Dar de ce ai făcut asta, Bettina? De ce nu-i spui adevărul?

– I-am zis adevărul, sublinie Bettina.

– Atunci, de ce ai sădit intenționat îndoiala în mintea lui? întrebă Jossel.

– Tu m-ai convins să nu-i mai doresc moartea, așa că am ales să mă răzbun altfel. Și această răzbunare a fost dulce la început, doar că...

– Doar că acum îți pare rău? o întrerupse Jossel.

– Da.

– Atunci, spune-i lui Tristan ce ai făcut.

Bettina evită privirea mamei sale. Privea cu tristețe către micuța rochie din mâinile ei.

– E prea târziu ca să îndrept lucrurile. M-am gândit la asta de multe ori. Chiar dacă i-aș spune tot, nu m-ar crede. Ar crede că îl mint doar ca să-l liniștesc. S-ar îndoi de mine, chiar dacă mi-aș da cuvântul.

– Nu-l mai urăști pe Tristan, nu? întrebă Jossel încet.

– Oh, mamă, nici nu mai știu. Dorința pe care o simt pentru el mă face confuză. Câteodată, îl vreau la fel de mult pe cât mă vrea el. Și, cu toate acestea, sunt momente în care încă îl urăsc. E atât de arogant, atât de iritant, și nu pot uita niciodată ce mi-a făcut.

– Te-a luat cu forța, dar acum recunoști că îl vrei.

– Dar nu asta e ideea!

– Nu? Atunci, ascultă-mi sfatul, draga mea, și gândește-te bine care este ideea. Anul pe care ți l-a cerut se va termina în curând.

Și, zicând acestea, Jossel ieși din cameră, lăsând-o pe Bettina privind pierdută către podea.

Capitolul 35

Bettina își petrecu restul dimineții și cea mai mare parte a după-amiezii certându-se în sinea ei. Uită chiar să se ducă la parter pentru prânz. Însă, în cele din urmă, decisese că nu avea nimic de pierdut dacă îi mărturisea tot lui Tristan – ba chiar avea multe de câștigat. Îi era dor de zâmbetul lui leneș și de râsul energetic ce îi făcea ochii să strălucească. Îi era dor de farmecul lui și în special de tandrețea sa.

Îl voia pe Tristan cel vechi înapoi. Acum, se simțea fericită să-i poarte copilul și în mod straniu voia ca el să simtă aceeași fericire pe care o trăia ea. Nu știa de ce brusc era important să-l aibă pe Tristan cel vechi. Însă, simțindu-se stăpână pe ea și convinsă că putea să-l facă să o creadă, Bettina ieși din camera pe care ea și Tristan o împărțeau pentru a-l găsi și pentru a îndrepta lucrurile între ei.

Alergă la parter și, cum nimeni nu era în salon, privi către ușa din spate.

Tristan o auzi pe Bettina coborând pe scări din locul în care stătea așezat pe canapea, în fața șemineului. Se ridică și o văzu uitându-se către ușa din spate. Porni pe urmele ei, dar se opri din cauza agitației din grădina principală.

Bettina auzise și ea zgomotele din fața casei, dar, înainte să apuce să cerceteze, văzu mai mulți bărbați voinici alergând de-a lungul grădinii din spate către sat. Se încruntă, pentru că acei bărbați erau străini. Apoi, auzi o voce de femeie în salonul mare.

– Tristan, câine de mare superb ce ești, mai să nu te recunosc! Deci, în final, ți-ai ras barba. Îmi place... Mereu am știut că mi-ar plăcea.

– A trecut mult timp, Gabby, zise Tristan cu afecțiune.

Bettina se întoarse, confuză, și văzu o femeie cu bucle răvășite, roșcate, de culoarea cuprului strălucitor, care îi ajungeau până la mijlocul spatelui. Era îmbrăcată ca un bărbat, dar avea pantalonii tăiați deasupra genunchilor, arătând fără rușine picioarele

ei lungi și atletice. Avea și o sabie atârnând de cingătoarea din piele, iar un bici lung, încolăcit, îi atârna de cealaltă parte a șoldului. Stătea mândră în mijlocul camerei, uitându-se la Tristan.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să cred ce ai făcut din această casă veche. Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că e mâna unei femei aici, zise femeia roșcată. Ticălosule! Doar nu ai adus-o pe văduvă aici, nu? Blestemat să fii dacă te-a convins în final să te căsătorești cu ea. Eu o să...

– Gata, Gabby, i-o tăie scurt Tristan, văzând-o pe Bettina stând în pragul ușii din spate. Margaret nu este aici și nici nu a fost vreodată.

– Bun. Pierderea ei atunci și câștigul meu, zise Gabby amuzată. Am așteptat cu nerăbdare să petrec timp singură cu tine, aici. O să ne încuiem în dormitorul tău primitor pentru mai multe zile, și la naiba cu echipajul meu!

– Nu te-ai schimbat deloc, comentă Tristan. Ești la fel de imorală ca-ntotdeauna.

– Oricum, nu ți-ar plăcea să fiu altcumva, nu, iubire? Acum, fă-mi o întâmpinare cum se cuvine înainte să ajung să cred că ți-ai cheltuit banii pe târfele din sat.

Bettina simți o durere în stomac – și știa că nu era copilul care mișca. Roșcata își duse mâinile în jurul gâtului lui Tristan și îl sărută. Îl săruta cu pasiune, și, blestemat să fie sufletul lui întunecat, lui îi plăcea, răspunzându-i cu toată inima.

Când cineva o atinse pe braț, Bettina suspină și se întoarse, văzând un bărbat cu aspect dur, cu o chelie strălucitoare. Era desculț, și pieptul abia dacă îi era acoperit de vesta îngustă pe care o purta. Bettina recunoscu imediat expresia din ochii lui întunecați.

– Am știut că în sat va trebui să aștept mult, așa că am venit aici ca să mănânc, și peste ce dau? Vorbea mai mult pentru sine, în timp ce ochii lui o cercetau din cap până în picioare. Mai sunt ca tine prin preajmă sau va trebui să te împart cu colegii mei de pe corabie?

Bettina se întreba dacă Tristan avea să se deranjeze să vină să o salveze de data asta sau era mult prea ocupat în cealaltă cameră. Decisese că avea să încerce să-l convingă cu vorba pe bărbat.

– *Monsieur*, sunt însărcinată! Cu siguranță, vedeți asta, nu?

El o trase mai aproape, zâmbind libidinos.

– Ce văd eu e că tu ești o binecuvântare pentru ochi și cu mult peste ce aș găsi în sat. A trecut mult prea mult timp de când am fost cu o femeie albă.

– Lasă-mă în pace, *monsieur*, sau o să țip, zise Bettina repede, ridicând vocea.

– Acum, nu cred că ai vrea să faci asta, căci mi-ai deranja căpitanul. Și ei îi place să vadă un pic de acțiune, dar acum cred că e prinsă cu a ei.

Bettina împinse mâna bărbatului de pe ea și începu să se îndepărteze, însă, în timp ce bărbatul o urmărea încet, Tristan îl văzu. Bărbatul se repezi după Bettina și o prinse de mână pentru a o trage din nou lângă el. Ea strigă, dar Tristan era deja acolo. Îl trase pe bărbat departe de Bettina, apoi păși în fața ei, blocându-i vederea cu trupul lui masiv.

Femeia roșcată îl urmărise pe Tristan și era furioasă. Dar, înainte ca ea să apuce să spună ceva, pumnul gigantic al lui Tristan lovi fața bărbatului, trimițându-l la podea și spărgându-i nasul dintr-o singură lovitură. Bărbatul duse mâna la nas pentru a opri sângele care curgea printre degetele lui direct pe pieptul său gol. Îl privea înspăimântat pe Tristan.

– Blestemat să fii, Tristan! tună femeia pe nume Gabby. Nu aveai nici un drept să-l pui pe omul meu la pământ. Ai înnebunit...

Se opri când Bettina ieși din spatele lui Tristan.

Camera se cufundă dintr-odată într-o tăcere apăsătoare în timp ce cele două femei se priviră pentru prima dată, ochii tulburător de verzi ai Bettinei întâlnindu-i pe cei de un gri înghețat ai celeilalte femei.

– Cine este ea? întrebă Gabby.

Tristan zâmbi și răspunse:

– Numele acestei lady este Bettina.

Gabby deveni furioasă.

– La naiba! Nu mă interesează cum o cheamă! Ce caută aici? Și, dacă omul meu voia să o aibă, de ce l-ai oprit?

Tristan miji ochii.

– Am fi putut evita toate astea dacă m-ai fi lăsat să vorbesc mai devreme. Dar, acum, o să-i spun omului tău. Se întoarse către bărbat, și ochii lui erau din nou de gheață. Dat fiind că fața ta poartă dovada adevărului pe care ți-l spun, mesajul meu va cântări mai mult venind din partea ta. Bettina nu este singura femeie albă

de pe insulă. Mai sunt două – mama și servitoarea ei –, și nici una dintre ele nu trebuie atinsă. Dar aceasta este în mod special în grija mea, zise el făcând semn către Bettina. O să omor pe oricine se apropie de ea! Du mesajul meu către toți colegii tăi de echipaj și ai grijă să te asiguri că ascultă ce le spui!

Bărbatul se ridică împleticindu-se și ieși cât de repede putu pe ușa din spate.

– Cum adică e în grija ta? explodă Gabby, plină de spume.

Bettina vorbi înainte ca Tristan să poată răspunde, zâmbind ușor:

– Tristan a fost drăguț în alegerea cuvintelor, *mademoiselle*. Ar fi trebuit să spună că sunt proprietatea lui.

– S-a căsătorit cu tine? întrebă Gabby uimită.

– Nu.

– Atunci, ești o sclavă! Gabby râse cu poftă. Ar fi trebuit să știu.

– O sclavă cu foarte puține îndatoriri, *mademoiselle*, zise Bettina. De fapt, îl servesc pe Tristan doar în pat.

Bettina ieși din cameră fără a se uita în spate la expresia amuzată de pe chipul lui Tristan. Câștigase foarte puțin prin ceea ce îi spusese femeii, cu excepția faptului că Gabby era acum furioasă pe Tristan. Dar cât timp avea să dureze asta? Cât timp avea să treacă până când Tristan avea să o sărute din nou?

Gabby era frumoasă și avea niște forme incredibile. Acum, că Bettina își pierduse silueta subțire, oare Tristan avea să apeleze la Gabby pentru a-și satisface nevoile? Bettina îl îndemnase de prea multe ori să-și găsească pe altcineva. Oare avea să-i asculte sfatul acum? Oare avea să-i spună să plece din camera lui, ca să o poată aduce acolo pe femeia roșcată? Și de ce acest gând o durea precum un cuțit în inimă?

Bettina coti spre stânga la capătul scărilor în loc să meargă spre camera ei. Se opri pentru un moment ca să privească absentă pe geam către mica junglă verde de pe suprafața plată a acoperișului. Înfloriseră acolo flori de vară, de diferite forme și dimensiuni.

Se întrebă de ce Thomas nu-i mai adusese fructe astăzi și de ce casa era așa goală când coborâse la parter mai devreme. Cel puțin una din cele două servitoare tinere puteau fi găsite de obicei gătind, și membri ai echipajului lui Tristan se relaxau în mod normal la masa mare din salon. Unde era toată lumea?

Bettina se temu dintr-odată că poate nici mama ei nu era în casă. Se grăbi să ajungă la camera lui Jossel și deschise ușa repede, simțindu-se ușurată să o vadă pe mama ei uitându-se pe fereastră.

– Cel puțin, tu ești aici, suspină Bettina.

Jossel se întoarse de la fereastră, iar pe chipul ei se putea citi îngrijorarea.

– Am văzut niște bărbați alergând către sat.

– Da, i-am văzut și eu. Se pare că avem oaspeți, zise Bettina sec, înaintând către scaunul de lângă mama ei. Dar unde e toată lumea? M-am dus la parter mai devreme, și casa e goală.

– E mâna lui Tristan, zise Jossel ușor iritată. Când am coborât dimineață, după ce am vorbit, ne-a cerut mie și tuturor celorlalți să plecăm din casă.

– De ce ar fi făcut asta?

– A spus că vrea să fie singur, dar se comporta foarte straniu. Nu ne-a poruncit să plecăm, ci ne-a rugat politicos. Nu am înțeles ce a declanșat această schimbare în el, zise Jossel. Oricum, servitorii s-au dus în sat cu Maloma, în vizită la părinții lor, și Jules a luat-o pe Madeleine ca să-i arate casa pe care o construiește. Eu nu simțeam nevoia să mă plimb, așa că am venit în cameră. Când i-am văzut pe acei bărbați, mi-a fost frică să cobor, de teamă să nu stârnesc mânia lui Tristan.

– Probabil ai fi făcut asta, căci l-ai fi deranjat dintr-o îmbrățișare, răspunse Bettina.

– Atunci, i-ai spus adevărul? Totul va fi bine de acum?

– Nu, mamă. Nu pe mine mă îmbrățișa, ci pe femeia care-i conduce pe bărbații pe care i-ai văzut.

– O *femeie* comandă brutele alea? întrebă Jossel mirată.

– Da, și este foarte frumoasă. Am auzit-o vorbind cu Tristan. O cunoaște de mult timp, din ce pare, și au fost iubiți în trecut. A venit aici doar pentru a fi cu el, zise Bettina cu tristețe.

– Chiar dacă ceea ce spui e adevărat, uiți că pe tine te vrea Tristan, îi reaminti Jossel.

– Nu mai este așa. L-am văzut sărutând-o, mamă. Îi plăcea. Și uită-te la mine. Crezi că m-ar alege pe mine, cu formele mele rotunde, crezi că ar dormi lângă mine când poate avea un trup subțire?

– Și ai de gând să renunți? Ai recunoscut că îl vrei. Atunci, luptă pentru el.

– Nu am cu ce să lupt.

– Îi porți copilul! Spune-i adevărul.

– Așa aveam de gând, dar e prea târziu acum, dat fiind că ea e aici. El cu siguranță o să creadă că mint... o să creadă că sunt geloasă pe ea.

– Și ești? întrebă Jossel cu tandrețe. Ești geloasă pe această femeie?

– Poate. Nu mi-a plăcut să-l văd sărutând-o. Mi s-a făcut rău. Dar asta e pentru că l-am avut pe Tristan doar pentru mine atât de mult timp.

– Sigur e singurul motiv?

– Oh, încetează, mamă. Nu-l iubesc, dacă asta încerci să mă faci să recunosc. Sunt multe tipuri de gelozie, nu doar cea din dragoste.

– Ce ai de gând?

– Știu că Tristan o să-mi spună să plec din camera lui în această noapte, ca să o poată avea pe ea. Aș vrea să stau aici cu tine, mamă.

– Bineînțeles că poți să stai. Nici nu e cazul să îmi ceri acordul, îi răspunse Jossel. Dar eu cred că te înșeli.

– Nu, nu mă înșel, mamă. Nu ai văzut-o pe femeia asta. Tristan nu ar putea să-i reziste nici dacă ar vrea. O să vin aici după cină. Nu o să-i dau ocazia să-mi ceară să plec din camera lui.

Bettina se simțea descurajată, dar nu renunțase complet la ideea de a-l avea pe Tristan. Îi tot reveneau în minte cuvintele mamei sale: „Îl vrei, așa că luptă pentru el". Dar nu avea multe cu care să lupte. Tot ce putea să facă era să se ocupe de părul ei și de rochie – și făcu asta în timpul rămas până la masa de seară. Alese o rochie albă cu brocart auriu pe care o terminase de curând. Era o rochie specială, pe care intenționase să o facă pentru celebrarea nunților, dar nu reușise să o termine la timp, așa că nu o purtase încă. Decolteul pătrat al rochiei era deosebit de adânc și îi evidenția sânii generoși. Mânecile erau lungi și pline, prinse la încheietură, și erau decupate în lung, fiind ținute în loc de patru fundițe aurii, ceea ce făcea ca deschizăturile să îi evidențieze brațele. Ca să i se potrivească acum, Bettina făcuse rochia fără talie, adunând materialul fix sub sâni cu fundițe aurii.

Madeleine se întoarse și o ajută pe Bettina cu părul ei, spunându-i totodată părerea ei sinceră despre femeia căpitan. Maddy, la fel ca Jossel, credea că Bettina nu avea de ce să se îngrijoreze, dar Bettina nu putea să uite faptul că Gabby era în acel moment la parter cu Tristan.

Cu părul împletit și rotit în jurul capului cu panglici ce formau o plasă de auriu și alb, Bettina era pregătită să înfrunte ceea ce urma. Era mulțumită că, atunci când se ridica, formele ei generoase erau ascunse de faldurile rochiei fără talie.

Când Madeleine deschise ușa de la dormitor, de jos se auzeau râsete însuflețite. Bettina recunoscu râsul pătrunzător al lui Tristan și simți un junghi de durere. O trimise pe Madeleine înaintea ei pentru că avea nevoie de câteva minute pentru a se aduna și pentru a-și limpezi mintea. Când se simți pregătită, ieși repede din cameră înainte să-și piardă curajul.

Când Bettina coborî scările, fu surprinsă să îi vadă la masa lungă pe membrii echipajului lui Gabby. Cei care o puteau vedea rămaseră înmărmuriți, făcându-i și pe ceilalți bărbați, de pe partea opusă a mesei, să se întoarcă, căci Bettina era precum o stea strălucitoare ivindu-se din întuneric. Tristan nu-și putea lua ochii de la ea, însă Bettina se uită la el preț de câteva momente, apoi privi către Gabby. Femeia se așezase pe locul în care stătea Jules de obicei, lângă Tristan, și era teribil de aproape de el.

Gabby nu se schimbase și nici nu se îmbăiase, probabil refuzând să-l părăsească pe Tristan fie și pentru câteva minute. Dar nu era necesar, căci atrăgea atenția cu frumusețea ei – și acum părea nervoasă că toată atenția era îndreptată către Bettina.

În încăpere era o liniște apăsătoare în timp ce mulți ochi o urmăreau pe Bettina așezându-se fix în fața lui Gabby. Bettina putea să vadă focul din ochii gri ai lui Gabby pe măsură ce cele două femei continuau să se evalueze reciproc. Tristan se lăsă pe spate în scaun, observându-le. Rânji amuzat.

– Nu m-ai prezentat prietenei tale, Tristan, zise Bettina încet, rupând tăcerea.

Tristan privi către ochii tulburător de verzi ai Bettinei și își drese neliniștit glasul. Însă Gabby interveni cu răceală:

– Sunt Gabrielle Drayton, căpitanul de pe *Red Dragon*. Tristan mi-a spus cum te-a *obținut*, Bettina. Dar nu mi-a spus numele tău complet... Care este?

– Ți-am spus și mai devreme că am motivele mele pentru care păstrez această informație, Gabby, îi zise Tristan rece. La rugămintea mea, vei lăsa lucrurile așa cum sunt.

Bettina îl privi confuză pe Tristan; își aminti că tot el o împiedicase să-și spună numele și căpitanului O'Casey când le făcuse

cunoștință. Numele Verlaine nu era unul cu care să se rușineze – dar apoi Bettina privi către mama ei și zâmbi, căci, adevărul fie spus, ea nu avea nici un drept la acel nume. Și, cum era o fiică ilegitimă, nu avea dreptul nici la numele Ryan. Gabby încremeni când o văzu pe Bettina zâmbind către femeia mai în vârstă, în mod clar mama ei.

„Deci scorpia e mândră să audă că Tristan a sărit în ajutorul ei. E sigură de protecția lui, dar vom vedea cât va dura asta."

– Nu știam că, mai nou, sclavii sunt îmbrăcați atât de regal sau că au voie să mănânce la aceeași masă cu stăpânii lor, remarcă Gabby. S-au schimbat diferențele sociale, Tristan, sau doar Bettina are o asemenea onoare?

Jules se înecă, și Jossel se ridică nervoasă în picioare, în semn de protest, dar Bettina răspunse repede, zâmbind:

– Tristan este un stăpân bun. El...

– Tu răspunzi mereu în numele lui Tristan? o întrerupse Gabby, cu vocea plină de venin.

– Gata! tună Tristan, iar mușchii din obrajii lui zvâcneau periculos. Ți-am spus foarte clar care este situația, Gabby, așa că încetează cu această mascaradă și las-o în pace!

– Mi-ai spus multe lucruri interesante, incluzând faptul că pruncul pe care-l poartă nu este al tău, zise Gabby. Cine e tatăl, atunci? Unul dintre oamenii tăi? Poate bunul tău prieten Jules? A ajuns la ea înaintea ta, Tristan?

– Întreci măsura, femeie! tună Jules, lovind cu pumnul în masă. Nu am atins-o niciodată pe această lady – și nici vreun alt bărbat nu a făcut asta. Doar catârul ăsta nemernic care stă în capul mesei a avut această plăcere!

Tristan zâmbi auzindu-l, deși nimeni nu observă asta, căci Jules le atrăsese atenția, continuând nervos:

– Și tu greșești când ai impresia că Bettina este o sclavă, căci nu este. Ea este aici doar pentru că și-a dat cuvântul că va sta. O să plece la finalul anului.

– Pe bune? Râsul lui Gabby umplu încăperea în timp ce se întoarse către Bettina. Îți place aici?

Râsul lui Gabby suna în mintea Bettinei precum zgomotul produs de o tobă.

Ea privi către Tristan și îl văzu uitându-se la paharul lui de rom, cu o expresie amuzată pe chip. Simți cum o cuprind lacrimile

și se ridică înainte ca acestea să curgă. Însă, în timp ce alerga pe scări, râsul lui Gabby părea a răsuna și mai zgomotos. Lacrimile curgeau în valuri pe obrajii Bettinei când intră în camera ei pentru a-și aduna hainele, apoi alergă către camera mamei sale.

– Ți-am adus ceva de mâncare, Bettina, dat fiind că nu ai apucat să mănânci în această seară, zise Jossel când intră în cameră. Nu ar fi trebuit să o lași pe acea femeie să te supere. A făcut-o intenționat, știi asta.

Bettina se ghemuise în scaunul de lângă fereastră, purtând pe ea doar o cămașă de noapte de un galben șters.

– Tristan e cu ea în continuare? întrebă ea calm în timp ce luă farfuria cu mâncare de la mama ei.

– Da, dar nu sunt singuri. A dat să vină după tine, doar că... acea scorpie l-a provocat să rămână. Oh! M-a enervat atât de tare, că-mi venea să-i scot ochii!

Bettina făcu un efort și zâmbi.

– Eu ar fi trebuit să zic asta, mamă, doar că nu m-am simțit în stare. Ai văzut cum e Tristan de când a venit ea. L-a făcut să uite de mânia lui. I-a trecut dispoziția întunecată – datorită ei.

– Deci, renunți din nou? Te-ai gândit că e posibil ca Tristan să se comporte astfel doar ca să te facă geloasă?

– De ce ar face-o? Nu știe că l-am văzut când a sărutat-o. Acum, hai să nu mai discutăm despre asta. E târziu, și sunt obosită.

– Nu e de mirare, la ce zi ai avut. Dar trebuie să mănânci. Trebuie să...

– Știu, mamă, o întrerupse Bettina zâmbind. Trebuie să mă gândesc la copil.

Capitolul 36

Timpul părea să fi rămas înțepenit locului, căci săptămâna trecu apăsător de încet.

Bettina petrecu această săptămână simțindu-se teribil de chinuită, deși încercă din răsputeri să nu arate asta. Însă nopțile își puneau amprenta asupra ei și nimic nu-i putea ascunde roșeața din ochi cauzată de lipsa somnului și de prezența lacrimilor.

Rămânea trează în fiecare noapte mult timp după ce mama ei adormea lângă ea, sperând și rugându-se că Tristan avea să vină după ea, că avea să o târască din nou în camera lui. Își imagina prostește că Tristan avea să-i ceară iertare, spunându-i că ea era singura femeie pe care o voia, că Gabby nu însemna nimic pentru el. Dar închipuirile ei dispăreau dimineața când realitatea se strecura în mintea ei și lacrimile îi curgeau iar încet pe obraji. După ce dormi în camera mamei sale timp de șapte nopți, Bettina înțelese că Tristan nu avea să vină. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce o durea atât de tare?

Nimeni cu excepția mamei sale nu știa unde își petrecea ea nopțile acum, pentru că nimeni nu o vedea venind sau ieșind din camera lui Jossel. Ceilalți presupuneau că nimic nu se schimbase, dar Tristan și Gabby știau mai bine, își reaminti Bettina. Ea presupunea că Tristan se simțise ușurat, în prima noapte, când văzuse că ea plecase, pentru că nu fusese nevoit să-i spună personal că o înlocuise cu altă femeie. Nici măcar nu se deranjase să o caute în acea noapte – sau în oricare altă noapte –, și asta o durea cel mai tare... că pur și simplu o uitase.

Zilele erau destule de negre, căci îi vedea pe Tristan și pe Gabby vorbind și râzând împreună. Dar nopțile erau aproape insuportabile pentru Bettina, căci se gândea că Gabby era în brațele lui Tristan, că ea împărțea camera cu el și îl făcea fericit.

Tristan era într-o dispoziție de zile mari, mereu zâmbitor. Madeleine și Maloma nu puteau să înțeleagă de ce Bettina era atât

de deznădăjduită sau de ce Jossel se uita cu atâta ostilitate la Tristan, ceea ce pe el îl amuza. Și, când Madeleine o întreba pe Bettina ce o deranja, ea doar inventa scuze.

În după-amiaza celei de a opta zile de când venise Gabrielle, Jossel o găsi pe Bettina lângă țarc, uitându-se pierdută la frumosul armăsar alb. Se întâmpla foarte rar ca Jossel Verlaine să-și piardă cumpătul, pentru că era o femeie foarte tăcută prin natura ei, dar Tristan tocmai îi ceruse să-i transmită un mesaj Bettinei. Jossel îi spusese clar ce credea despre el, însă el doar se strâmbase văzând-o nervoasă. Era încă supărată, dar, pe măsură ce se apropie de Bettina, atrăgându-i atenția fiicei sale, reuși să își controleze furia.

– Tristan insistă să ni te alături pentru masa de seară, zise Jossel, scrâșnind din dinți ca să nu mai spună și altceva.

– De ce nu mă poate ignora, așa cum a făcut-o toată săptămâna trecută? Nu suport să văd plăcerea pe care o simte acea femeie pentru că-i acaparează toată atenția lui Tristan.

– Eu doar îți transmit mesajul lui, răspunse Jossel. Apoi, adăugă cu grijă: S-a enervat aseară când nu ai coborât să mănânci, și eu, personal, chiar aș vrea să-l văd nervos din nou.

– Faci minuni pentru moralul meu, mamă, zise Bettina zâmbind. Dacă se întâmplă ca în această seară să mă doară capul, vei putea să-mi aduci ceva de mâncare?

– Poți fi sigură de asta, zise Jossel râzând.

– Tristan e în salon? întrebă Bettina, serioasă din nou.

– Da.

– Ea e...

– Era singur când a vorbit cu mine, zise Jossel.

– Păi, vreau să-i cer ceva. Dacă nu va fi de acord, atunci o să mă doară capul foarte des în viitor, zise Bettina pe un ton amuzat.

– Ce ai de gând să îi ceri?

– Lasă-mă să vorbesc cu el prima dată, mamă, și apoi o să-ți zic, îi răspunse Bettina. Porni de-a lungul peluzei, lăsând-o pe mama ei să se întrebe ce mai punea la cale. Când Bettina intră în salonul întunecat, descoperi deznădăjduită că Tristan nu mai era singur. Stătea cu spatele le șemineu, uitându-se la Gabby, care se relaxa pe canapea. Aleia aprindea lumânările în candelabru.

Bettina întâlni privirea lui Tristan, și zâmbetul lui leneș o făcu să vrea să-i vorbească numaidecât, dar, când ajunse la canapea, încremeni auzind-o pe Gabby.

– Ia te uită, dacă nu e tocmai viitoarea micuță mămică...

În mod obișnuit, Bettina ar fi râs la asemenea comentarii, dat fiind că ea era mai înaltă decât Gabby, dar în acest moment nu i se părea amuzant.

– Sper că astăzi te simți mai bine, nu? continuă Gabby, referindu-se la absența Bettinei de noaptea trecută.

Gabby era îmbrăcată într-o rochie drăguță din dantelă neagră, cu o jupă gri care se potrivea cu ochii ei. Era foarte frumoasă și știa asta – și era încântată să vadă că și Bettina observase.

– Aș putea să-ți vorbesc în privat? îl întrebă Bettina pe Tristan, ignorând-o pe Gabby.

– Trebuie să o înveți pe fata asta niște maniere, Tristan, comentă Gabby cu indignare.

– Sunt de acord, răspunse Tristan, rânjind. Dar nu acum.

O luă pe Bettina de mână și o conduse afară, pe peluza principală, lăsând-o pe Gabby fumegând pe canapea. Când ajunseseră la o distanță confortabilă de casă, Bettina se opri și îl confruntă.

– Tristan, aș vrea să mă eliberezi de promisiunea mea. Aș vrea să plec de pe insulă acum.

– Nu asta ți-ai dorit mereu? întrebă el sarcastic, zâmbindu-i batjocoritor, ochii lui albaștri strălucind de încântare.

– Da, dar...

– De ce ar trebui să fie răspunsul meu diferit față de ultima dată când mi-ai cerut asta?

– Știi prea bine de ce! izbucni ea, și ochii ei se întunecară, transformându-se în verde-închis. Nu mai ai nici un motiv să mă ții aici!

– De ce spui asta, micuțo? o necăji el.

– O să mă lași să plec acum?

– Nu, răspunse el.

– Prea bine, Tristan, îi zise ea cu răceală. Ești încăpățânat, dar așa ai fost mereu.

– Mă bucur să văd că renunți așa ușor, chicoti Tristan. Acum, haide, e timpul pentru cină.

O luă de braț ca să o conducă înapoi în casă, dar ea se trase de lângă el.

– Eu nu o să iau cina cu tine în această seară, zise ea cu înflăcărare.

– Nu? zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Mă tem că o să mă ia o durere de cap teribilă, în doar câteva minute. De fapt, mă aștept să am multe dureri de cap și alte probleme în următoarele zile.

– Nu o să începi acest joc din nou, Bettina! zise el ferm.

– Tu poți să te duci dracului! tună ea și se întoarse, grăbindu-se către casă.

– Bettina, ce i-ai zis lui Tristan mai devreme? întrebă Jossel entuziasmată când intră în camera ei, aducându-i Bettinei mâncare. S-a comportat ciudat la cină.

– L-am întrebat dacă aș putea să plec de pe insulă, dar a refuzat. Așa că i-am spus că mă aștept să am multe probleme în zilele care urmează, răspunse Bettina.

– Atunci, probabil de asta părea tulburat în această seară. Ar fi trebuit să-l vezi, *ma chérie*. Stătea acolo, fără a se atinge de mâncare și fără a scoate vreun cuvânt. Nici măcar femeia aia nu l-a putut distrage. Ba chiar s-a enervat după un timp și a plecat la etaj. Tristan a urmărit-o plecând, apoi a suspinat și s-a dus după ea. Eu am venit imediat ce au plecat ei.

– Așadar, el e cu ea acum?

– Cred că da, îi răspunse Jossel fără tragere de inimă. Dar eu încă sunt de părere că el încearcă să te facă geloasă.

– A trecut de mult de asta, mamă. Tristan a transformat-o pe ea în femeia lui, și eu trebuie să accept asta. Nu mai vreau să vorbesc despre nici unul din ei.

Bettina așeză tava cu mâncare în poala ei și începu să ciugulească absentă, deși Tristan încă îi bântuia gândurile. Pur și simplu, nu înțelegea de ce mai voia să o țină. Doar dacă... doar dacă el urmărea să o pedepsească pentru lunile de agonie prin care el îl făcuse să treacă! Dar el nu își putea imagina că faptul că era cu Gabby o rănea pe Bettina decât dacă era de părere că Bettinei îi păsa de el. Și Tristan trebuia să fie un prost să creadă că Bettinei îi păsa de el doar pentru că se pierduse în focurile pasiunii pe care le trăise cu el. Nu... trebuia să fie un alt motiv pentru care voia să o țină. Madeleine țâșni în camera lui Jossel, apoi se opri brusc în clipa când o văzu pe Bettina.

– Ce cauți aici, draga mea? întrebă ea, dar apoi continuă: A plecat!

– Cine a plecat? întrebă Jossel răbdătoare.

– Femeia aceea... Gabrielle. A plecat!

– De unde știi asta? o întrebă Jossel, uitându-se către fața uimită a Bettinei.

– A coborât la parter, îmbrăcată în haine de marinar, roșie de furie la față. Eu încă eram la masă cu Jules și cu Maloma, iar Gabrielle mi-a aruncat o privire criminală. Apoi, s-a întors către unul dintre oameni ei și a urlat la el să-i aducă numaidecât cufărul și l-a trimis pe un altul să-i găsească pe ceilalți membri ai echipajului și să le spună să se întâlnească la golf. Apoi, a ieșit ca o furtună pe ușa principală!

– Ești sigură că pleacă de pe insulă? se aventură Jossel.

– Da. Jules a zis că nu a stat niciodată atât de mult. El se aștepta se ca ea să plece cu câteva zile în urmă.

– Mamă, trebuie să mă ajuți! zise Bettina repede, ridicându-se. Acum, că Gabby a plecat, nu vreau să mă întorc în camera lui. Refuz...

– Să te întorci? o întrerupse Madeleine. Adică, vrei să spui că ai stat cu mama ta toată săptămâna? De ce...

Madeleine se opri când ușa se deschise din nou și Tristan intră încet în cameră.

– Nu! strigă Bettina în timp ce Tristan veni direct la ea și o prinse de mână.

Fără a-i mai vorbi, o trase ferm, dar cu grijă după el pe coridor către camera lui. Doar după ce închise ușa și se sprijini cu spatele de ea, îi eliberă mâna. Ea se îndepărtă de el.

– Suntem chit acum, Bettina. Deși o singură săptămână nu este deloc același lucru cu chinul de luni bune pe care mi l-ai cauzat, am decis să fiu milos, zise Tristan vorbind încet.

– Despre ce vorbești, Tristan? întrebă Bettina.

– Mă referem la această săptămână, Bettina. Și la faptul că Gabby a venit fix la timp, oferindu-mi soluția pentru problema mea.

– Bineînțeles că eu eram problema, comentă Bettina cu răceală. Venirea lui Gabby a fost, cu siguranță, convenabilă pentru tine, sunt sigură. De ce a plecat atât de brusc?

– Pentru că eu i-am cerut să plece.

– Chiar te aștepți să cred asta?

– Crezi ce vrei, zise Tristan zâmbind.

Bettina se holbă la el. Se încruntă. Tristan folosise aceeași frază pe care ea i-o repetase de atâtea ori. Ce joc juca el acum?

– Te simți cumva confuză, Bettina? Am crezut că ai înțeles deja adevărul. Am rugat-o pe Gabby să plece pentru că își îndeplinise scopul – prea bine. Nu mai avea nici un sens să continui jocul dacă nu aveai de gând să cobori și să-l urmărești.

– Încerci să-mi spui că toată atenția pe care i-ai acordat-o lui Gabby a fost doar ca să mă faci geloasă?

– Bineînțeles.

– Și vrei să spui că ai făcut dragoste cu ea tot ca să mă faci geloasă? tună Bettina. Nu o să mă ai înapoi cu aceste minciuni!

– Nu trebuie să te am înapoi, Bettina, căci nu te-am pierdut niciodată. Hai cu mine, îi zise Tristan pe un ton tandru.

Deschise ușa și porni către camera de la celălalt capăt al coridorului. Bettina îl urmă din curiozitate, dar rămase uimită de ce descoperi. În cameră era haos. Cada era plină de apă murdară, cu băltoace lângă ea. Pe podea erau aruncate prosoape mototolite, alături de cuverturi frumoase. Așternuturile erau șifonate, și Bettina văzu fire de păr roșii pe perne.

– De ce e atâta dezordine în camera asta? întrebă Bettina.

– Tot aici a stat și în timpul vizitelor anterioare și mereu a lăsat camera în halul ăsta. Nu permite nimănui să strângă după ea și nici ea nu o face. I-a permis doar lui Kaino să intre ca să-i aducă apă pentru baie – o poți întreba chiar tu pe față.

Bettina privi în jur la stratul gros de praf și observă că pe măsuța de lângă pat era scris un mesaj – câteva cuvinte care îi umplură sufletul de bucurie Bettinei: „Ai vrut-o pe ea, când mă puteai avea pe mine, și nu o să te iert niciodată, Tristan".

– Și tu nu ai fost în camera asta de când ea a plecat? întrebă Bettina încet, apropiindu-se de mesaj și ștergându-l.

– Nu.

– Și acum, presupun că o să-mi spui că ai dormit în altă parte, toată săptămâna, și că nu ai împărțit patul cu acea femeie?

– Jur că acesta este adevărul. Îți dau cuvântul meu!

– Îmi vine greu să cred, Tristan. E o femeie frumoasă. Ți s-a oferit de bunăvoie. Cum de ai putut să o refuzi?

– M-a atras cândva, dar asta a fost cu mult timp în urmă, zise el. Doar pe tine te vreau acum.

– Cum poți să spui asta, când mi-am pierdut silueta și... ea e atât de subțirică?

– Ah, Bettina, suspină Tristan. Ce trebuie să fac ca să mă crezi? Ți-am dat cuvântul meu... Ce vrei mai mult?

– Vreau să știu de ce ai făcut asta, de ce m-ai lăsat să cred că împarți camera cu ea.

– Ca să te fac geloasă – ți-am spus deja!

– Atunci...

– Dacă ai de gând să-mi pui întrebări toată noaptea, atunci hai să mergem în camera mea, unde măcar putem să stăm confortabil.

Ea îi permise să o conducă pe coridor și către camera lui. Era supărată pe el, dar în același timp încântată, atât de încântată, încât credea că avea să explodeze. Îi venea să râdă, doar că nu voia ca Tristan să-i observe bucuria.

– Dacă te poți relaxa și poți să taci câteva minute, cred că îți pot răspunde la toate întrebările pe care nu mi le-ai pus încă, zise Tristan în timp ce se așeză pe pat și își scoase cizmele și cămașa. Fix înainte ca Gabby să ajungă, stăteam pe canapeaua din salon, încercând să decid ce să fac cu tine. Te-am auzit coborând, și, când ai pornit către bucătărie, m-am dus după tine. Dar, apoi, a intrat Gabby. Am știut că vei auzi tot ce spunea. Și, când m-a sărutat, am prelungit momentul pentru că știam că te uiți. Acela e singurul moment din toată săptămâna în care am fost aproape de ea.

– Atunci, de ce era ea atât de plină de ea și de mulțumită de fiecare dată când mă vedea? întrebă Bettina.

Începuse să se uite pe fereastră.

– Știa ce crezi, la fel cum știam și eu. Și era prea mândră ca să te lase să gândești altceva. Știa că te-ai mutat din camera mea și s-a gândit că mă poate cuceri. Acesta este singurul motiv pentru care a rămas atât de mult timp. Dacă nu ai fi fugit în camera mamei tale în noaptea în care Gabby a ajuns, aș fi fost forțat să dorm pe canapeaua de la parter ca să te fac să crezi ce voiam să crezi. Dar soarta a făcut să cazi în plasa mea.

– De ce te chinui să-mi explici toate astea?

– Pentru că te vreau înapoi în patul meu ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, zise Tristan cu tandrețe.

– Am de ales?

– Nu, recunoscu el zâmbind.

Bettina era mulțumită de răspunsul lui, și se întoarse ca să se uite la grădina luminată de lună, ca el să nu-i citească bucuria de pe chip. Dar ceva încă o neliniștea.

– Tristan, mai spune-mi ceva, zise Bettina. Când Gabby a venit, dispoziția ta s-a schimbat complet – și erai fericit. Acum, poate că nu ea era motivul. Poate că te-ai simțit așa crezând că eu mă simțeam mizerabil – ceea ce țin să te anunț că nu era adevărat. Dar acum, că această farsă s-a încheiat, de ce nu ai redevenit tiranul care erai înainte de venirea lui Gabby?

– Eram fericit înainte să ajungă ea, Bettina. De aceea am și trimis pe toată lumea de acasă în acea zi – pentru că nu am vrut să vadă nimeni asta. Venirea lui Gabby mi-a oferit ocazia să arăt asta deschis.

Bettina se întoarse ca să-l confrunte, cu ochii mari și plini de furie. Îi vorbise în franceză! Vorbea franceza fluent!

– Mai bine să terminăm cu toate astea acum, zise Tristan în engleză din nou. Dar, înainte să mă ataci cu tot felul de injurii, ia în considerație tot ce știu, Bettina – tot ce i-ai zis mamei tale în urmă cu o săptămână. Am ieșit din cameră în acea dimineață, dar nu m-am dus imediat la parter. Am așteptat lângă ușă și am auzit tot. Nu se poate să spunem că suntem chit acum?

Bettina strânse din dinți și se întoarse cu spatele la el. Își aminti de toate momentele în care vorbise în franceză în fața lui Tristan și se simți furioasă conștientizând înșelăciunea lui. Nu era de mirare că o întrerupsese atunci când îi ceruse căpitanului O'Casey să o ajute să evadeze! Și mai auzise și mărturisirea pe care i-o făcuse mamei sale.

– Deci, micuțo, spune ceva.

– Te urăsc!

– Nu, nu mă urăști! Mă vrei, șopti Tristan.

– Nu te mai vreau! strigă Bettina. M-ai păcălit pentru ultima oară.

– La naiba, Bettina! Ar trebui să te bucuri că te-am păcălit de această dată. Înaintă către ea și o prinse de umeri, obligând-o să se uite la el. Apoi, continuă pe un ton mai tandru: Ai vrut ca eu să știu adevărul despre copil, adevărul despre ce ai făcut, dar te-ai temut că nu o să te cred. Aveai dreptate. Nu te-aș fi crezut dacă mi-ai fi spus. Dar, după ce te-am auzit povestindu-i mamei tale atunci când credeai că am plecat și că erați singure, m-am convins că este

copilul meu. Ar fi trebuit să fiu furios pe tine, dar eram încântat că îmi porți copilul.

Bettina nu se feri când Tristan o îmbrățișă. Și, când o sărută, dulce și tandru, primi cu încântare acel sărut, savurându-l. Se săturase să se certe cu el. Și avea dreptate, ca-ntotdeauna. Și ea se bucura că el știa adevărul.

– Totul e iertat acum? întrebă Tristan, ținându-i capul la pieptul lui.

– Da, șopti ea și înălță capul, privind către ochii lui albaștri. Dar unde ai învățat să vorbești franceză atât de bine? Este predată în școlile voastre englezești?

Tristan râse cu poftă.

– Singurele ore pe care le-am primit vreodată au fost de la un englez bătrân căpitan pe mare. M-am angajat pe corabia lui când aveam 14 ani. Din necesitate, m-a învățat să scriu, să citesc și să vorbesc engleză.

– Dar tu *ești* englez! exclamă Bettina uimită.

– Nu, micuțo, sunt francez. M-am născut într-o familie de francezi, într-un mic sat de pescari de pe coasta Franței, zise Tristan.

– Atunci, de ce navighezi pentru Anglia?

– Nu am nici o legătură cu Franța, iar Anglia a fost bună cu mine. Franța este țara mea – și a lui Jules –, dar nu ne-am întors acolo de când am plecat, cu doisprezece ani în urmă. Am navigat cu englezi și am trăit în Caraibe de atunci. Aceasta este casa mea.

– Deci, Jules este și el francez?

– Da. Atunci când Casey i-a pronunțat numele cum trebuie, am crezut că ai înțeles asta. De aceea nu am putut să-ți spun că numele meu este Matisse. Nu ar fi înțelept ca echipajul meu să știe că navighează cu un căpitan francez. O să îți asta pentru tine?

– Dacă așa vrei tu, zise Bettina amuzată. Îl privi curioasă. Dar de ce ai păstrat și numele meu de familie secret? De ce nu i-ai zis lui Gabby sau lui Cassey numele meu complet? Ei știu că sunt franțuzoaică.

– Am vrut să-ți păstrez numele secret. Căci, fără îndoială, e o recompensă pentru tine. Deși am încredere în Casey, nu am încredere în echipajul lui și cu siguranță nu am încredere în Gabby. Dacă ei nu știu cine ești, nu pot vinde informații despre tine. Și nu vreau să se știe că ești pe această insulă.

Bettina zâmbi. Tristan nu fusese niciodată atât de deschis cu ea, și se simțea încântată de încrederea pe care i-o acorda. Dar ce rol avea Don Miguel de Bastida în viața lui Tristan? Oare avea să-i spună despre asta?

– Acum, răspunde-mi tu la o întrebare.

– Care? replică Bettina.

– Când tu și mama ta ați vorbit în acea zi, în această cameră, ea a zis ceva ce nu are sens pentru mine – că ai stat în casa lui de Lambert mai puțin de o zi.

– A fost o furtună, dacă îți aduci aminte. Ai fost și tu prins în ea, îi zise Bettina repede.

– Da, într-adevăr. A venit de la vest și a continuat către est, făcându-mă să pierd direcția. Dar corabia ta era cu mult în fața corabiei mele și destul de departe pentru a scăpa de furtună. Ai fi ajuns în Saint Martin cu două zile înaintea mea.

– Eu... am avut probleme în a-l găsi pe conte, asta e tot. Uitase despre prima zi îngrozitoare petrecută în Saint Martin și detesta să își aducă aminte de ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea, mușcându-mi buza.

– Ce s-a întâmplat, Bettina? o întrebă el din nou, simțind că îi ascundea ceva.

– Prea bine, Tristan, suspină ea și se așeză pe marginea patului. Îi povesti tot ce se întâmplase înainte ca ea să-l găsească pe Pierre, chiar și faptul că își dorise ca el să vină să o salveze.

– Și, după toate astea, eu te-am legat și te-am violat din nou, zise Tristan deznădăjduit. Nu e de mirare că ai vrut să te răzbuni pe mine. Ar trebui să fiu bătut cu biciul!

– Nu ai știut prin ce am trecut, Tristan. Tu doar ai încercat să îmi dai o lecție pe care am învățat-o prea bine.

– De Lambert s-a ocupat de acest Antoine Gautier? întrebă Tristan.

– Nu le-am spus ce s-a întâmplat nici lui, nici mamei. Se terminase, și am vrut să uit de asta. Tu ești singura persoană căreia i-am zis. Dar mă îndoiesc sincer că Pierre ar fi făcut ceva. Ai avut dreptate în privința lui, Tristan. E un bărbat egoist, așa cum era și André Verlaine.

– Păi, se pare că de fiecare dată când fugi de mine, ajungi să fii în primejdie, zise Tristan zâmbind larg. Va trebui să am grijă de asta și să nu te mai scap din ochi niciodată.

Veni către ea, dorința citindu-i-se în ochii mari și albaștri. Și, în timp ce o întinse delicat pe pat, ea uită de orice altceva.

Capitolul 37

Tristan o ajută pe Bettina să se mute de pe scaunul de la masă și o conduse către canapeaua din fața șemineului. Deși era doar după-amiază, salonul era întunecat și răcoros, așa că focul fusese făcut și un candelabru mare fusese aprins deasupra mesei, alături de sfeșnicele din perete, în așteptarea furtunii care se apropia.

Tristan verifică focul, apoi se așeză în fața Bettinei, uitându-se la burta ei generoasă pe care ea își odihnea mâinile.

– Se mișcă din nou? întrebă Tristan timid. Copilul era o parte integrantă a Bettinei, și el simțea că nu putea împărtăși această experiență cu ea – nu încă, oricum.

– Da, zise ea amuzată. Pare că face tumbe.

Întinse mâna și îl prinse pe Tristan, așezându-i palma pe mijlocul burții ei. Ea zâmbi văzând bucuria de pe chipul lui Tristan când acesta simți mișcările copilului.

– Încă îți dorești o fată? se aventură el, cuprinzându-i mâna într-a lui.

– Ar fi frumos să avem o fată, dar, așa cum ai zis și tu, orice bărbat își dorește un fiu.

Ochii lui străluciră auzindu-i răspunsul, și se aplecă și o sărută cu tandrețe.

– O să mă întorc în curând, Bettina. Nu mai avem provizii de lemne pentru foc și trebuie să adun câteva înainte să înceapă furtuna.

După ce Tristan plecă, Madeleine i se alătură Bettinei lângă foc, și începură să discute despre nunta dublă care urma să aibă loc în săptămâna următoare. Cele două surori ale Malomei urmau să fie mirese, iar Madeleine era la fel de încântată ca mama lor. Ea iubea nunțile. Era mijlocul lunii iulie, și Bettina se aștepta să nască la mijlocul lunii septembrie. După șapte luni lungi, își dorea ca restul timpului să treacă mai repede. Dar, în ultima lună, în ciuda disconfortului pe care îl simțea, chiar fusese fericită.

Își atinse cerceii cu safire pe care îi purta în fiecare zi și își aminti ce îi spusese Tristan – că spera ca ochii ei să se potrivească cu cerceii în fiecare zi. Ochii ei rămâseseră albaștri din noaptea în care Gabby plecase, și ea nu vedea nici un motiv pentru care să se schimbe în viitorul apropiat. Lăsă fiecare zi să treacă de la sine și nu mai încercă să-și analizeze sentimentele pentru Tristan sau să se gândească la ce avea să se întâmple în decembrie, când anul pe care îl promisese se termina.

Tristan o trata cu foarte mare atenție și se ocupa personal de nevoile ei. Se comporta ca un soț din toate punctele de vedere, și Bettina era mulțumită. Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie sau despre iubire, dar fericirea lor era evidentă și vizibilă pentru toată lumea.

– Avem vizitatori, strigă Jules, venind la ușa principală.

Bettina suspină, gândindu-se la ultimii vizitatori pe care-i avuseseră, dar se simți ușurată când se întoarse și îl văzu pe căpitanul O'Casey în pragul ușii, uitându-se către cerul amenințător.

– Mă întreb dacă oamenii mei o să ajungă în sat înainte de furtună, îi zise Casey lui Jules, chicotind.

Apoi, se întoarse și rămase surprins când le văzu pe Bettina și pe Madeleine lângă foc. Bettina se ridică pentru a-l saluta și râse când îi văzu ochii mari care îi urmăreau burtica. Apoi, el îi zâmbi cu căldură și se îndreptă spre ea.

Se auzi un zgomot de sticlă care lovi podeaua, și Bettina se întoarse și o văzu pe mama ei încremenită, cu o vază de flori spartă la picioare. Jossel se albi la față și se holbă la căpitanul O'Casey. Acesta era și el uimit, incapabil să se miște.

– Jossel? șopti Casey, cu voce frântă. Pentru numele lui Dumnezeu, poate fi adevărat?

Bettina se simți confuză în vreme ce o urmări pe mama ei alergând către Casey și îmbrățișându-l. El o strânse în brațe cu putere ca și cum se temea să-i dea drumul, și Bettina înțelese cine era chiar înainte ca mama ei să-i rostească numele.

– Ryan – Ryan al meu! Am crezut că nu o să te mai văd niciodată! strigă Jossel, plângând de bucurie. De ce a trebuit să treacă atât de mult timp?

– Trecuseră paisprezece ani până am fost liber să mă întorc la tine, dar se scursese atât de mult timp, încât eram sigur că nu m-ai

așteptat. Deși, încă te iubeam, m-am gândit că nu era drept față de tine să-ți deranjez viața.

– Ți-am spus că o să te aștept pentru totdeauna.

– Paisprezece ani îmi păreau o eternitate. Și tu erai atât de tânără când ne-am despărțit – doar 16 ani. O inimă tânără se schimbă, zise Casey, cuprinzându-i fața cu mâinile.

– Am renunțat să cred că te vei întoarce, dar nu am încetat niciodată să te iubesc, Ryan.

Se sărutară, uitând de toți cei care îi priveau. Bettina nu-și putea lua ochii de la tatăl ei. Oare de ce nu simțise adevărul când îl văzuse prima dată? Era așa cum i-l descrisese mama ei – un irlandez cu păr roșu ca focul și cu ochi verzi scânteietori.

Bettina privi către Madeleine și rămase surprinsă când o văzu zâmbind.

– Am știut întotdeauna că mama ta nu l-a iubit pe André Verlaine și am presupus cu mulți ani în urmă că găsise un bărbat pe care să-l iubească, îi șopti Madeleine Bettinei. Mă bucur că s-au regăsit.

– Se pare că nu știu că suntem aici, zise Jules amuzat, venind către Bettina.

– Poți să-i condamni? întrebă Bettina. Nu s-au mai văzut de douăzeci de ani.

Bettina se sprijini de brațul canapelei și îi urmări cu drag pe părinții ei. Se întrebă cum urma Casey să reacționeze când avea să afle că avea o fiică mare – ba chiar una care avea să-l facă bunic în curând.

Jossel și Casey se priviră cu tandrețe, uitând de tot în afară de ei doi. Aveau atât de multe de spus, atât de multe de recuperat, încât nu știau de unde să înceapă.

– Cum de ai ajuns aici, dintre toate locurile de pe pământ? o întrebă Casey în cele din urmă. E și soțul tău aici?

– André a murit anul trecut.

– Deci ne putem căsători imediat? întrebă Casey plin de speranță, cuprinzându-i mâinile între ale lui.

– Da, dragostea mea. Cât privește prezența mea aici... am venit în Caraibe pentru nunta fetei noastre, care nu a mai avut loc. Tristan m-a adus aici, când a răpit-o pe Bettina din Saint Martin.

– Bettina, șopti Casey. Când am văzut-o prima dată, mi-a adus aminte de tine, dar nu am visat niciodată că e fiica mea.

– Ai cunoscut-o?

– Când Tristan a adus-o aici, îi răspunse Casey. Fata mi-a cerut să o ajut să evadeze. Pentru numele sfinților, am fost un prost! O privi pe Bettina și miji ochii spre burta ei proeminentă. S-a căsătorit flăcăul cu ea?

– Nu, dar...

Jossel fu întreruptă de Tristan, care veni pe ușa de la bucătărie.

– Casey! Ce bine e să te văd din nou, zise Tristan.

– Nu o să crezi asta prea mult timp, prietene, mârâi Casey și îi trase un pumn în față.

Tristan se împletici din cauza loviturii și se izbi de perete. Scutură din cap și își frecă fața. Apoi, îl privi pe Casey confuz.

– La naiba, omule! De ce ai făcut asta?

– Am mai multe pentru tine, flăcăule, zise Casey lipsit de umor, așteptându-se ca Tristan să se ridice și să-l atace.

Deși se mișca mai cu dificultate, Bettina se repezi de-a lungul camerei și se plasă în fața lui Tristan, țintuindu-l pe tatăl ei cu ochi rugători.

– Nu vreau să fie rănit, zise Bettina încet.

– Doar nu vrei să-i iei apărarea, după tot ce ți-a făcut! strigă Casey.

– Am încercat să-ți spun, Ryan, că ei sunt fericiți acum, șopti Jossel.

– Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă? întrebă Tristan, pierzându-și răbdarea.

Casey îl ignoră pe Tristan și se uită la Jossel.

– I-ai spus despre mine? întrebă el, încruntându-se.

Jossel îi zâmbi.

– I-am spus anul trecut, când a plecat să se căsătorească.

– Voi doi vă cunoașteți? întrebă Tristan uimit.

Casey suspină când se uită la Tristan.

– Nu știu ce să fac în privința ta. Aș vrea să te fac bucăți, dar se pare că fiica mea nu te vrea rănit.

– Fiica ta! Tristan se uită la chipul încruntat al lui Casey și apoi la fața zâmbitoare a Bettinei. Apoi, încremeni. Nu pot să cred așa ceva!

– E adevărat, îi răspunse Casey. E fiica mea, și tu te-ai culcat cu ea în toate lunile astea, și, dacă aș fi știut mai devreme, nu ar fi fost în starea de acum!

– E adevărat, *madame*? o întrebă Tristan pe Jossel.

– Da, răspunse ea cu mândrie.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ambii ei părinți sub acoperișul meu! explodă Tristan. De ce tu, Casey? Dumnezeule! Dintre toți bărbații de pe planeta asta, de ce trebuie să fii tu tatăl ei?

– Asta e întrebarea unui prost, flăcăule, îi răspunse Casey. Mama Bettinei este femeia pe care o iubesc și pe care am iubit-o timp de douăzeci de ani.

– Prea bine. Tu ești tatăl ei, dar asta nu schimbă nimic, zise Tristan.

– Schimbă un lucru, Tristan. O să te căsătorești cu fata mea.

– Nu o să fac asta! tună Tristan.

– Atunci, Bettina o să plece cu mine de îndată ce furtuna se termină.

– Pe naiba! Mi-a dat cuvântul că va sta cu mine pentru un an. Ai vrea să-și încalce cuvântul?

– Așa e, Bettina? întrebă Casey.

– Da.

Casey suspină adânc.

– Dacă nu te căsătorești cu ea, atunci nici nu o să dormi cu ea. Și eu o să stau aici să mă asigur de asta.

– Nimeni nu-mi spune ce să fac sau să nu fac, Casey, cu atât mai puțin în casa mea!

– Atunci, nu-mi dai de ales decât să o iau pe Bettina.

Tristan înțelese că bărbatul vorbea serios. Ce putea să facă? Nu era pregătit să renunțe la Bettina.

– De ce nu o întrebi pe *ea* ce are de spus despre asta? replică Tristan.

– Nu contează ce are ea de spus, ripostă Casey. Este fata mea, și nu o să doarmă cu un bărbat cu care nu este căsătorită.

– La naiba, Casey! Nu o să-i fac nimic, oricum, mai ales în starea în care e acum. Ce contează dacă împarte sau nu camera cu mine?

– E o întrebare foarte bună, zise Casey zâmbind. Dacă tot trebuie să o lași în pace, de ce ești atât de încăpățânat, băiete?

– Tot vreau să doarmă lângă mine, zise el cu înverșunare.

– Îmi pare rău, Tristan, dar nu pot să permit asta.

Tristan înțelese că pierduse lupta, dar nu știa cum să iasă din asta.

– Atunci, și tu ar trebui să te duci să-l vezi pe părintele Hadrian înainte să vină furtuna. Și eu insist ca tu să te căsătorești

cu doamna ta dacă intenționezi să împarți camera cu ea, zise Tristan sarcastic și se îndepărtă.

Casey văzu chipul trist al Bettinei și îi zise:

– Eu sunt tatăl tău, micuțo, deși soțul lui Jossel te-a crescut. Am greșit când v-am părăsit pe tine și pe mama ta și am regretat asta toată viața mea. Dar, cum eram un bărbat sărac, nu m-am îndurat să o rup pe mama ta de stilul de viață cu care era obișnuită. M-am gândit la voi de atât de multe ori, deși în mintea mea tu erai băiat. Dar acum, mă bucur că ești ceea ce ești. Nu ți-am fost niciodată tată, Bettina – până acum. Să nu mă urăști pentru că fac ce trebuie în ceea ce-l privește pe Tristan.

– Nu te-aș putea urî niciodată, Casey, îi răspunse Bettina, emoționată.

Îl îmbrățișă strâns, simțind că parcă îl cunoștea dintotdeauna. Apoi, privi către Tristan, și ochii ei se umplură de lacrimi. Plecă din salon fără a mai scoate un cuvânt și se duse în camera ei. În intimitate, lacrimile se transformară în plânsete cu sughițuri.

– Am greșit, Jossel? întrebă Casey, urmărind-o pe Bettina urcând scările.

– Nu pot să mă pronunț, îi răspunse aceasta. Bettina a fost foarte fericită în ultima perioadă.

– Când am fost eu aici ultima dată, Bettina îl ura pe Tristan, căci o ținea aici împotriva voinței sale. S-a schimbat asta? Acum, îl iubește?

– Da, dar nu a recunoscut asta, nici măcar față de ea, îi răspunse Jossel. Poate că așa e cel mai bine. Dacă Tristan e separat suficient de mult de ea, atunci poate că va ceda și se va căsători cu ea. Dar, între timp, cred că va fi greu să-i ținem la distanță.

– Lasă-mă pe mine să mă preocup de asta, spuse Casey. Dar Tristan zicea ceva despre un preot. E unul pe insulă?

– Da. A adus el unul, pentru că au fost mai mulți oameni de-ai lui care au vrut să se însoare cum se cuvine.

– Atunci, de ce mai stăm aici, asta vreau să știu? întrebă Casey chicotind.

Jossel râse fericită, incapabilă să-și controleze bucuria pe care o simțea. După atât de mulți ani, bărbatul pe care ea îl iubea avea să fie, în final, al ei. Dacă și fiica ei avea să trăiască aceeași bucurie, atunci ea avea să fie cea mai fericită femeie.

Capitolul 38

Ziua nunții lui Jossel cu Ryan O'Casey a fost binecuvântată cu cea mai urâtă furtună a sezonului, și, din păcate, ei au fost prinși în mijlocul ei pe drumul de întoarcere din sat. Erau uzi leoarcă până să ajungă înapoi la casă, dar erau atât de absorbiți unul de celălalt, încât păreau să nu observe asta.

Casey era în al nouălea cer pentru că Jossel era soția lui și că nimic nu-i putea despărți de acum încolo. Când intrară în salon, nici măcar îmbufnarea lui Tristan nu le putea strica fericirea.

– Văd că nu ai pierdut deloc timpul în a face lucrul onorabil, remarcă Tristan când Jossel urcă la etaj pentru a se schimba de hainele ude.

– E ceea ce am vrut să fac, băiete, îi răspunse Casey.

Își dădu jos cămașa udă și se îndreptă către foc.

– Ce ai fi făcut dacă părintele Hadrian nu ar fi fost pe insulă ca să-ți dea binecuvântarea, Casey? întrebă Tristan. După douăzeci de ani de separare de doamna ta, ai fi putut să te abții până când găseai un preot?

– E greu de spus. Dar sunt recunoscător că nu va trebui să dau acest test. Acum, dacă tot suntem aproape de aceeași dimensiune, băiete, ce ar fi să-mi împrumuți niște haine uscate? Mi-am lăsat lucrurile pe corabie.

– Ar trebui să te las să răcești și să mori din cauza asta.

– Haide, așa e frumos să te comporți cu bunicul copilului tău? chicoti Casey.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu trebuie să-mi reamintești că pruncul meu te va avea pe tine ca bunic, mormăi Tristan. Și să nu crezi că vei avea ceva de spus în privința copilului.

– Uiți, Tristan, că Bettina va pleca de aici la sfârșitul anului, și copilul va merge cu ea.

– Blestemat să fii, Casey! Chiar trebuie să mă înjunghii la fiecare colț? tună Tristan și plecă, lăsându-l pe Casey zâmbind mulțumit.

Bettina nu-și putea aminti să o fi văzut pe mama ei vreodată atât de fericită. Stăteau cu toții la masă, deși își terminaseră de ceva vreme mâncarea. Casey ținea mâinile lui Jossel în ale sale și povestea ce trăise în cei douăzeci de ani petrecuți departe de Franța.

Povestise deja despre cei cinci ani petrecuți strângând o mică avere. Până și Tristan asculta cu atenție, căci nu-l auzise niciodată pe Casey povestind despre trecutul lui. Tristan își aminti că petrecuse aproape tot atât de mult timp strângând suficient aur pentru a cumpăra corabia *Spirited Lady*. Doar că scopurile lor erau complet diferite. În timp ce Casey adunase avere de dragul iubirii, Tristan adunase tot ce putuse mânat de ura care urla în interiorul lui, căci doar având propria corabie putea pleca în căutarea lui Bastida oricând voia.

– Și uite așa, după cinci ani, eram pe drumul înapoi către Franța, continuă Casey. Dar, după șapte săptămâni pe mare, am dat peste cea mai rea furtună pe care am văzut-o vreodată. Timp de două nopți și o zi, micuța corabie a fost trântită și aruncată de colo-colo, fiind grav avariată. După ce furtuna s-a terminat, am aflat că șase bărbați s-au pierdut în mare și că vasul avea să se târască restul drumului spre casă. Apoi, la două zile distanță, am avut ghinionul de a fi văzuți de o corabie de pirați. Erau turci – și nemiloși. Văzând în ce stare eram, nu au pierdut timpul și ne-au atacat – și în mai puțin de o oră eram cuceriți. Au fost dezamăgiți de micuțele noastre provizii și au decis să-i vândă pe toți cei care erau în viață, pentru a recompensa cumva timpul pierdut. Următorii nouă ani au fost un iad, și, la început, doar dorința de a mă întoarce în Franța m-a ținut în viață. Însă, cum eram legați cu lanțuri de vâslele unei corăbii egiptene pentru ceea ce mi s-a părut o eternitate, încet, voința de a trăi m-a părăsit. În cele din urmă, s-a ivit o oportunitate ca să evadez, și am profitat de ea, alături de restul sufletelor amărâte care abia mai puteau fi numite bărbați. Ne-am ales momentul potrivit, căci în acea zi corabia blestemată transporta o mulțime de aur și bijuterii. Când am împărțit între noi, cei care am mai rămas, tot ce am găsit, mi-am dat seama că eram mai bogat decât atunci când ne atacaseră turcii. Mi-a luat un an să-mi recuperez forța, dar în inima mea am simțit că era prea târziu ca să mă întorc în Franța. Am cumpărat o corabie și timp de trei ani m-am războit cu orice vas turcesc și cu orice vas de sclavi pe care le-am întâlnit. Dar, apoi, mi-am pierdut și setea de răzbunare. Așa că, în acești ultimi doi ani, m-am angajat

să car provizii către colonii, m-am mai luptat cu unele nave de pirați care au îndrăznit să mă atace și am continuat să urmăresc orice corabie de sclavi pe care am întâlnit-o, ca să-i eliberez pe sărmanii oameni din interior.

– Dacă nu ai fi fost atât de mândru când eram tineri, Ryan, am fi putut fi împreună în toți acești ani, zise Jossel gânditoare, conștientizând suferința prin care Casey trecuse și timpul pe care ea îl pierduse într-o căsătorie lipsită de iubire.

– Ce a fost a fost, zise Casey, sărutându-i mâna. Suntem împreună acum, așa că hai să uităm trecutul! Privi către Tristan și îi zâmbi amical. Dacă nu ai fi fost tu, băiete, nu aș fi regăsit-o pe Jossel. Ai recunoștința mea eternă pentru că ai adus-o aici.

– Ești un ipocrit, Casey, îi răspunse Tristan, dar tonul i se îmblânzise. Doamna ta este aici doar pentru că am adus-o pe fiica ta aici. O să-mi mulțumești și pentru faptul că am adus-o pe Bettina?

– Nu poți să uiți de ura ta, Tristan, și să vezi că fac ce este corect pentru Bettina?

– Ceea ce văd eu e că nu ai avut nici o problemă în a te culca cu o femeie măritată, în a o lăsa gravidă și a o părăsi, zise Tristan cu amărăciune. Unde erau principiile tale atunci?

– O iubeam pe Jossel, și căsătoria ei nu era una fericită. Dacă aș fi avut mijloacele necesare, aș fi luat-o cu mine atunci, dar nu le aveam. Mereu am vrut să mă căsătoresc cu ea, așa că intențiile mele erau onorabile chiar și atunci. Tu poți spune la fel? întrebă Casey cu calm.

– De ce ești atât de obsedat de căsătorie? întrebă Tristan exasperat. Am avut grijă de Bettina și m-am ocupat de toate nevoile ei. Amândoi eram mulțumiți de cum stăteau lucrurile – până când ai venit tu.

– Răspunde-mi la asta, Tristan. Dacă ai avea o fată – și s-ar putea să ai una în curând –, ai lăsa un nemernic să facă o femeie necinstită din ea?

– Bettina nu este o femeie ușoară! explodă Tristan, livid la față.

– Dar nici nu este căsătorită!

– Căsătorită! M-am săturat până peste cap de acest cuvânt nenorocit! tună Tristan, cu ochii de un albastru-albicios periculos. Căsătoria garantează că un bărbat și o femeie vor rămâne fideli unul altuia? Nu! Este o mărturie a iubirii veșnice? Nu, în majoritatea

cazurilor. Face ca un copil să nu fie bastard, dar oricum sunt mulți bastarzi pe lumea asta.

– Pentru tine este ușor să vorbești așa despre căsătorie, Tristan, căci doar femeia este condamnată că trăiește nelegitim cu un bărbat, îi reaminti Casey.

– Cine o condamnă pe Bettina aici? întrebă nervos Tristan. Trăiește alături de prieteni!

– Prietenii vor fi primii cărora le va fi milă de ea, îi răspunse Casey.

– Destul cu asta! strigă Bettina, incapabilă să asculte mai mult.

Se ridică de la masă și plecă să stea înaintea focului, uitându-se către flăcările care dansau.

– Ryan, îl certă Jossel în șoaptă. Dacă tu și Tristan vreți să discutați despre ea atât de deschis, fără a vă gândi la sentimentele ei, atunci e bine să o faceți fără ca ea să vă audă.

– Sfatul dumneavoastră nu este necesar, *madame*, pentru că nu o să mai discutăm pe despre asta, zise Tristan cu răceală.

Se depărtă de masă și se duse spre Bettina, lângă foc. Când ajunse în spatele ei și își puse mâinile pe umerii ei, o simți încordându-se sub atingerea lui.

– Ești bine, micuțo? o întrebă Tristan duios.

– Da, îi răspunse ea abia șoptit, făcându-l să se îndoiască de asta.

Când o întoarse cu fața la el, îi văzu ochii verzi, plini de lacrimi, și simți o durere în inimă. Îi șterse lacrimile, apoi o îmbrățișă.

– Îmi pare rău, Bettina. Nu vreau să crezi că nu te mai doresc doar pentru că nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Te doresc mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată. Dar căsătoria mă înspăimântă! Mi-am trăit viața independent, fără responsabilități, fără să am nevoie de nimeni.

– Nu trebuie să-mi dai explicații, îi zise Bettina zâmbind, ochii ei devenind iar albaștri. Am ajuns să țin mult la tine, Tristan. De fapt, cred că sunt îndrăgostită de tine. Dar nu vreau ca tu să te căsătorești cu mine decât dacă și tu vrei asta din toată inima. E suficient că mă vrei pe mine.

El o sărută cu tandrețe, simțind că tocmai i se îndeplinise cea mai mare dorință, dar în același timp simțindu-se cuprins de îndoială. Știa că o voia pe Bettina, dar nu știa dacă o iubea sau nu. Cum nu mai fusese îndrăgostit de nici o femeie până acum, nu era sigur

dacă era vorba despre iubire sau dacă simțea doar dorință pentru ea. Dar se simțea foarte fericit că ea îl iubea.

– Bettina, când se termină anul, vrei să rămâi aici cu mine... să trăiești cu mine ca până acum? o întrebă Tristan.

– Dacă ar fi după mine, aș sta. Dar nu cred că Casey o să mă lase, îi răspunse Bettina.

– Casey din nou! Tatăl tău nenorocit o să mă scoată din minți! zise Tristan cu asprime în timp ce o eliberă din îmbrățișare.

– Nu-mi pot cere iertare pentru el, Tristan. Este tatăl meu și vrea doar ce e mai bine pentru mine.

– Ce crede *el* că e mai bine!

– Poate și așa, dar este dreptul lui, îi răspunse Bettina, coborând privirea pentru a ascunde durerea pe care o simțea.

Dădu să se depărteze, dar el o prinse de mână și o opri.

– Unde te duci?

– Toată lumea s-a dus deja la culcare. Voiam să fac și eu la fel.

El văzu că salonul era gol; apoi, se uită înapoi către Bettina, implorând-o din priviri.

– Dacă nu putem urca împreună, atunci mai stai cu mine un pic.

Durerea pe care o simțise mai devreme când asistase la ieșirea violentă a lui Tristan dispăru când îl auzi vorbindu-i așa tandru. Îi permise să o conducă la canapea, unde o trase lângă el și o îmbrățișă. Cum o ținea așa, puteau auzi amândoi tunetele de afară, care înghițeau trosnetele scoase de lemnele din foc.

– Dacă aș veni la tine în toiul nopții, ai striga? întrebă Tristan.

– Ar fi dificil, căci mama și-a mutat lucrurile în camera de lângă tine, și Casey a dus cufărul tău în camera veche a mamei. Vrea să fim cât mai departe posibil.

– Nu mai sunt stăpân nici la mine în casă! zise Tristan exasperat. Nu poți să faci nimic, Bettina?

– O să vorbesc cu mama mâine și o să o rog să discute cu Casey. Poate îl convinge să fie mai îngăduitor.

– Presupun că în noaptea asta trebuie să mă mulțumesc cu atât, dar naiba să-l ia pe Casey dacă nu cedează!

Capitolul 39

Bettina se trezi tresărind, strigând chinuită numele lui Tristan. Privi către locul gol din pat, de lângă ea, amintindu-și foarte clar coșmarul pe care-l avusese. Visase că, după ani și ani în care îi fusese devotată lui Tristan, oferindu-i toată iubirea ei, el o alungase fără să se gândească de două ori, căci o altă femeie îi atrăsese atenția. Vorbele lui Tristan din vis îi tot reveneau în minte: „Trebuie să-ți amintești că noi nu ne-am căsătorit niciodată. Trebuia să se termine cândva".

Privi prin camera întunecată din cauza furtunii de afară și dintr-odată se simți deprimată și îi veni să plângă. Tristan o voia, de asta era sigură, dar de ce nu o putea iubi? Trebuia să recunoască – față de ea și față de Tristan – că ea îl iubea și că abia acum conștientizase cât de puternică era această iubire. Ea îi oferise ocazia de a-și declara sentimentele pentru ea, dar el doar îi ceruse să rămână cu el.

Tristan nu-i vorbise despre vreo altă emoție în afară de dorință. Oare ea se putea mulțumi cu atât? Oare putea să suporte să-i ofere toată dragostea și să nu fie iubită? Dar, pe de altă parte, oare putea să suporte să plece și să nu-l mai vadă niciodată? Bettina trase așternuturile ca să se ridice și începu să tremure din cauza adierii răcoroase care pătrundea prin fereastra lăsată deschisă.

Ar fi fost o dimineață perfectă pentru lenevit în pat, bucurându-se de căldura lui Tristan. Ea spera că și lui îi era la fel de dor de ea. Mai spera că putea să-l convingă pe Casey să nu-i mai țină separat.

Bettina se îmbrăcă încet cu o rochie de un albastru-deschis, cu mâneci lungi, care avea să-i țină de cald în această zi înnorată. Cerul era acoperit de nori grei, și ea spera să o găsească pe mama ei singură în cameră.

După ce făcu câțiva pași și ajunse în camera de lângă a ei, rămase dezamăgită să o găsească goală. Dar, când porni către parter, mama ei își făcu apariția pe coridor.

– E atât de târziu, că am început să mă îngrijorez pentru tine, zise Jossel.

– Cred că am dormit adânc, zise Bettina. Am și adormit foarte târziu aseară. Bettina își mușcă buza, întrebându-se dacă mama ei avea să o ajute și să stea de vorbă cu Casey. Mamă, am putea să vorbim în camera mea?

– Da, bineînțeles.

Intrară în cameră, și Bettina îi făcu semn mamei sale să se așeze în timp ce ea înaintă către micul balansoar pe care Tristan îl făcuse cu o săptămână înainte. Îl atinse cu delicatețe, făcându-l să se miște; apoi, se întoarse către mama ei.

– Mamă, cred că știi că sunt foarte bucuroasă că tu și Casey v-ați găsit, că ești, în final, căsătorită cu bărbatul pe care l-ai iubit mereu.

– Nu pari atât de bucuroasă pe cât spui, *ma chérie*, îi zise Jossel, zâmbind ușor.

– Mă bucur pentru tine, mamă, dar cred că îmi pare un pic rău pentru mine. Tu ți-ai găsit fericirea când Casey a venit aici, dar eu mi-am pierdut-o pe a mea.

– Știu că ești supărată. Am fost la fel de surprinsă ca tine când Ryan i-a interzis lui Tristan să împartă camera cu tine. Dar s-ar putea ca această separare să fie cel mai bun lucru pentru tine, Bettina. Ryan e convins că, dacă Tristan e ținut suficient de mult timp departe de tine, o să se răzgândească și o să facă lucrul corect. Am vorbit despre asta aseară.

– Am vorbit și eu cu Tristan, mamă. Nu se va căsători cu mine, pentru că se teme de un asemenea angajament total. Dar mi-a cerut să rămân aici cu el. E ca și cum am fi căsătoriți, doar că fără jurăminte.

– Dar așa te-ar putea părăsi oricând!

– Ar putea să facă asta și dacă am fi căsătoriți.

– Un bărbat simte altfel de responsabilitate față de soția lui, îi răspunse Jossel.

– Știu. Dar Tristan este împotriva căsătoriei și nu poate fi forțat în asta. Dar eu îl iubesc, mamă, și vreau să rămân aici cu el.

– Deci, în cele din urmă, ai recunoscut asta față de tine. Am știut că-l iubești chiar și atunci când susțineai că îl urăști cu toată ființa ta, zise Jossel.

– Poate că îl iubeam și atunci, dar acum sunt sigură de asta. O să vorbești cu Casey? întrebă Bettina, plină de speranță. Eu nu vreau această separare, mamă. A trecut abia o noapte, și mi-e teribil de dor de Tristan. Îl vreau lângă mine noaptea. Am nevoie de asigurarea că, deși sunt însărcinată, el vrea să fie cu mine.

– O să vorbesc cu tatăl tău de îndată ce suntem singuri, zise Jossel. Se ridică și o îmbrățișă pe Bettina. Dar, dacă Ryan nu cedează, nu renunța la speranță, Bettina. Eu cred că tu subestimezi puterea pe care o ai asupra lui Tristan.

Bettina coborî la cină în acea seară simțindu-se împovărată. Mama ei vorbise cu Casey în acea după-amiază și tocmai îi dăduse Bettinei răspunsul lui. Casey era încrezător că, dacă Tristan avea suficient timp de gândire, urma să înțeleagă că mariajul era singura cale. Bettina își dorea să fi avut aceeași încredere ca tatăl ei. Acum însă, trebuia să-i spună lui Tristan că mama ei nu putuse să-l facă pe Casey să se răzgândească.

Deși Bettina mâncă în mod intenționat foarte încet, timpul părea să fugă, și în curând veni momentul de care se temea. Jossel îl luă pe Casey în camera lor și îi făcu semn lui Madeleine să urce și ea, căci știa că Bettina și Tristan aveau nevoie de intimitate.

Tristan se comportase foarte amiabil pe parcursul zilei, și Bettina știa că el se aștepta ca ea să-i spună că tatăl ei cedase. Oare avea să fie din nou furios?

Bettina se ridică de la masă fără a-l aștepta și se mută pe canapea. Dincolo de neplăcerea ce o aștepta, dat fiind că presupunea că avea să se certe cu Tristan, se simțea teribil de inconfortabil în această seară și o durea și spatele. Ploaia nu se oprise deloc toată ziua și încă lovea puternic acoperișul casei. Prin ferestrele înalte, se puteau vedea fulgere, și din când în când tunetele răsunau în salonul mare. Bettina privea către foc, concentrându-se asupra flăcărilor. Tristan se așeză pe canapea, într-o parte, ca să se poată uita la ea, și îi luă o mână în a lui.

– Mama ta a vorbit cu Casey? întrebă el încet.

– Da.

– Și?

Bettina inspiră adânc.

– Nu și-a schimbat părerea, Tristan. Din nu știu ce motiv, este convins că tu o să te răzgândești.

– Atunci, o să-l confrunți chiar tu, zise Tristan calm, iar Bettina știu că era un ordin. Apoi, el adăugă: Bettina, ești femeie în toată firea. Ești suficient de matură să faci cum vrei tu.

– Dacă tatăl meu vitreg ar fi fost cel care să ne fi interzis să trăim împreună, aș fi făcut cum îmi ceri tu, pentru că André era un bărbat nepăsător, dar Casey este tatăl meu adevărat și ține la mine. Nu procedează așa ca să-ți facă în ciudă, Tristan, căci este prietenul tău, indiferent de ce crezi tu despre el acum. El consideră că face ce este bine pentru mine, și nu o să mă împotrivesc voinței lui.

– Așa vrei tu să fie? întrebă Tristan rănit.

– Nu-mi place să dorm singură, Tristan. Te vreau acolo, cu mine. Când ți-am spus ieri că cred că sunt îndrăgostită de tine, ar fi trebuit să fiu mai clară. Te iubesc din tot sufletul, Tristan. Ești rațiunea mea de a fi. Bettina făcu o pauză. Dă-i timp tatălui meu, Tristan. Când o să vadă că tu nu renunți, poate va renunța el.

Tristan nu-i răspunse, ci, în mod surprinzător, se lăsă pe spate pe canapea și o trase în brațele lui. Fără să mai scoată vreun cuvânt, o ținu în brațe mult timp, până când auziră cum furtuna se opri, cândva târziu în noapte.

Capitolul 40

Era spre mijlocul lunii august, acel moment din an când în Caraibe aveau loc frecvent uragane. Maloma urma să nască spre finalul lunii.

Ultima lună, deși nu fusese neapărat fericită, fusese liniștită. Tristan nu se mai certase cu Casey și părea, în general, binedispus. În mod surprinzător, participase și la sărbătorirea nunții duble a lui Aleia și a lui Kaino. Tristan se menținea ocupat în timpul zilei, căci se hotărâse să curețe o porțiune mare din pădurea care era adăpostită de vânt și să planteze acolo trestie-de-zahăr. Cum majoritatea bărbaților erau nerăbdători să se așeze la casa lor și să își îngrijească familia, se arătaseră dornici să-l ajute pe Tristan să curețe zona și să planteze recolta, pentru o parte din profit. O micuță rafinărie urma să fie construită, dar asta după ce termina cu semănatul.

Ultimele patru săptămâni trecuseră foarte greu pentru Bettina. Simțea povara greutății copilului și o invidia pe Maloma, care nu mai avea mult de așteptat. Și îi era dor de Tristan.

Nu își putea petrece nopțile alături de el, și Tristan era extenuat seara de la toată munca de peste zi. De multe ori, adormea în brațele ei. Apoi, ea îl trezea, îl conducea până la capătul scărilor, îl săruta duios, și se despărțeau, fiecare mergând către camera lui.

În toiul nopții, Madeleine o trezi pe Bettina ca să-i spună ca Malomei îi venise sorocul mai devreme decât se așteptau. Jules își terminase casa, care era la doar o jumătate de kilometru distanță de fortăreața mare din piatră, iar el și Maloma se mutaseră acolo cu o lună în urmă. Jules venise după Madeleine, căci avea atât de mult respect pentru bătrână, încât voia ca ea să fie moașă în locul vreo unei femei din sat. El îl trezi și pe Tristan, iar Madeleine și Bettina plecară repede către casa lui Jules.

Madeleine verifică starea Malomei și ieși din dormitor și îi informă că urmau să treacă ore bune până când nașterea avea să aibă

loc. Madeleine îi spusese lui Tristan să pregătească apă caldă și, cum Jules nu era în stare să ajute la pregătiri, el trebuia să se ducă în sat și să o aducă pe mama Malomei.

Cerul se făcu albastru până se întoarse Jules acasă. Tristan, văzând agitația lui Jules, îi puse în mână un pahar de rom. Era pentru prima dată când Jules era prezent la nașterea unuia dintre copiii săi și nu știa ce să facă.

Pe măsură ce dimineața înaintă, mama Malomei se oferi să facă de mâncare, dar nimeni nu simțea nevoia să mănânce. Așa că ea îi luă pe ceilalți trei copii în grădină, ca să nu încurce pe nimeni. Când se auziră primele țipete din dormitor, Tristan văzu că Jules se albi la față, apoi continuă să se albească la fiecare țipăt care urmă. Și el se simțea rău, căci nu conștientizase niciodată cât suferea o femeie pentru a da naștere unui copil. Oare Bettina avea să treacă prin aceleași dureri?

Când ultimul strigăt chinuit se auzi, Jules strigă către Dumnezeu să-i cruțe viața Malomei, gândindu-se că sigur avea să moară din cauza durerilor. Până și Tristan se albi la față și rămase nemișcat în liniștea care urmă, până când se auziră clar plânsetele unui copil. Apoi, el se relaxă și îl bătu pe spate pe prietenul lui, dar Jules alergă către cameră, surd la felicitările care erau strigate în urma lui. După câteva minute, Madeleine ieși din dormitor, chicotind.

– Maloma e bine? întrebă Tristan neliniștit.

– Da, e bine, răspunse Madeleine, încercând să-și ascundă zâmbetul. La fel și fiul ei. A fost o naștere grea.

– Atunci, pot să întreb ce e așa amuzant?

– Prietenul tău Jules, zise Madeleine râzând. Stă acolo jurând că nu se va mai atinge vreodată de soția lui. Nu m-a ascultat când i-am spus că, cel mai probabil, nu are să mai fie atât de greu pe viitor.

Tristan începu să chicotească, acum că totul se terminase, apoi izbucni de-a dreptul în râs.

În următoarele zile, spre amuzamentul tuturor, Jules refuză să mai iasă din casă, pentru că voia să fie alături de Maloma. Și Tristan luase o hotărâre, convingându-se că era singurul lucru care îi rămânea de făcut. Nu mai putea munci până la extenuare ziua ca să poată dormi noaptea.

– Cred că m-am comportat ca un tâmpit, nu? zise Jules când veni în cele din urmă să-l viziteze pe Tristan.

– Ăsta e cel mai frumos mod de a o spune, zise Tristan amuzat. Am auzit că ai și jurat că nu te mai atingi vreodată de femeia ta.

Jules râse șmecherește.

– Păi, da, m-am răzgândit în privința asta. Maloma și-a revenit. În această dimineață, s-a ridicat din pat.

– Și fiul tău?

– Pare mic și fragil, dar ele mă asigură că așa trebuie să fie. E așa firav, că mă tem să pun mâna pe el.

– O să treci și peste asta, sunt sigur, îi răspunse Tristan zâmbind. I-ați ales vreun nume?

– Da. Guy – Guy Bandelaire.

– Un nume franțuzesc foarte frumos, remarcă Tristan, apoi îl privi pe Jules gânditor. Am decis că este timpul să plec în Spania. Bastida a avut opt luni să-și încheie socotelile în Caraibe, așa că eu sunt sigur că o să-l găsesc acolo, de această dată. O să mă întorc și cu mașinăria de care avem nevoie pentru rafinăria de zahăr.

– Prea bine. Când plecăm?

– Vreau să rămâi aici, Jules, îi zise Tristan ferm.

– E prea periculos pentru tine să pleci singur! Chiar dacă nu mai suntem în război acum, tot o să fii pe teritoriul lui Bastida. El o să profite de asta!

– Măcar o dată, Jules, fă cum îți spun! Am nevoie să rămâi aici mai mult decât am nevoie să vii cu mine. S-ar putea să nu mă întorc până la anul, și tu ești singurul în care am încredere. Bettina vrea să stea aici, dar, dacă Casey încearcă să o ia cu el, tu trebuie să împiedici asta. Nu o să-mi asum riscuri inutile dacă pot fi sigur că Bettina mă așteaptă aici.

– Nu-mi place, Tristan, zise Jules morocănos. Nu l-ai căutat niciodată pe Bastida fără mine.

– Vei face așa cum îți cer?

– Presupun că da, zise Jules fără tragere de inimă.

– Prea bine. Casey trebuie să știe că mă duc doar după mașinărie, căci ar comenta dacă ar ști și restul. O să iau ce bărbați vor să vină din echipajul nostru și ce bărbați vor din al lui Casey. O să-i spun adevărul Bettinei, ca să nu se îngrijoreze pe măsură ce lunile trec. Și, dacă Casey o să înceapă să devină neliniștit și o să insiste că am murit pe undeva și că nu mă mai întorc, atunci tu o să poți să-i spui de ce întârzii.

– Lui Casey nu o să-i convină deloc să știe ce risc ți-ai asumat când, în opinia lui, ar trebui să te așezi la casa ta și să te însori cu fata lui.

– Ursul bătrân e convins că o să mă răzgândesc, în cele din urmă.

– Și ai s-o faci? se aventură Jules, cercetând cu ochii lui căprui chipul prietenului său.

– Mă îndoiesc, îi răspunse repede Tristan, apoi adăugă pe jumătate rânjind: Știi ce părere am despre căsătorie. Ești cu mine de mult și știi cum sunt.

– Da, știu ce părere ai despre căsătorie, dar îmi amintesc și ce ai zis când ai găsit-o pe Bettina, și anume că vrei să o ții doar o perioadă. Te-ai răzgândit destul de repede.

– Nu am vrut să o țin prea mult pentru că știam că avea să mă distragă de la căutările mele. Și fix așa s-a întâmplat, dar această călătorie mi-l va șterge pe Bastida din minte pentru totdeauna.

– Când ai de gând să pleci?

– Mâine-dimineață.

– I-ai zis Bettinei? întrebă Jules.

– Nu, nu am prins-o singură încă...

– Atunci, ai putea încerca acum, îl întrerupse Jules, observând-o pe Bettina coborând scările. O să vă las singuri.

Tristan se întoarse și o văzu pe Bettina. Gândul de a o părăsi i se părea brusc absurd, dar luase hotărârea și avea să se țină de ea. Când ea ajunse lângă el, radiind de încântare, el îi luă o mână și i-o sărută. Apoi, o conduse către locul lor preferat din fața șemineului. Decisese că cel mai bine era să treacă direct la subiect și să o facă repede, înainte să se răzgândească.

– O să plec către Spania mâine-dimineață, Bettina. Și, înainte să te opui, trebuie să știi că este ceva ce trebuie să fac. Trebuie să-l văd pe Bastida mort înainte să îmi pot găsi locul.

– Atunci, nu o să fii aici la nașterea copilului nostru?

Tristan era surprins că ea primise vestea cu atât de mult calm.

– Nu, dar acesta este unul dintre motivele pentru care plec acum. Nu cred că aș putea trece prin ce a trecut Jules.

Ea zâmbi ușor.

– O să-mi fie dor de tine, Tristan, dar nu mai mult decât mi-a fost luna trecută. Poate că va fi mai ușor așa. O să fii plecat mult?

– Da, dar tu o să ai copilul cu care să-ți ocupi timpul – lunile vor trece repede. Când mă voi întoarce, o să fii din nou subțirică,

și eu va trebui să te răpesc din casa mea ca să fac dragoste cu tine, și, dacă voi fi nevoit, voi face fix asta.

Ea râse.

– O să aștept cu drag să fiu răpită de data asta.

– Și eu, micuțo. De fapt, gândul acesta îmi va da forță în lunile care urmează.

Capitolul 41

Bettina își controlă cu atenție emoțiile când își luă rămas-bun de la Tristan, așa cum făcuse și cu o zi înainte, când el îi spusese că avea să plece. Însă, de îndată ce corabia se depărtă de micul golf, ea izbucni în lacrimi.

În inima ei, simțea că avea să treacă mult timp până când el avea să se întoarcă, pentru că nu avea să-l găsească pe Don Miguel de Bastida. Tristan avea în cele din urmă să pună punct acestei călătorii și avea să se întoarcă acasă, însă avea să plece iar și iar în căutarea unui bărbat pe care nu avea să-l găsească niciodată. Ea prefera să îndure absențele lui îndelungate decât ca el să-l găsească pe Don Miguel și să moară.

Timp de două zile, Bettina se preocupă de Don Miguel și de misterul legat de el. Îl întrebă pe Jules despre asta, dar, cum Tristan nu-i spusese nimic, nici Jules nu o făcu. Singurul lucru la care ea se putea gândi era că Don Miguel putea fi responsabil de cicatricea de pe fața lui Tristan. Dar cum putea Tristan să-l deteste atât de mult pe acest bărbat pentru o cicatrice care nu-i marcase frumusețea?

Fu ca și cum obsesia Bettinei pentru misterul cu Don Miguel de Bastida îl atrase pe acesta pe insulă, căci, în după-amiaza celei de a doua zile, el navigă curajos către micul golf. Nimeni nu știuse de venirea lui până când el nu dădu buzna pe ușa principală a casei lui Tristan, cu o duzină de oameni înarmați în spatele lui.

Bettina tocmai cobora scările și, când îl văzu pe Don Miguel, simți nevoia să se așeze pentru că o cuprinse un val de amețeală. Casey era la masă cu Jossel și se ridică repede, gata de luptă, deși nu era înarmat. Jossel privi uimită, făcând ochii mari când îl recunoscu pe Don Miguel, amintindu-și de conversația pe care el o avusese cu Bettina despre Tristan, și ghici repede motivul pentru care el era aici.

Don Miguel își scoase pălăria și făcu o plecăciune politicoasă în fața lui Jossel.

– Este o plăcere să vă văd din nou, *madame*, zise el în franceză.

– Cine sunteți, *monsieur?* întrebă Casey nervos în aceeași limbă, înainte ca Jossel să aibă ocazia să spună ceva.

– Don Miguel de Bastida, zise el zâmbind, însă deloc amuzat.

– Bastida! Tu ești cel pe care Tristan îl caută.

– Da. Am venit să pun punct căutării lui, îi răspunse Don Miguel. Își așeză sabia și continua: Unde este acest tânăr care vrea să mă vadă mort?

– Ai venit prea târziu, căci Tristan a plecat în urmă cu două zile. Nu o să se întoarcă pentru cel puțin o lună, îi răspunse Casey, ieșind de după masă pentru a-l confrunta.

– Haide, *monsieur*, zise nerăbdător Don Miguel. Chiar trebuie să scotocesc toată insula după el? Corabia lui e ancorată în port. Trebuie să fie aici.

– Acea corabie e a mea! îi răspunse Casey cu înflăcărare. Nu am nici un motiv să te mint, Bastida. Nu mă interesează ce treabă ai tu cu Tristan!

Bettina coborî încet restul scărilor, atrăgându-i atenția lui Don Miguel.

– Ah, domnișoară Verlaine. Văd că nu ați putut scăpa de Tristan și a doua oară.

– Nu-mi mai doresc să scap, domnule, îi răspunse Bettina, încercând să-și păstreze calmul.

– Pierre o să fie dezamăgit, zise Don Miguel. Privi către burta generoasă a Bettinei. Tristan e tatăl copilului tău?

– Asta nu e problema ta! tună Casey.

Don Miguel râse din nou.

– Da. Pierre va fi, cu siguranță, dezamăgit. Dar destul cu asta! Nu am nici cea mai mică intenție să rămân aici și să-l aștept pe Tristan să se întoarcă. Privi către Bettina și zâmbi, deși nu se citea deloc căldură în ochii lui întunecați. Tu, domnișoară, o să-ți aduni repede lucrurile. Vii cu mine.

Jossel suspină, și Casey se înnegri la față de furie.

– Nu-mi iei fata nicăieri!

– Fata ta? Trăiam cu impresia că tatăl ei a murit.

– Tatăl ei vitreg, da, dar eu sunt tatăl ei adevărat!

– E și foarte amuzant, dar nu contează, zise Don Miguel și făcu semn către oamenii săi să-l imobilizeze pe Casey. Ea va veni

cu mine, și sunt sigur că Tristan va veni după ea. Am o reședință mică în Santo Domingo și o să-l aștept pe Tristan acolo. Nu te îngrijora, fata nu o să pățească nimic dacă totul merge conform planului. După ce mă ocup de Tristan, o să-ți las fata în Saint Martin.

– Dar nu poate călători în condiția ei! zise Jossel în timp ce Casey se străduia să scape de bărbații care îl țineau.

– Nu va dura mult să ajungem în Santo Domingo. Va fi bine.

Don Miguel se întoarse către unul dintre oamenii săi și îi ordonă să o urmărească pe Bettina în timp ce își împacheta lucrurile. Ea nu mai putea face altceva decât să meargă cu el. Din păcate, Jules și restul oamenilor erau la mulți kilometri depărtare de casă, ocupându-se de curățarea noilor câmpuri, și nu aveau să se întoarcă timp de ore bune. Când Bettina reveni la parter, Don Miguel îl privi pe Casey și îl avertiză:

– Să nu încerci să salvezi tu fata, *monsieur*. Dacă vine altcineva în afară de Tristan, o s-o omor. Și trebuie să vină singur, s-a înțeles?

Don Miguel de Bastida nu pierdu timp și părăsi repede insula. Pe corabia lui, Bettina fu dusă într-o cabină mică mobilată doar cu un hamac, o micuță masă și un singur scaun.

După ce ușa se închise și ea rămase singură, rămase locului năucită. Cum de se întâmpla asta? Ar fi trebuit să spună ceva. Ar fi trebuit să-i zică lui Don Miguel că Tristan nu avea să se întoarcă pentru cinci sau șase luni, dar atunci Don Miguel ar fi revenit când Tristan era acasă și s-ar fi înfruntat atunci. Și Bettina voia să împiedice asta.

Don Miguel se aștepta ca Tristan să vină în Santo Domingo să o salveze în două luni sau mai puțin. Dar Bettina știa că Tristan plecase în Spania și că aveau să treacă multe luni până să se întoarcă. În mintea ei se născu un nou plan, și ea decise că avea să-i spună o poveste lui Don Miguel. Deși nu era adevărul, ea trebuia să-l facă să o creadă.

Odată cu lăsarea întunericului, Bettina fu invitată în cabina lui Don Miguel, ca să cineze cu el. Se duse de bunăvoie, căci era nerăbdătoare să-și pună planul în acțiune. Se consolase cu gândul că era posibil să nu-l revadă pe Tristan, dar avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i salveze viața.

Când Bettina intră în cabina lui Don Miguel, observă că, prin comparație, cabina ei aducea cu un dulap. Încăperea era luxuriant mobilată, dar nu existau hărți sau instrumente de navigat, așa cum

se găseau de obicei pe birourile căpitanilor. Don Miguel în mod clar nu își comanda corabia, ci angajase pe altcineva să facă asta în numele lui.

Nu-și vorbiră până când servitorul lui Don Miguel nu ieși din cameră. Apoi, curiozitatea o făcu pe Bettina să înceapă conversația.

– De pe mare, insula pare nelocuită. De unde ai știut unde locuiește Tristan? întrebă Bettina încercând, să nu pară prea interesată.

– Am avut o hartă, răspunse Don Miguel, cercetându-i chipul. Deși, până am dat peste golful ascuns, am crezut că am fost înșelat.

– Dar Pierre a ars harta pe care i-am dat-o! De unde...

– Deci, ai știut despre asta, o întrerupse Don Miguel, râzând. Păi, harta pe care o am a fost desenată de mâinile unei femei.

– Asta e imposibil!

– Ba e foarte posibil. Am căutat peste tot corabia care te-a salvat de pe insulă, dar nu am avut noroc. Apoi, luna trecută, am întâlnit o femeie remarcabilă – Gabrielle Drayton. A fost mai mult decât bucuroasă să mă ajute să-l găsesc pe Tristan.

Bettina încercă să-și ascundă ura și disprețul. Se îmbujoră, simțind dorința de a o blestema pe Gabby cu voce tare pentru că îl trădase pe Tristan. În loc de asta, schimbă subiectul conversației:

– De ce vrei să-l găsești pe Tristan?

Don Miguel păru surprins.

– Știi răspunsul la această întrebare la fel de bine ca mine, domnișoară Verlaine. Chiar tu mi-ai spus că Tristan vrea să mă omoare. Știind asta, nu puteam să aștept ca el să mă găsească și să mă ia pe nepregătite.

– Dacă acesta este raționamentul tău, atunci mă tem că ți-ai pierdut timpul de pomană, *monsieur* Bastida. Tristan a renunțat să te caute, zise Bettina.

Don Miguel râse.

– Pesemne mă crezi prost. Bărbatul ăla și-a petrecut aproape toată viața căutându-mă. E de neconceput să renunțe.

– Te asigur că a renunțat, răspunse Bettina. Tristan s-a gândit că nu mai are rost să caute un bărbat care oricum avea să moară curând.

– Să mor? Am mulți ani înainte. Ce prostie e asta? întrebă Don Miguel, înroșindu-se la față.

– E vina mea, domnule. Când Tristan m-a răpit din Saint Martin, eram furioasă. Singurul lucru pe care și-l dorea era să te ucidă.

Știam asta, așa că i-am spus că nu o să aibă vreodată această șansă. I-am zis că te-am întâlnit și că arătai mult mai bătrân decât îți e vârsta și că erai pe moarte din cauza unei boli incurabile. I-am distrus în mod intenționat speranțele de a te ucide, pentru a-l răni.

– L-ai mințit!

– Da, dar Tristan m-a crezut. Am pus-o și pe mama să jure că e adevărat. A turbat de furie când a auzit că moartea i-a luat premiul pe care-l aștepta, dar în scurt timp a uitat de asta – și de tine. A decis că nu e nici o plăcere în a ucide un om care e oricum pe moarte.

– Păi, o să fie surprins să mă găsească bine și în putere când va veni după tine, îi zise Don Miguel amuzat.

– Nu o să vină după mine. Cel mai probabil, o să fie fericit că l-ai scăpat de mine, zise Bettina și sorbi o înghițitură din vinul roșu pe care el i-l oferise.

– Acum, știu că minți! îi răspunse Don Miguel nervos. Îi porți copilul!

– Îi port bastardul, despre care nici că-i pasă. De îndată ce am rămas însărcinată, Tristan m-a dat deoparte, în favoarea alteia. Se plictisise de mine, oricum. Și, cum nu am mai fost forțată să-i suport atențiile, nu am văzut nici un motiv să evadez din nou – insula aceea e un loc plăcut în care să îți duci traiul.

– Dacă e adevărat tot ce îmi spui, de ce nu te-a luat tatăl tău departe? întrebă Don Miguel.

– Avea de gând, de îndată ce năsteam.

– Nu știu de ce, dar nu te cred, domnișoară Verlaine, zise el.

– Când Tristan nu o să vină, o să înțelegi adevărul spuselor mele. Și, când o să te saturi de așteptat, *monsieur*, ce o să faci cu mine?

– Oricum ar fi, o să te dau drept cadou lui Pierre.

– Am înțeles, șopti Bettina, privind în jos.

Casey nu avea de gând să vină după ea de teamă să nu o pună în primejdie, iar Tristan nu avea să se întoarcă până la sfârșitul anului. Ea urma să trăiască în Saint Martin până atunci, cu Pierre, și Tristan nu avea să o mai vrea înapoi, își dădu ea seama, îndurerată.

Capitolul 42

Bettina era prizonieră în căsuța mică a lui Don Miguel, aflată la periferia orașului Santo Domingo, iar cel mai apropiat port era la un kilometru și jumătate distanță. Casa era înconjurată de ziduri înalte, după moda spaniolă. Singura ușă din peretele principal dădea direct într-o zonă amplă, care servea drept salon. Pe dreapta erau două dormitoare, cu o cămăruță între ele. Bucătăria și sufragerie erau în partea opusă a casei.

Ușile exterioare și obloanele grele din lemn de deasupra ferestrelor erau mereu închise. Bettina știa că era o mică grădină între zidurile de afară, fix în fața dormitorului ei, dar nu i se permitea să se plimbe acolo sau să simtă adierea vântului pe față. Avea voie să se plimbe prin casă în timpul zilei, dar prefera să stea în camera ei. În timpul nopții, ușa de la camera ei era încuiată.

Camera Bettinei era mică, dar frumos mobilată. Avea un pat mare, cu patru stâlpi, care era chiar confortabil. Un șifonier sculptat manual era așezat după ușă, și un scaun lucrat cu măiestrie, cu tapițerie din catifea, era așezat într-un colț al patului. Erau mai multe măsuțe și, pe celălalt perete, față în față cu fereastra închisă, era o bibliotecă mare care avea câteva cărți și multe statuete din marmură, jad și fildeș. Micuțele sculpturi aveau de la câțiva centimetri la treizeci de centimetri și înfățișau diferite animale.

Erau doar două servitoare în toată casa, o bucătăreasă și o menajeră, dar Don Miguel le dăduse ordine stricte să nu vorbească nimic cu Bettina. Chiar dacă ea ar fi încercat, ar fi fost inutil, căci cele două nu vorbeau decât spaniolă. Bettina o văzu pe bucătăreasă o singură dată, dar servitoarea era cea care îi aducea mesele și apa pentru baie. Bettina încercase de multe ori să vorbească cu servitoarea, să comunice prin gesturi, dar femeia mai în vârstă o ignorase.

Bettina devenea tot mai deprimată cu fiecare zi care trecea. Îl vedea pe Don Miguel doar seara, când luau cina împreună. În restul zilei, el era la docuri, cercetând atent toate corăbiile care veneau

în port. În fiecare seară, Bettina îi repeta că Tristan nu avea să vină; apoi nu-i mai spunea nimic. Deși tânjea după conversație, nu putea să se forțeze să fie civilizată cu acest bărbat. Ea știa că el îi pregătea o capcană lui Tristan, dar Don Miguel nu avea să-i spună nimic despre asta. Și ea nu știa cum l-ar fi putut avertiza pe Tristan dacă, din întâmplare, ar fi venit.

Bettina era în casa lui Don Miguel de trei săptămâni. Sfârșitul lunii septembrie se apropia, și ea încă era îngrijorată pentru Tristan. Cel puțin, nu avea timp să se îngrijoreze de faptul că pruncul ei încă nu venise pe lume.

Crezuse de multe ori că îi venise sorocul, căci simțise crampe și presiune în pântece, dar apoi crampele dispăreau, și ea rămânea dezamăgită, căci voia ca nașterea să aibă loc odată. Stările de disconfort deveniseră atât de frecvente, încât nici nu le mai observa. În această dimineață, se trezi însă simțind o presiune mai puternică în pântece, dar crezu din nou că era o alarmă falsă.

Când servitoarea deschise ușa și intră în camera Bettinei aducându-i micul dejun, Bettina observă că micuța femeie părea neobișnuit de veselă. Camera era întunecată din cauza obloanelor trase, dar femeia, de obicei ursuză, fredona o melodie veselă în timp ce aprindea lumânările. Bettina presupuse că ea aștepta cu nerăbdare sărbătoarea la care ea și bucătăreasa aveau să participe în acea zi. Don Miguel îi spusese Bettinei noaptea trecută că le dădea servitoarelor o zi liberă ca să se distreze în oraș.

Își aminti că, la momentul respectiv, se gândise că îi spusese asta pentru a o face să se simtă și mai deprimată, căci o anunțase că avea să rămână singură în casă. Însă atitudinea plină de răceală pe care o avea, în mod normal, servitoarea o făcea oricum să se simtă ca și cum ar fi fost singură în casă în fiecare zi.

Ziua de astăzi nu avea să fie diferită față de ziua de ieri sau de oricare altă zi, se asigură ea în timp ce luă câteva îmbucături de mâncare, apoi împinse tava deoparte și se ridică să se îmbrace. Dar, de îndată ce se ridică, se prinse de mijloc, temându-se să se mai miște. Crampele pe care le simțise când șezuse în pat deveniseră de două ori mai puternice.

De îndată ce reuși să se miște, Bettina ieși din camera ei, rugându-se în tăcere să le găsească pe servitoare încă în casă. Se duse direct la bucătărie, sperând că bucătăreasa era acolo, dar încăperea

era goală. Bettina refuză să se panicheze și căută repede și în restul casei. Dar, pe măsură ce trecea dintr-o cameră în alta, îi era tot mai greu să rămână calmă. Și, când deschise ultima ușă, cea de la dormitorul lui Don Miguel, se simți cuprinsă de o panică teribilă, cum nu mai trăise niciodată.

Bettina știa fără urmă de îndoială că îi venise sorocul, dat fiind că presiunea creștea și i se rupsese apa, lichidul curgând pe picioarele ei și făcând o baltă pe podea. Bettina își săltă cămașa cu mâini tremurânde, dar era deja leoarcă. Nu se temea de naștere, ci de faptul că trebuia să facă asta de una singură. De ce trebuia ca astăzi, dintre toate zilele posibile, să fie singură în această casă?

Se duse către cel mai apropiat scaun de la intrare și se așeză. Se gândea doar la Maloma și la cum urlase ea, în agonie, când îl născuse pe fiul ei. Însă, în curând, simți o nouă contracție, care o făcu să revină cu mintea în prezent, și, de îndată ce îi trecu, ea se ridică panicată și începu să verifice toate ferestrele și ușile care dădeau în exterior, ca să vadă dacă nu cumva rămăsese vreuna neîncuiată. Voia să iasă din această casă; voia ajutor! Dar, destul de curând, rațiunea îi reveni, și conștientiză că pierdea timp prețios.

Timpul trecu repede, pentru că nu avea habar cât urma să dureze totul. În orele care se scurseră, Bettina reuși să fiarbă apă, pe care trebui apoi să o care în camera ei. Între contracțiile pe care le simțea cu regularitate, găsi așternuturi curate și le înlocui pe cele de pe pat și aduse și lenjerie curată în care să înfășoare copilul. Găsi și curăță cuțitul de care avea nevoie pentru a tăia cordonul de la ombilicul copilului. Apoi, capabilă încă să se miște, își schimbă cămașa și șterse de pe jos lichidul care se scursese din cămașă.

Făcea totul încet, pentru că trebuia să se oprească des și să aștepte contracția să treacă. Dar era târziu după-amiază acum, și spasmele dureroase deveniseră insuportabil de frecvente; ea nu-și mai putea controla agonia, iar strigătele ei începură să răsune în casa goală.

Când Bettina auzi ușa principală deschizându-se și închizându-se, se simți cuprinsă de ușurare. Acum, nu mai trebuia să nască singură. Indiferent de cât de distante erau servitoarele, erau și ele femei și nu puteau refuza să o ajute. Dar își dădu seama că sărbătoarea din oraș încă nu avea cum să se fi terminat și că probabil vreuna din femei uitase ceva și din cauza asta se întorsese. Bettina trebuia să o strige pe femeie înainte ca aceasta să plece. Se chinui

să se ridice de pe patul pe care zăcea, dar, de îndată ce o făcu, o cuprinse o nouă contracție. Începu să țipe.

Brusc, ușa se deschise, și Don Miguel intră în cameră, negru de furie. Înaintă către ea și, înainte ca ea să poată vorbi, îi trase cu sete o palmă peste față. Ea căzu înapoi pe pat, constatând că mișcarea bruscă îi deteriorase și mai mult starea, dar mândria o împiedică să țipe.

– Târfă mincinoasă ce ești! urlă Don Miguel, strângând din pumni. El e aici... Tristan e aici!

– Nu... nu se poate! se bâlbâi ea. El este...

– Destul cu minciunile! Se întoarse și ieși din cameră, iar Bettina îl putea auzi tunând mânios în camera cealaltă. Când mă gândesc că începusem să cred minciunile tale, să cred că el nu are să vină niciodată... Am lăsat garda jos și nu am mai fost vigilent, și acum e prea târziu pentru capcana pe care o plănuisem. Se întoarse în camera ei, ținând în mână o funie subțire și uitându-se în jur ca și cum căuta ceva.

– Dar cum poți fi sigur că e Tristan? întrebă Bettina înnebunită. Sigur te înșeli.

Don Miguel o privi cu un amestec de teamă și furie.

– L-am văzut chiar eu mișcându-se prin mulțimea de pe străzi! Se potrivea cu descrierea pe care am auzit-o despre el, și, când m-am apropiat, bărbatul masiv care era cu el l-a strigat pe nume. Îi întreabă pe țărani unde locuiesc. Și e deștept acest Tristan. Nu a venit în port, așa cum mă așteptam, ci și-a ascuns corabia pe coastă, ca să se poată strecura neobservat în oraș. Nu am avut timp să-mi chem oamenii, și acum trebuie să mă confrunt cu Tristan de unul singur!

Bettina îl privea uimită pe Don Miguel. Tristan era pe insulă. Cum era posibil? Ar fi trebuit să fie de cealaltă parte a lumii acum. Și, Dumnezeule, de ce trebuise să vină chiar acum? De ce nu cu o zi înainte sau după – sau oricând, numai nu acum, când ea stătea să nască și nu putea să-l ajute nicicum?

– Nu trebuie să-l confrunți, zise Bettina repede. Ai putea să pleci înainte să ajungă.

– O să pun capăt poveștii, o dată pentru totdeauna. Am avantajul că sunt un spadasin desăvârșit. Nu am fost învins niciodată și nu voi fi nici astăzi.

O apucă de încheietură, trăgând-o de pe pat și împingând-o către biblioteca mare și grea. Ea îl privea înmărmurită în timp ce el începu să lege funia subțire în jurul încheieturii ei stângi.

– Ce faci? întrebă ea.

– Mă asigur că nu mă vei înjunghia cât mă ocup de Tristan.

Ea uitase pe moment de copil, dar acum putea simți clar începutul unei noi contracții. Teroarea deveni vizibilă în ochii ei când Don Miguel îi legă prima încheietură deasupra capului, de unul dintre rafturi, apoi începu să i-o lege și pe cealaltă.

– Nu poți să faci asta! strigă Bettina. Sunt în travaliu... Sunt așa de azi-dimineață. Copilul meu...

Nu mai fu capabilă să zică și altceva, căci trupul ei se încordă din cauza agoniei, și ea începu să țipe strident. Încercă disperată să tragă mâinile în jos pentru a se ține de mijloc, dar Don Miguel i le legase strâns deasupra capului. Biblioteca se înclină periculos în față.

– Asta e excelent... mai mult decât puteam să-mi doresc, zise Don Miguel cu răutate. Strigătele tale o să-i distragă atenția lui Tristan și o să-l facă neatent.

Când durerea o mai lăsă, Bettina ridică ochii plini de lacrimi, de un verde strălucitor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să stau pe pat!

– Aceasta e singura frânghie pe care am găsit-o, și e prea scurtă pentru a te lega de stâlpii patului.

– Nu-ți pot face nici un rău în starea în care sunt. Copilul meu urmează să vină pe lume! strigă Bettina.

– În mod clar îl iubești pe acest Tristan, altfel nu ai fi mințit ca să împiedici întâlnirea noastră, zise Don Miguel, pierzându-și răbdarea. Și femeile pot să facă lucruri miraculoase de dragul iubirii. Nu pot să-mi asum acest risc.

– Atunci, încuie-mă în cameră dacă nu ai încredere în mine, dar, te rog, trebuie să mă așez! îl imploră Bettina.

– Cheia nu e unde o țin de obicei, și nu am timp să o caut. Și, din păcate, draga mea, nu sunt deloc atât de cavaler încât să pun confortul tău mai presus de viața mea. În plus, cu ușa deschisă, țipetele tale o să răsune mai puternic și o să-l ducă pe Tristan mai repede către moarte.

– Dar copilul meu o să moară! Trebuie să am mâinile libere! Jur pe ce am mai sfânt că nu o să te rănesc, doar, te rog, te rog, eliberează-mă! îl imploră Bettina, plângând.

– Nu! E și mai bine dacă pruncul moare. Nu mai vreau un alt Tristan care să vină pe urmele mele, îi răspunse aspru Don Miguel și ieși din cameră, lăsând-o pe Bettina îngrozită.

Bettina nu putea decât să se roage ca Tristan să ajungă repede, să-l învingă pe Don Miguel și să o ajute înainte ca pruncul lor să fie pierdut. Dar știa că se ruga pentru imposibil. Avea niște dureri insuportabile, așa că știa că era aproape de sfârșit.

Bettina încercă să-și rotească încheieturile pentru a-și elibera mâinile, dar nu putea slăbi deloc funia. Se gândi să răstoarne biblioteca, dar, când ridică privirea, văzu că mai erau trei rafturi deasupra capului ei. Biblioteca avea să cadă peste ea, și, deși nu se temea pentru viața ei, copilul ei ar fi fost ucis.

O cuprinse din nou agonia, și începu să țipe. Când Tristan avea să vină, dacă venea la timp, ea știa că avea să fie nevoită să-și înăbușe țipetele. Trebuia să îndure – trebuia! Nu-i putea da de înțeles că stătea să nască, fiindcă el trebuia să fie alert și să se gândească doar la Don Miguel și la lupta pe care o avea de înfruntat.

„Dumnezeule, dă-i lui Tristan îndemânare și putere și fă să iasă învingător!"

Când Bettina se relaxă, simți transpirația curgându-i pe tâmple, pe trup și între sâni. Întoarse capul pentru a-și șterge fața de una din mâinile legate în sus și apoi privi disperată către bolurile cu apă de pe masa de lângă pat. Pregătise tot ce își amintise că ceruse Madeleine pentru Maloma, dar eforturile ei fuseseră în zadar. Privi către cuțitul pe care intenționase să-l folosească pentru a tăia cordonul ombilical. Copilul ei ar fi avut mai multe șanse să trăiască, se gândi ea, dacă i-ar fi înfipt acel cuțit lui Don Miguel în inimă.

Capitolul 43

După ce luase la întrebări nenumărați oameni din Santo Domingo, vorbitori de spaniolă, Tristan întâlni, în cele din urmă, un bărbat bătrân care fusese în Franța în tinerețe și știa un pic de franceză, așa că îl ghidă spre casa lui Bastida. După ce pierdu timp certându-se cu Jules, care voia să meargă cu el, Tristan porni de unul singur către periferia orașului.

Calul pe care-l luase era la fel de încet precum un blestemat de catâr și la fel de încăpățânat, ceea ce-l făcea pe Tristan să fie și mai frustrat. Se gândea că, cel mai probabil, avea să cadă într-o capcană, dar nu îndrăznea să pună în pericol viața Bettinei sau a copilului său, care trebuia să se fi născut până acum. Jules îi zisese de avertismentul lui Bastida, așa că nu avusese de ales – trebuia să meargă singur.

Se lăsa înserarea când Tristan ajunse la casa lui Bastida. Se apropie încet de ușa principală, dar apoi începu să creadă că bătrânul îi dăduse indicații greșite când observă că toate ferestrele aveau obloanele închise. Casa părea părăsită, dar, când încercă ușa, aceasta se deschise cu ușurință, și el intră într-un hol bine luminat. Privi repede în jur, căutând semnele unei capcane, dar încăperea era goală și tăcută. Lăsând ușa deschisă în spatele lui, Tristan înaintă tiptil.

– Bastida, arată-te! strigă nervos Tristan.

Câteva momente mai târziu, era față în față cu bărbatul care îi bântuise visele atât de mulți ani. Trecuseră aproape cincisprezece ani de când Tristan îl văzuse prima oară pe acest bărbat, dar nu se schimbase mult de atunci. Era mai slab, poate, și trăsăturile lui trădau vag trecerea anilor, dar, în rest, era la fel.

– Deci, în cele din urmă, ne întâlnim, Tristan, zise Don Miguel pe un ton degajat când intră în cameră, cu sabia pe un șold și pumnalul pe celălalt.

– Mă recunoști? întrebă Tristan și duse imediat mâna la mânerul sabiei.

Dar Bastida îl dezamăgi cu răspunsul său.

– Nu, dar te-am văzut mai devreme în oraș și am auzit când ai fost strigat pe nume. Poate, dacă ți-aș ști tot numele, aș putea...

– Nu mi-ai știut niciodată numele, Bastida! zise Tristan tăios. Nu a contat pentru tine, așa că nu are importanță nici acum.

Se uită rapid către ușile care duceau dincolo de intrare, apoi către Bastida, cu o privire glacială.

– Unde e Bettina?

– Acolo, răspunse Don Miguel, făcând semn către ușă.

– Și copilul meu?

Bastida râse diabolic.

– Dă naștere bastardului chiar acum.

Tristan se albi la față și porni către camera Bettinei, dar Don Miguel îi ieși în cale. Tristan scoase sabia și se trase înapoi, iar Bastida făcu la fel, zâmbind cu răutate.

– Bettina! Bettina, ești bine? strigă Tristan.

– Da, da. Nu te îngrijora pentru mine.

El se simți cuprins de ușurare când îi recunoscu vocea. Nu auzea țipete, așa că presupuse că era la începutul travaliului și că nu trebuia să se grăbească pentru a o ajuta. Don Miguel zâmbi admirativ.

– Fata aia are mai multă putere decât credeam, zise el scuturând din cap. Păcat că nu o să mai trăiești ca să o vezi din nou.

– O să vedem cine o să prindă finalul acestei zile, replică Tristan. Era așezat în poziția clasică de scrimă, pregătit să atace.

Dar Don Miguel zâmbi. Stătea relaxat, cu brațele încrucișate peste piept și cu sabia în mână, îndreptată către tavan, sprijinită de umăr.

– Cu siguranță, înainte să începem, ai putea să-mi reîmprospătezi memoria. Poate că nici nu sunt bărbatul pe care îl cauți de atâția ani. Poate că cineva mi-a folosit numele și...

– Ar fi fost o posibilitate, zise Tristan, coborând sabia către podea. Dar nu este cazul. Deși ți-am auzit numele în acea noapte blestemată când ai intrat în viața mea, chipul tău e cel care mi s-a întipărit în minte. Nu te-ai schimbat mult, Bastida. *Tu* ești cel pe care l-am căutat.

– Dar eu nu-mi amintesc de tine, zise Don Miguel calm.

Tristan înaintă și își atinse obrazul.

– Nu-ți aduci aminte de cicatricea pe care ai făcut-o pe fața unui băiat de 12 ani?

Don Miguel scutură încet din cap, uitându-se către obrazul lui Tristan.

– Mi-am lăsat amprenta asupra multora.

– Atunci, poate o să-ți aduci aminte de cuvintele pe care mi le-ai spus atunci, chiar după ce m-ai marcat cu sabia ta: „Asta o să te învețe să nu mai ridici mâna niciodată în fața unui oponent mai puternic. Tatăl tău a fost pescar, așa cum vei fi și tu, și un pescar nu e demn să se lupte cu un domn". Nu am uitat niciodată acele cuvinte, Bastida, și, așa cum vezi, mi-ai prezis greșit viitorul. Sunt un oponent pe măsura ta.

– Am zis asemenea lucruri foarte des în tinerețea mea, răspunse Don Miguel. Cu siguranță, nu m-ai căutat în toți acești ani pentru acea cicatrice, nu?

– Tot nu-ți aduci aminte de mine? întrebă Tristan, cuprins tot mai mult de furie.

– Nu. Numele și fața ta nu îmi amintesc de nimic – și nici ce mi-ai zis până acum.

– Atunci, o să-ți spun ce s-a petrecut în acea noapte, pentru că e la fel de viu în mintea mea ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Era o noaptea de vară, cu cincisprezece ani în urmă, când tu și nobilii tăi prieteni ați venit în satul meu de pe coasta Franței. Majoritatea bărbaților din sat erau plecați la pescuit. În zece minute, voi ați ucis toți bărbații din sat care au încercat să-și protejeze casele. Apoi, ați început să vă distrați cu femeile. Tatăl meu rămăsese acasă în acea noapte, și el a fost printre ultimii uciși de tăișul lamei tale, Bastida. Te-am urmărit cum l-ai ucis de la fereastra camerei părinților mei. Mama m-a obligat să mă ascund sub pat când tu te apropiai de casă, Bastida. V-am urmărit pe tine și pe nobilii tăi prieteni cum ați trântit-o la pământ și ați violat-o de nenumărate ori. Ai omorât-o și pe mama mea și ai scuipat pe trupul ei. Eu am ieșit din ascunzătoarea mea și am fugit după tine. Te-am atacat cu mâinile goale, și tu mi-ai marcat obrazul cu vârful sabiei tale și m-ai trântit la pământ, la doar câțiva metri de locul unde zăcea tatăl meu, spunându-mi că nu sunt un oponent demn de tine. Acum, știi de ce am jurat să te ucid, Bastida! Când mi-ai omorât părinții, a fost o greșeală să mă lași în viață, zise Tristan, în privirea sa citindu-se setea de răzbunare. Acum, părinții mei vor fi răzbunați!

– Sau o să li te alături! răspunse Don Miguel.

– Îți aduci aminte de mine acum?

– Ce mi-ai descris tu s-a întâmplat în multe dintre raidurile mele. Nu-mi amintesc de tine, dar îmi amintesc vag de o femeie cu păr deschis la culoare care m-a atacat cu un cuțit. Mărturisesc că am dus o viață plină de păcate, dar sunt chiar atât de diferit de tine? întrebă Don Miguel, rânjind. Nu tu ai violat-o pe Bettina Verlaine?

– Poate că am violat-o, dar nu i-am ucis soțul pentru a o avea, nici nu am împărțit-o cu echipajul meu și nici nu am omorât-o după. Am ținut-o, iar ea îmi va naște copilul și îmi va fi soție.

– Foarte lăudabil, zise Don Miguel râzând batjocoritor. Dar, dacă insiști să-ți măsori talentele cu ale mele, ea nu va fi soția ta niciodată. Poate că am dus o viață nemiloasă, dar nu am de gând să renunț la ea astăzi.

Bastida înaintă de această dată, întinzând brațul cu spada, și lamele lor se ciocniră. Bastida se lăudase pe bună dreptate, căci, cu împunsături și mișcări rapide, îl făcu pe Tristan să intre în defensivă. Dar Tristan era și el talentat și reuși să pareze cu succes loviturile lui, până când Bastida, cu o rotire vicleană din încheietură, reuși să-l atingă pe Tristan.

Bastida se retrase un pas, zâmbind provocator când văzu sângele curgând pe pieptul lui Tristan. Cei doi bărbați își dădeau târcoale cu precauție; apoi, săbiile se ciocniră din nou. Tristan atacă furios, forțându-l pe Bastida să se îndrepte spre cealaltă parte a camerei. Bastida obosi repede, și lama lui Tristan îl nimeri iar și iar.

Tristan era ca un taur înnebunit care atacă nemilos capa matadorului – în acest caz, cămașa lui Bastida, colorată acum cu propriul sânge. Tristan avea puterea oferită de vârstă și agilitatea unei cobre și, cu o lovitură bruscă în sus, îl lăsă pe Bastida fără sabie.

Vârful sabiei lui Tristan se odihnea pe pieptul bărbatului mai bătrân, și, pentru un moment, Don Miguel citi nebunia din ochii lui și încremeni. Dar, înainte să aibă ocazia să-l elimine pe bărbatul care îl bântuise atâta timp, un geamăt chinuit venind din camera alăturată îi distrase atenția lui Tristan.

Tânărul se albi la față, și mâna începu să-i tremure. Uitând cu totul de Bastida, care îl privea cu ochii măriți, Tristan se întoarse și porni către camera în care se afla Bettina. În spatele lui, profitând de șansa de a ieși victorios, Bastida scoase pumnalul și ridică mâna pentru a-l înfige în spatele lat al lui Tristan.

În cameră se auzi o împușcătură. Tristan se întoarse și îl văzu pe Bastida căzând la podea, cu pumnalul încă în mână. Apoi, privi

către ușa principală, pe care o lăsase deschisă, și văzu trupul masiv al lui Jules Bandelaire și pistolul lui, din care ieșea fum. Tristan zâmbi slab.

– Presupun că o dată în viață trebuie să fiu recunoscător că ești un francez încăpățânat care refuză să îmi asculte ordinele.

– Și chiar trebuie să fii, mormăi Jules înaintând. L-ai avut la mila ta și, în loc să-l spinteci, așa cum merita nenorocitul, i-ai oferit spatele tău drept țintă. Dacă lăsam lucrurile așa, tu ai fi zăcut într-o baltă de sânge. Ești atât de captivat de fata asta, că ai fugit la ea la cel mai mic scâncet. Fata asta o să-ți aducă sfârșitul.

– Tristan!

Strigătul Bettinei era ca un cuțit în inima lui Tristan, care uită pe loc de Jules și se repezi în cealaltă cameră. Patul era gol, și el privi în jur disperat.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Alergă către Bettina, la fel de palid ca ea. Dintr-o singură mișcare, tăie funia cu sabia, apoi aruncă arma și o ridică pe Bettina în brațe. Ea țipă din cauza mișcării bruște, făcându-l să simtă fiori de îngrijorare pe șina spinării, dar din doi pași o aduse la pat și o așeză cu atenție. Ea deschise ochii, și erau calmi, plini de ușurare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bettina, de ce nu mi-ai spus? De ce m-ai lăsat să o lungesc atâta cu Bastida? o întrebă el. Îi șterse de pe bărbie sângele care îi cursese de la cât își mușcase buzele ca să nu țipe.

– El voia ca tu să mă auzi țipând și să devii neatent. Nu puteam să las să se întâmple asta. Îmi pare rău că am strigat când am făcut-o, dar...

– Ar fi trebuit să strigi mai repede, la naiba! Trebuie să-ți aduc ajutor, zise el aspru, deși pe chipul lui se așternea conștientizarea adevărului.

– E prea târziu pentru asta, Tristan. Tu trebuie să...

Tristan era înspăimântat de țipetele ei, care umplură camera din nou. Jules veni la ușă, dar, văzându-l pe Tristan lângă pat și pe Bettina strângând înnebunită de așternuturi, închise încet ușa și îi lăsă singuri. Câteva minute mai târziu, Tristan își aduse pe lume fata. Bettina se uita uimită la micuța pe care Tristan i-o așeză în brațe. Observă cu mândrie șuvițele aurii și albastrul ochilor printre pleoapele întredeschise. Apoi, ridică privirea către Tristan și se încruntă.

– Îmi pare rău că nu ți-am dat fiul pe care îl voiai, zise ea cu glas răgușit.

Tristan stătea pe marginea patului și se aplecă și o sărută, apoi zâmbi, scuturând din cap.

– Ce contează dacă primul nostru copil este fată? O să fie și alții, mulți, și o să-i iubesc pe toți. Dar ea, această fetiță micuță și roșie la față, va avea un loc special în inima mea.

Ea citi în ochii lui că nu era dezamăgit, și inima i se umplu de bucurie. Suspinând ușurată și mulțumită, Bettina adormi.

Era dimineață când Bettina se trezi în cele din urmă. Obloanele de la camera ei fuseseră în final ridicate și ferestrele deschise larg, așa că lumina soarelui pătrundea în cameră. Ea se simțea la fel de fericită și de liniștită ca atunci când cedase în fața extenuării și adormise, simțind-o pe fetița ei pe pat lângă ea.

În următoarea jumătate de oră, simți plăcerea pe care o simte, probabil, orice mamă când își hrănește copilul la sân. În timp ce o ținea în brațe, micuța i se părea adormită, dar mișcările continue ale guriței ei îi dădeau de înțeles că se hrănea.

Tristan veni în cameră mai târziu și se așeză pe marginea patului, luând-o pe Bettina de mână. Ochii lui erau blânzi și plini de tandrețe în timp ce se uita la ea și la fetița lor, care dormea.

– Cum te simți? întrebă el.

– Fericită.

– Nu la asta m-am referit, și o știi, zise el, străduindu-se, fără succes, să sune autoritar.

– Chiar sunt bine, zise ea zâmbind călduros și văzu cum încordarea de pe chipul lui se risipi. Apoi, îi atinse cu atenție obrazul. Tristan, ce i-ai spus lui Bastida chiar s-a întâmplat?

– Da, îi răspunse el, și ea nu mai văzu nici urmă de resentiment față de Bastida când îi fu menționat numele.

– Cred că a fost îngrozitor să trăiești atâția ani cu toate acele amintiri, și erai atât de mic atunci când s-au întâmplat toate. Cum te-ai descurcat după... sau... preferi să nu vorbim despre asta?

– Nu mă mai deranjează să vorbesc despre asta, dar cred că ar trebui să te odihnești acum, răspunse el.

– Nu vreau să mă odihnesc!

El scutură din cap văzându-i încăpățânarea, dar surâse ușor. Bettina avea să fie mereu așa, asta făcea partea din temperamentul ei,

la fel ca izbucnirile de moment. Dar aceste trăsături o făceau să fie ea – femeia pe care o iubea.

– Prea bine, micuțo. Îl știam pe Jules dintotdeauna, căci el trăia singur în casa de lângă mine, întrucât părinții lui muriseră cu mulți ani înainte. Din fericire, în acea noapte, era pe coastă, și, când s-a întors, a devenit protectorul meu. El m-a ajutat să-mi îngrop furia, dar nu a putut face nimic în privința urii pe care o purtam. Doi ani mai târziu, am plecat amândoi din sat și am mers către nord până când am dat peste un oraș mare de coastă, cu un port cu multe corăbii din țări prietene. Jules voia să meargă pe mare, și singurul lucru pe care eu îl doream era să-l găsesc pe Bastida. Așa că ne-am angajat pe prima corabie care pleca – un vas englezesc.

– Și acum, căutarea ta a luat sfârșit, în cele din urmă.

– Da, dar se terminase înainte să ajung aici. Nu am plecat niciodată spre Spania. După o săptămână și jumătate pe mare, mi-am dat seama că pot uita trecutul, că pot uita de Bastida – totul datorită ție. Am întors corabia și am pornit spre casă. Atunci, am știut că doar tu contezi pentru mine. Te iubesc atât de mult, Bettina, încât mă doare sufletul. Ar fi trebuit să-mi dau seama de prima dată când te-am părăsit, căci nu-mi mai doream nici o altă femeie în afară de tine. Tu ai devenit o parte din mine și nu pot trăi fără tine.

– Oh, Tristan, cât m-am rugat să te aud spunând asta! strigă Bettina, plângând de bucurie. Când am fost adusă aici, am crezut că nu o să te mai văd niciodată. Și acum, ești aici și îmi spui că mă iubești, așa cum și eu te iubesc!

– Nu o să scapi niciodată de mine, micuțo. Am fost un prost să te las și să mă duc după Bastida; mi-am dat seama prea târziu. Jules a venit după mine cu corabia tatălui tău și m-a găsit pe drum spre casă. Când mi-a spus ce s-a întâmplat, am venit direct aici. Timp de două zile, nu m-am putut gândi la altceva decât la cum aveam să-l omor pe Bastida. Dar apoi, gândurile de răzbunare au fost înlocuite de teama că ți-ar putea face rău sau că s-ar putea să nu fii aici. Chiar și atunci când știam că vin să mă confrunt cu Bastida, numai la tine mă gândeam. Dar acum, s-a terminat. Trecutul e trecut. Nu o să mai fim despărțiți niciodată, micuța mea floare, și ne vom căsători de îndată ce vom ajunge acasă.

Capitolul 44

Abia la sfârșit de octombrie reușiră să ajungă acasă, căci Tristan întârziase plecarea lor din Santo Domingo până când Bettina își revenise. Făcuseră și o oprire pentru a cumpăra ce aveau nevoie pentru recolta de zahăr, întrucât Tristan nu plănuia să mai plece de pe insulă pentru mult timp.

Acum, intrau în micul golf, cu corabia lui Casey venind în urma lor. Bettina era pe puntea corabiei *Spirited Lady*, cu brațul lui Tristan în jurul taliei sale și cu bebelușa Angélique adormită în brațele ei. Ea privea către muntele cu două vârfuri din depărtare, care arăta exact ca atunci când îl văzuse prima oară, înconjurat de nori groși cenușii, dar razele soarelui strălucind puternic în mijloc, în inima muntelui. Ea simțea că până și muntele îi ura bun venit acasă, transmițându-i că avea să găsească fericirea pe această micuță insulă. Ea zâmbi și se apropie mai mult de Tristan.

Casey și Jossel îi salutară înainte ca ei să ajungă acasă. Jossel plângea de bucurie, și Casey îl bătu pe Tristan pe spate, spunându-i că avusese încredere că fiica lui avea să fie salvată, ceea ce era o minciună gogonată, căci, în realitate, fusese teribil de îngrijorat.

Angélique se trezi din cauza zgomotului și începu să scâncească, atrăgând atenția tuturor. Jossel o luă pe nepoata ei din brațele Bettinei și se minună de frumusețea micuței. Și chiar era un copil frumos, cu bucle aurii ce-i cădeau pe frunte și ochi mari albaștri, de culoarea cerului dimineața.

– Se pare că seamănă cu tatăl ei, observă Casey, uitându-se de după umărul lui Jossel către Angélique, în timp ce Jossel îi conducea către salon. El se întoarse către Tristan, care venea în urmă cu Bettina. Am auzit că, pentru o vreme, ai fost convins că nu este copilul tău, zise Casey amuzat, cu o strălucire aparte în ochii lui verzi. Încă te îndoiești?

– Copilul este al meu, la fel ca mama lui, răspunse Tristan ferm.

Jossel zâmbi. Putea să vadă clar cât de mândru era Tristan că fata avea părul lui. Ea nu avea inima să-i spună că și părul Bettinei fusese de aceeași culoare, un galben-auriu, înainte să se facă blond-deschis, la câteva luni după naștere. Dar cel puțin ochii erau, fără îndoială, ai lui Tristan.

Madeleine ieși alergând din bucătărie și începu să plângă când le văzu pe Bettina și pe fetița ei. Maloma li se alătură cu pruncul ei ghemuit în brațe, iar Jules, care după ce o salută, se duse în pivniță, de unde scoase cel mai bun rom, pentru a sărbători întoarcerea acasă. Bettinei nu-i făcea plăcere să părăsească grupul vesel, dar Angélique începuse să se foiască, semnalând că îi era foame. O luă din brațele lui Jossel, care se întristă că trebuia să renunțe la ea atât de repede; apoi, Bettina porni către scări, spunându-i lui Tristan că nu avea să lipsească mult.

Tristan o urmări plecând, cu ochii plini de iubire. Apoi, Casey îi trânti un pahar de rom în mână și râse cu poftă.

– Te-am avertizat că s-ar putea să ai o fată, zise Casey. Poate că acum o să înțelegi de ce te-am ținut departe de Bettina – sau poate e prea devreme să simți ce simte un tată pentru fata lui. Și poate că nici nu o să fii prin preajmă ca să o vezi crescând, adăugă Casey. O să fii acolo ca să îi alungi pe bărbații care o vor curta pe Angélique sau o să lași asta în seama mea, ca să am treabă la bătrânețe?

– O să fiu acolo, vulpe vicleană și bătrână ce ești, îi răspunse Tristan rânjind. Și o să fiu și mai înverșunat decât tine când e vorba despre protejarea onoarei fiicei mele. Și poți să nu te mai îngrijorezi pentru fiica ta, Casey, pentru că mă căsătoresc cu ea astăzi.

– Am știut eu că o să te răzgândești, zise Casey chicotind. Apoi, se întoarse spre soția lui. Ai auzit, Jossel? O să se căsătorească astăzi!

– Dar Bettina nu are rochie de mireasă! zise Jossel. Vreau ca fiica mea să aibă o nuntă cum se cuvine, de care să-și amintească mereu.

– O să mă ocup eu de rochie, zise Tristan.

– Bine, atunci, e stabilit, spuse Casey.

– Dar sunt atâtea de făcut! protestă Jossel, gândindu-se că totul se întâmpla prea repede. Nunta trebuie să aștepte... măcar câteva zile... ca să am timp.

– Nu! zise Tristan hotărât, făcându-l pe Casey să râdă cu poftă.

– Mă dau bătută, suspină Jossel, ridicând mâinile în aer. Atunci, nu rămâne decât să mă ocup de pregătirile pentru un festin.

Și apoi, Jossel zâmbi, căci, chiar dacă această zi nu era cum își imaginase mereu că avea să fie, era ceea ce își dorea fata ei. Bettina avea să se mărite cu un bărbat ales de ea – și era fericită. Și asta era tot ce conta, bineînțeles.

– Totul e hotărât, zise Tristan când intră în camera lui și o găsi pe Bettina jucându-se cu Angélique pe pat. Casey s-a dus să-l aducă pe părintele Hadrian. i se alătură ei pe marginea patului, șezând pe o parte, cu Angélique între ei, dar, când o privi pe Bettina, rămase surprins să vadă că era tristă. Ai îndoieli cu privire la căsătoria cu mine, micuțo?

– Bineînțeles că nu! Știi doar cât de mult te iubesc.

– Atunci, de ce nu ești la fel de fericită ca mine?

– Sunt, zise ea încet. Doar că îmi doresc să fi avut o rochie albă pe care să o port.

– O să ai, îi răspunse Tristan, ridicându-i bărbia cu un deget. Jules o s-o aducă în curând.

Și, în timp ce vorbea, Jules își făcu apariția, cărând un cufăr mare pe care-l așeză la capătul patului. Bettina îl recunoscu de îndată și se întoarse către Tristan, care se holba la Jules.

– Ți-am spus să aștepți până apuc să-i spun, la naiba! zise Tristan nervos.

– Păi, mama ei a insistat să-l aduc imediat din pivniță. A zis că rochia trebuie scoasă repede și întinsă, ca să se îndrepte cutele, îi răspunse Jules. Dacă te uiți la Bettina, o să vezi că te-ai îngrijorat în zadar.

Tristan se întoarse către Bettina și văzu fericirea de pe chipul ei. Ea se aplecă și îl sărută cu tandrețe.

– Deci, ai mințit când ai zis că mi-ai lăsat zestrea în urmă, îl certă ea, zâmbindu-i veselă.

– Pentru binele tău am făcut-o, îi răspunse el repede. Aveai nevoie să faci ceva care să te țină ocupată pe corabie, și realizarea unei garderobe noi era soluția perfectă.

– Dar de ce nu mi-ai dat cuferele după ce m-ai adus aici?

– Cum ai fi reacționat dacă ți le-aș fi dat atunci?

Ea râse, știind prea bine că ar fi fost furioasă.

– De asta era pivnița încuiată mereu... ca eu să nu dau peste cuferele mele.

– Te-ai supărat?

– Nu, dragul meu. Am vrut o rochie, dar nu am vrut să întârziem ziua nunții ca să o am. Acum, tu ai rezolvat această problemă. De asta ai refuzat să-mi dai satin alb atunci când ți-am cerut?

– Nu, doar că nu puteam să suport gândul că îți dau material ca să-ți faci o rochie pe care să o porți ca să te căsătorești cu un alt bărbat. Cred că te iubeam și atunci.

– Dar am făcut această rochie cu același scop. Nu te deranjează?

– Ai făcut această rochie ca să te căsătorești cu un bărbat pe care nu-l cunoșteai. Eu sunt acel bărbat.

Bettina se strecură de la petrecere pentru a o hrăni pe Angélique pentru ultima dată pe acea seară. Merse în camera lui Jossel, căci mama ei insistase ca Angélique să fie mutată acolo în acea noapte. Copila era trează când Bettina intră în cameră, gângurind în micuțul ei leagăn. Dat fiind că fusese trează mai toată seara, erau șanse bune să doarmă dusă până spre dimineață, ceea ce o făcea pe Bettina să creadă că urma să aibă o noapte liniștită cu soțul ei.

O hrăni pe Angélique în liniște, pierdută în gânduri fericite legate de acea zi. Își aminti cât de frumoasă fusese nunta, cuvintele care o legau de Tristan și expresia de pe chipul lui, dragostea pe care o citea în ochii lui. Era o zi pe care avea să și-o aducă aminte mereu – și ce era mai frumos urma să vină.

Când Angélique fu hrănită și adormită, Bettina o așeză înapoi în leagăn și închise încet ușa. Tristan se întâlni cu ea la capătul scărilor și, fără a-i da ocazia Bettinei de a le ura tuturor o seară plăcută, o apucă de mână și o trase jucăuș pe scări către camera lor. O ridică în brațe înainte să deschidă ușa și o duse în interior, apoi lovi ușa, închizând-o în urma lui. Rămași singuri, el se mișcă încet, dorindu-și să savureze fiecare moment.

Sunetul ploii care lovea ușor ferestrele se auzea de afară și o adiere răcoroasă și plăcut parfumată mișca draperiile, îndoindu-le precum velele unei corăbii. Tristan o așeză cu tandrețe în mijlocul camerei, abia reușind să o deslușească în întuneric. Degetele lui se încurcau în fundițele rochiei de mireasă și în cele din urmă ea îi împinse mâinile și se ocupă singură de asta căci Tristan era ca un flăcău neliniștit, dornic să simtă gustul primei lui iubiri.

Fără să scoată vreun cuvânt, cuvintele nu erau necesare, Tristan se mișcă și aprinse o singură lumânare; apoi, se întoarse la timp pentru a o urmări pe Bettina scăpând de rochie și scoțându-și

și restul hainelor. Nu-i venea să creadă că ea era a lui și că urma să o aibă din nou. În ultima lună, se străduise să se abțină, oferindu-i șansa să-și revină complet după chinurile facerii. Așteptase acest moment ca și cum ar fi fost prima dată când o avea pe Bettina și zâmbi gândindu-se cât de prost fusese când se temuse de căsătorie. Gândul că o avea pe Bettina ca soție și sentimentul că ea era legată de el pentru totdeauna îl făceau pe Tristan să se simtă inexplicabil de fericit. O iubea dincolo de rațiune și faptul că știa că ea îl iubea îi dădea o stare euforică – nu visase niciodată că avea să fie atât de fericit. Văzând cum pâlpâia lumina lumânării pe trupul alb ca de fildeș al Bettinei, care stătea cu spatele la el, cu părul revărsându-i-se în valuri, Tristan se dezbrăcă în grabă. Când ea se întoarse cu fața la el, amândoi rămaseră țintuiți locului, pierduți unul în privirea celuilalt.

– Te iubesc atât de mult, Tristan, murmură Bettina.

Îi zâmbi cuceritor în timp ce-și duse mâinile pe după gâtul lui.

– Doamna mea răzvrătită a fost supusă, micuțo? întrebă el necăjind-o.

– Negreșit, răspunse ea, și ochii ei albaștri străluceau în lumina lumânării. O să-ți fie dor de ea?

În privirea lui Tristan se simțea iubirea când îi răspunse:

– Apele învolburate sunt o aventură, dar prefer mările liniștite. Scorpia a plecat, iar în locul ei este soția mea.

Tristan îi găsi buzele și o sărută cu ardoare. Și, cu buzele încă lipite de ale ei, o ridică în brațe și o duse către pat. Acolo, cu pasiunea consumându-i pe amândoi, trupurile li se contopiră și dragostea lor ajunse pe culmile extazului.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*
Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*
Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*
Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
Julie Garwood, *O nuntă de vis*
Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*
Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*
Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*
Christina Dodd, *Dragoste și abandon*
Julie Garwood, *Secretele unei doamne*
Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*
Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
Karen Robards, *Atracție scandaloasă*
Christina Dodd, *Legile iubirii*
Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
Stephanie Laurens, *Peţitoarea*
Karen Robards, *Suflete captive*
Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*
Anna Bennett, *Visând la un duce*
Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*
Joanna Shupe, *Cuceritorul de pe Fifth Avenue*
Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*
Christi Caldwell, *Guvernanta*
Victoria Alexander, *O aventură pasională*
Joanna Shupe, *Prințul de pe Broadway*
Sabrina Jeffries, *Secretele vicontelui*
Christie Caldwell, *Pentru inima unui marchiz*
Johanna Lindsey, *Fă-mă să te iubesc*
Victoria Alexander, *Moștenitoarea fugară*

va apărea:

Sabrina Jeffries, *Burlacul*

Completează-ți colecția!

Blue MOON

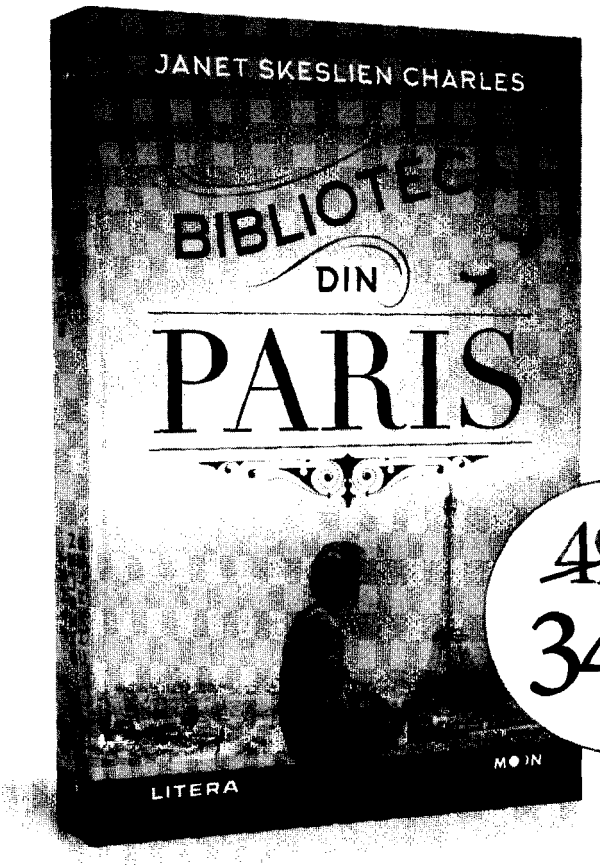

~~49,90 lei~~
34,93 lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®